

Mücadele Her Yerde!

Sıcak, yorucu, çeşitli heyecanlara gebe bir üç ayı daha bıraktık geride. Ülke gündemini meşgul eden ekolojik tahribat; petrol dolmuş tesisleri kurma çalışmaları, denizlerin özel sermayeye peşkeş çekilmesi kapitalist sistemin insan merkezli doğasını serdi bir kez daha gözler önüne. Hükümetin basiretsiz kararları, siyasi boşluğun doldurulma çabaları, Lefkoşa Belediye Tiyatrosu'nun kapatılmakla karşı karşıya bırakılması yazda gündemimizdeydi oldukça. "Mücadele edenler her zaman kazanamaz ama şüphesiz ki kazananlar her zaman mücadele edenlerdir" şiarından çıkarak yola, selam durduk direnen kitlelerin yanı başında. Hatırladık geçen 19 Temmuz'da yaşananları, polis şiddetiyle karşıımızda duranları. Bu yıl yine orada yaptık protestomuzu. Olaydan bir sene sonra tutuklanan eylemcilere açılan keyfi dava da duruyor başka bir mücadele alanı olarak karşıımızda!

Kızılbaş'ta eski ama bir o kadar da sıcak bir yer Baraka. Yeni mahallemizle tanıştık önce. Sonrasında mahalle çocukları için yaz kursları düzenledik Kur'an kurslarına mani olsun diye. Yüreği pır pır uçuşan minik eller yarattı özgür dünyalarını hep birlikte.

Ancak "Bağımsız Kıbrıs" eylemi vurdu damgasını bu yaza. 14 Ağustos'ta işgal karşıtı bir etkinlik olarak tasarlanan konser/eylem, Çağlayan Çocuk

Bahçesi gibi kültürümüze mal olmuş bir parkta gerçekleştirildi. Ülkemizden ve Türkiye'den dayanışma amacıyla aramızda bulunan sanatçılar da geceye ayrı bir önem kattı. Eylem öncesinde ve sonrasında yaşanan tartışmalar zaman zaman gerilimlere yol açsa da yaşananların konuşulmaması, ilkelere sahip çıkılmaması "birlik ve dayanışma" değerlerini sırf görüntü açısından kurtarmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Bu yüzden Baraka olarak doğru bildiğimiz yolda yürümeye, doğru bildiğimizi söylemeye, eleştirmeye, eleştirilmeye devam edeceğiz.

Argasdi, 28 sayıdır ayakta. Dosya konularıyla şekil verdiğimiz bu sayıda yatırdık "mücadele"yi masaya. Nasıl bir mücadele? Anti-militarizm bir mücadele yöntemi mi? sorularına yanıt bulmaya çalıştık "mücadele yöntemleri" sayfasında. Bunun yanında "kişinin kendi kendisiyle mücadelesi", "anti-işgal mücadelesi" ile "medya ve mücadele" konularını da irdeledik. Yaşadığımız bu oburluk çağında "postmodernizm ve mücadele" de eklendi başlıklara. Ülkemizde gün geçtikçe daha da kötüleşen, mücadele verilmesi gereken iki önemli alan "ekoloji mücadelesi" ve "öğrenci mücadelesi" ayrıca "göçmenler ve mücadele" de bulunuyor dosyamızda.

Bir yanda asimile bir toplum yaratma gayesi yeşermeye devam ederken, öte yandan kültüre duyulan saygı da kendini yavaş yavaş kaybetme yolunda ilerliyor. Eskilerin "şeheri" alışveriş yaptığı tek kamusal alan Bandabulya da terk edildi bugünlerde. Oralara gitmenin önemini bir kez daha vurgulayarak, Bandabulya esnafıyla eski ve yeni Bandabulya'dan konuştuk. Baraka kültür merkezi

olarak kültürün yaşayan bir olgu olduğu düşüncesindeyiz. Ekim ayında Bandabulya'yı canlandırmak, sahip çıkmak adına yaşadığımız kültürümüzle orada olacağız. Ülkesini seven, geçmişine ve geleceğine sahip çıkan herkes davetlidir.

Ülkemizdeki yeniliklere bir yenisi daha ekleniyor! "Sözde" güvenliği sağlamak için "mobese"yi getirmeye çalışıyorlar şimdilerde. Dünyada büyük bir pazar haline gelen güvenlik sektörü, gözetim toplumuna davetiye çıkarıyor. Sokaklarda kameralar, güya; insanları korumaya çalışıyor. Oysa daha derinlerde birileri bundan nasıl da nemalanmayı umuyor! Mobeseler sanıldığı gibi bizi suçlulardan/hırsızlardan/katillerden korumuyor, öyle olsaydı dünyadaki suç oranları azalmaz mıydı? Aksine bu yöntemle daha fazla masum insan suçlu durumuna düşmeyi bekliyor. Üstelik mobese kameraları; üzerinizde sürekli bir gözün dolaştığı hissini yaratarak, yaşamı, baskı altına alıyor. O yüzden "mobese" değil "Nobese" diyoruz!

1 Eylül'de yine alanlardaydık, coşkulu kortejimizle yürüdük hep birlikte. Bu yıl da ara bölgede gerçekleştirilen ortak etkinlik, geçmiş yıllara oranla daha dar bir alanda, BM tarafından çok daha katı kurallar çerçevesinde gerçekleştirildi. Sloganlarımızla sözümüzü söyledik, Sol Anahtarı'nın şarkılarıyla renklendik.

Kasım ayının başında enternasyonal bir dayanışma örneği, 5. Kıbrıs İşçi Filmleri Festivali gerçekleşecek adamızda. Baraka'nın organizatörlerinden olan ve tamamen ücretsiz gerçekleştirilen festival her yıl olduğu gibi bu yılda demokratik kitle örgütleri ve her geçen yıl katılımı artan sendikalarla Gönyeli Belediyesi Konferans Salonu'nda gerçekleştirilecek.

Baraka, bir kültür merkezi olmanın yanı sıra egemenlerce bir "tehdit", bazı siyasi partiler ya da bazı gruplarca "rakip" olarak algılanmakta. Yazık ki samimiyetin "şov yapmak", eleştirinin "saldırmak" anlamına gelmediğini anlatamadığımız bir dünyada yaşıyoruz. Kapitalist sistem, insanları bireyci düşünmeye sevk ettiği sürece "rekabet" olgusu da var olacaktır. Bu yüzden dayanışmayan, bireysel kurtuluşçu, feodal ilişkilere dayalı bir toplum olgusuyla mücadele birincil hedefimiz haline gelmelidir. ☐

Hammaliye Kurulu'ndan

SAHİBİ
Baraka
"BAŞKA BİR KÜLTÜR MÜMKÜN"

Ayvalı Sokak No:3
Kızılbaş Lefkoşa
argasdi@baraka.cc
www.baraka.cc
Baskı: TipografArt Matbaa

Hammaliye Kurulu:

Besim Baysal, Şifa Alçıcioğlu,
Başak Önel, Zekiye Şentürkler
Grafik Tasarım: Ömer Tatlısu
Argasdi değerlendirme tarihi:
16 Kasım 2012 Cuma saat 19.00

Argasdi, ehlileştirilemeyen bir ottur.

Susuz, güneşsiz de kalsa, bıkmadan usanmadan, başkalarını bıktırmak pahasına inatla bitiveren bir ot!

Argasdi, Baraka Kültür Merkezi'nin kolektif olarak oluşturduğu değerleri çerçevesinde, toplumu, dünyayı, politikayı, sanatı ve kültürü kavrayışını okurlarıyla paylaşmak ve tartışmak için bir ifade aracıdır.

Açık söylemek gerekirse -ki gerekir- yazarları, çizerleri ve muhabirleri tarafından. Eşitlikçi, özgürlükçü, cinsiyetçilikten ve milliyetçilikten uzak, ekolojist, anti-kapitalist taraftan yazarlar, çizerler.

Argasdi, yazarları ve okurları tarafından yaşatılmayı ilke edinir, reklam almaz.

Okurlarının eleştiri ve katkılarını tartışmaya, kendini ve okurlarını daha iyiye, daha güzele doğru evriltmeye açıktır. Hatta buna bayılır...

Argasdi'de yer alan görüşler, sadece yazarına değil Baraka Kültür Merkezi'ne de mal edilebilir.

N'OLACAK BU MEMLEKETİN HALİ!

Nazen Şansal
nazen_sansal@yahoo.com

Ülke yangın yeri gibi yine; eğitimden sağlığa, ekonomiden sosyal-kültürel yaşamdaki adaletsizliklere ve baskılara kadar her yandan ablukaya alınmış gibi hissediyor pek çok kişi ve hareketsizleşiyor. Asgari ücret ve maaşlar yıllardır artmazken temel ihtiyaç maddelerine zam üstüne zam yapılıyor. Hükmetme meraklılarının yaptığı “ekonomimiz uçuyor”, “aç insan yok” gibi talihsiz açıklamalar emekçi kesimlerde ciddi bir öfke yaratsa da kitlesel bir karşı duruşa vesile olamıyor. Ama öfke birikiyor; insanlar hastanelerde okullarda para ödedikçe, ay sonunu getiremedikçe, eyleme katıldı diye iş yerinde baskı gördükçe, yıllardır seyircisi olduğu bir tiyatro kapatılma durumu ile karşı karşıya kaldıkça, barış gününde kendi ülkesinde misafir gibi eylem yapmak durumunda bırakıldıkça içinde büyüyen bir öfke hissediyor. Öte yandan halkın tek ve en önemli sorunu bir partinin kurultaymış gibi gündemi bu konu ile meşgul eden egemenler, ne kadar yoz ve halktan kopuk bir siyaset yaptıklarını bir kez daha açık edip aslında kendi kuyusunu kazıyor. Meclis'in açılmasıyla birlikte TC'den dayatma neoliberal yasalar gündeme gelmeye ve insanca yaşama hakkımızı elimizden almaya devam edecek. Bizleri her yönden baskı altında tutmaya çalışan işbirlikçi hükümet, sokaklara “suçu önlemek” bahanesiyle MOBESE adı verilen kameralar yerleştirmeyi planlıyor. Zaten yaşam şartları zorlaştıkça sokak siyasetinden uzaklaşan kesimlerin, gözetlenme ve fişlenme baskısıyla sokaktan koparılması hedefleniyor. Petrol dolum tesisine karşı Lefke ve Eftakomi'de (Yedikonuk) kazanılan mücadele ve halkın ne istediği hiç umursanmayarak kirli sermayeye Kalecik'te petrol tesisi yapması için sözler veriliyor. Tüm bu saldırıları geri püskürtebilmek içinse yediden yetmişe, köyden şehere herkesin yakındığı bu meselelerin, “n'olacak bu memleketin hali”nden öteye geçmesi ve mücadelenin her alanda derinleşerek, çetinleşerek, radikalleşerek devam etmesi gerekiyor. Ülkemizin gerçekleri sendikalara, derneklere, feminist veya ekolojist örgütlere, soldaki tüm yapıları ciddi bir tarihsel sorumluluk yüklüyor: Kendi alanlarındaki mücadeleyi tabana yaymak ve halkı suni gündemlerle oyalanmak yerine ülkesinin geleceğine sahip çıkmaya yönlendirmek...

Okullar açılıyor, yeni bir ders yılı daha kaosla başlıyor. Parti içi hesaplaşmalar eğitimden daha öncelikli görüldüğünden bakan aniden görevden alınıyor, nakiller yasa dışı bir şekilde iptal edilerek öğretmenlerin görev yapacağı okullar hakkında belirsizlik yaratılıyor. Pek çok okul zaten öğretmensiz ve ne ilginçtir ki pek çok öğretmen de işsiz, iş bekliyor. Bayrak dikmekte, askeri törenler düzenlemekte büyüklüğün sınırlarını zorlayan kkctc devletinin okullarında, kafeteryadan tualete, bahçe düzenlemesinden spor tesisine kadar onlarca alt yapı eksikliği var. Öte yandan tüm bu akıl dışılıklar, toplumsal bir hezeyan yaratacak kadar önemli olamıyor. Çünkü devlet okullarında okuyanlar “bizden” değil, “Kıbrıslı” aileler, çocuklarını hala para ile okutabiliyorlar. Eğitimin piyasaya açılması ve ticarileşmesi ülkemizde çok hızlı ve yoz bir şekilde yaşanıyor. Kamu okulları bilinçli bir şekilde atıl durumda bırakılırken devletin özel okullara, özellikle de büyük sermayeli olanlara açıktan veya gizli destekleri devam ediyor. Ve en vahimi toplum nasıl yaşıyorsa öyle düşünmeye başlıyor; bilgi, ticari bir meta haline getirilirken eğitimin bir hak olduğu, herkese eşit ve parasız sunulması gerektiği aydın bilinçlerde dahi bulanıklaşıyor.

Lefkoşa Türk Belediyesi'nde yönetim basiretsizliğinden dolayı yaratılan kriz geçici yöntemlerle bir süre için rafa kaldırılsa da ilk gözden çıkarılanın kültür-sanat olduğu bir kez daha ortaya kondu. Otuz yıldan uzun bir süredir ilerici ve toplumdan yana bir tavırla sanat yapan, egemenleri eleştiren ve her türlü baskıya karşı direnen Lefkoşa Belediye Tiyatrosu yok edilmek istendi. Halkın da desteği ile verilen mücadele kazanıldı ve alınan yanlış kararlar durduruldu. Ancak egemenlerin kültür-sanata verdiği değerın şovdan öteye gitmediği ortadayken yeni baskılar ve yok etme politikaları çok uzak görünmüyor. Kıbrıslı Türk halkının kültürel dokusu, inanç sistemi, tüm bir yaşam biçimi her yönüyle saldırı altında iken var olmak ve var kalmak için direnişin de yükseltilmesi ve tüm yaşamı kapsamaması kaçınılmaz görünmekte.

Bir kaç yıl önce Türkiye'nin büyük şehirlerinde uygulanmaya başlanan MOBESE adlı kamera sistemleri bizim de sokaklarımıza, caddelerimize konmak isteniyor. Suçları önlemek gibi bahaneler ileri sürülse de aslında korku ile yönetilen bir gözetim toplumu yaratmak için planlanan bu gibi sistemler, başta insan hakları savunucuları olmak üzere tüm kesimlerce direnişle karşılanmalıdır. Günlük hayattan eylem alanlarına kadar polis devleti şekline bürünmeye başlayan ülkemizde MOBESE'ye

NOBESE demek gerekmektedir. Neoliberal saldırılarla halkı canından bezdiren, dinsel baskılarla inanç sistemini yapay bir değişime zorlayan, eğitimden sağlığa her türlü hakkı gerileten, üstüne üstlük halkına hakaret edilmesine ortak olan egemenlerin aynı zamanda sokaklara kamera yerleştirmesi, psikolojik baskı yaratmak amacıyla olduklarını göstermektedir. Suçların önlenmesi için tedbir alma yetisi olan bir hükümet, halkını kameralarla sindirmeye çalışmak yerine, kadınlara “gece dışarı çıkmasını gerizekalılar” demekten öte işler üretmelidir.

Yıllardır ülkemizin gündeminden düşmeyen barış, 1 Eylül'de “ara bölge”de Birleşmiş Milletler gölgesinde gerçekleşen bir eylemle haykırıldı yine. Büyük çoğunluğu barış isteyen halkın pek azı katıldı barış eylemine. Bunda, barışın dışarıdan beklenen bir armağan veya “liderlerin” ellerine teslim edilen bir anlaşma olduğu inancının yayılmış olması etkili ne yazık ki. Oysa tarih ilerledikçe daha açık görünmekte sorunu yaratanların sorunu çözemeyeceği, barışın ancak iç dinamiklerle sağlanabileceği... Barış istencinin örgütlü bilinçle ve kendi egemenlerimize karşı mücadele ile birleşmesi ihtiyacı bir kez daha kendini gösterirken barış bekçisi olan Birleşmiş Milletler'in Kıbrıs halklarını hiçbir şey eylememeye, bir etkinlik havasında edilgen bir şekilde oturarak barışı dilemeye yönlendirdiği de 1 Eylül eylemiyle tescillenmiş oldu.

“Yaşamak görevdir yangın yerinde, yaşamak insan kalarak” diyen şaire kulak vermeli şimdi. İnsan kalmak için direnmeli; kültüre-sanata tutunmalı, barışa asılmalı, emeğin hakkını savunmalı, doğaya sahip çıkılmalı, insanca yaşamak için eğitim, sağlık gibi haklar her daim egemenlerin yüzüne çarpılmalı... “N'olacak bu memleketin hali”nden öteye geçilerek mücadele her alanda derinleşerek, çetinleşerek, radikalleşerek devam etmeli. ☒

Düzeltilme ve Özür

Dergimizin geçen sayısında bu sayfalarda yazılan bir yorum, bir takım yanlış anlaşılmalara sebep olmuştur. "Sistem mi? Siyasetçi mi?" başlığı altında CTP Genel Başkanı Özkan Yorgancıoğlu'nun başkanlık sistemi hakkındaki görüşlerine yer verilmiş ve sistemin değişmesinin gereksiz olduğunu söylemesi de bizler tarafından eleştirilmişti. "Tamam başkanlık sistemine geçmeyelim Sayın Yorgancıoğlu da şimdiki sistemden memnun muyuz yani?" sözleri ise maalesef başkanlık sisteminin savunulması olarak anlaşılmıştır. Bu yanlış anlaşılma tamamen bizden kaynaklıdır ve belirtmeliyiz ki burada başkanlık sisteminin savunulması gibi bir niyet kesinlikle söz konusu değildir. Bizler de Sayın Yorgancıoğlu

ile aynı fikirdeyiz ve başkanlık sistemine geçilmesini doğru bulmuyoruz. Ancak takdir edersiniz ki Kıbrıs'ın kuzeyinde yaratılan, işbirlikçiliğe dayalı bu çirkefleşmiş siyasi sistemin en önemli figüranlarından biri de CTP'dir. Elçiliğin bir dediğini iki etmeyen, TC hükümetlerini asla eleştirmeyen, memleketteki sorunların tek sebebinin UBP olduğunu savunarak açık açık "biz onlardan daha iyi bir işbirlikçi olabiliriz" mesajı veren de yine CTP'dir. Bu sistemden CTP ve onun gibi düzen partileri tabii ki memnundur ve değişmesini istememektedir. Bizler "şimdiki sistemden memnun muyuz yani?" derken bundan bahsediyoruz. Ancak bir yanlış anlaşılmaya daha mahal vermemek için şunu da belirtelim ki burada CTP derken CTP'nin tavanından

bahsedilmektedir.

Evet bizler bu sistemi değiştirmek istiyoruz. Bizler emir almayan, icazet etmeyen, kendi iradesine sahip, kendi kaderimizi kendimizin tayin edebileceği bir düzen istiyoruz. Ancak böyle bir sisteme geçilmesinin karşısında en önde duracak kişi de Yorgancıoğlu ve onun gibilerdir.

Bizler doğruya doğru yanlışa da yanlışa diyen bir örgütüz. Eğer birileri doğruyu savunuyorsa kim olursa olsun arkasında dururuz. Bunun örneklerini daha önce de yaşadık. Ama şu da unutulmasın ki Baraka hiçbir zaman ayıya dayı demedi ve bundan sonra da demeyecek.

Bazı okurlarımızın eleştirileri üzerine farkedilen bu yanlışı düzeltirken aynı zamanda siz değerli okurlarımızdan da özür diliyoruz.

UBP Kurultayı

Bundan yaklaşık iki yıl önce yine böyle bir dönemde bir UBP kurultayı öncesinde bu konu hakkında yorumlarımızı sizlerle paylaşmıştık. Yine bir UBP kurultayıyla karşı karşıyayız ve tam bir dejavu halindeyiz. Memleket yine yangın yeri. Yine zamlar, pahalılıklar, geçim sıkıntıları, dibe vuruşlar,

isyanlar... Ama UBP kurultayı varsa yine bunların hiçbirine gündemde yer yok. Varsa yoksa yine kurultay, varsa yoksa yine koltuk kavgası, varsa yoksa yine parti içi hesaplaşmalar. Vatandaşın derdi, tasası, sıkıntısı yine gündemde yer almıyor. Kavgası edilen koltuktaki keramet nedir de tek dertleri kurultay olmuş? Yoksa bu kadar hırs, intikam aşkı, ihtiras halka daha iyi hizmet verebilmek için mi? Kim daha iyi hizmet verirsin kavgasını mı yapıyorlar?

Kurultaydan önce bildiğiniz gibi beş büyük ilçede ilçe başkanlığı seçimleri yapılır. Kurultaydaki iki aday, buralarda da birbirleriyle yarışıyorlar. Buralarda da hesaplaşmalar, istifalar, görevden almalar, tehditle oy istemeler, alenen mafyayla içli dışlı olmalar... İrsen Küçük tam anlamıyla kudurmuş durumda. Kendinden taraf olmayanların kellelerini bir bir alıyor. Kurultaydaki rakibi Ahmet Kaşif'i ve kendini desteklemeyen Kemal Dürüst'ü anında görevden alıyor. Birisi sağlık bakanı, diğeri eğitim. Yani bir devletin en önemli iki organı. Ha onlar işlerini iyi yapıyorlar mıydı? Tabii ki hayır. Al birini vur ötekine. Ama dememiz o ki gömlek değiştirir gibi bakan değiştirmek, bu halka verilen önemi de gösteriyor. Ve aslında bu kavgaların halka hizmet etme aşkıyla uzaktan yakından ilgisinin olmadığını da gösteriyor bize. Son olarak BRT Müdürü Özer Kanlı da "tarafsız" olmadığı gerekçesiyle görevden alındı. Tarafsız olmadığı için ha? Resmen halkla dalga geçiliyor. Herkes bal gibi de biliyor ki İrsen Küçük Özer Kanlı'yı "tarafsız" olmadığı için değil kendi tarafında olmadığı için görevden aldı. Zaten UBP'nin yayın organı haline gelen "halkın kanalı BRT", iyice hükümetin oyuncağı haline getirildi.

Kıbrıslı Türkler bu rezillikleri hak etmiyor. Kıbrıslı Türkler bu kadarını gerçekten hak etmiyor. Sadece Kıbrıslı Türkler değil dünya üzerindeki hiçbir halk bu muameleyi hak etmiyor. İnsanız ve insan gibi yaşamak, insan gibi hizmet almak, insan gibi hizmet vermek istiyoruz. Ama ne mümkün? İşbirlikçi UBP hükümeti kendi içindeki hesaplaşmalarla en büyük zararı yine halka veriyor. Boşuna mı diyoruz "Halk düşmanı UBP" diye. Yeyin birbirinizi demek geliyor ama işin sonunda bedelini yine biz ödüyoruz.

Petrol Dolum Tesisi

Petrol tesisine tepkiler sürüyor

■ BİYOLOGLAR DERNEĞİ: "BU KARARLA, HİÇBİR ŞEKİLDE ÜLKE İHTİYACI İÇİN OLMAYAN, ÜLKE ÖNCELİKLİ SEKTÖRLERİ İLE BAĞDAŞMAYAN YATIRIMLARIN HEDEFLENDİĞİ AÇIKTIR"

Biyologlar Derneği Başkanı Hasan Sarpten, Bakanlar Kurulu kararıyla İskele Kalecik köyünde bir arazinin "Kırlı Sanayi ve Enerji Depolama Bölgesi" olarak ilan edildiğini ifade ederek, "Bu kararlar, ülkeimize sokulmak istenen ve hiçbir şekilde ülke ihtiyacı için olmayan, ekonomik ve çevresel akla uymayan ve ülke öncelikli sektörleri ile bağdaşmayan yatırımların hedeflendiği açıktır" görüşünü öne sürdü.

Sarpten yazılı açıklamasında, hükümetin çevre politikalarını eleştirerek, son zamanlarda çevre ve doğuya karşı "en pervasız" kararların alındığı ve en acımasız uygulamaların hayata geçirildiğini söyledi.

Sarpten, son olarak Bakanlar Kurulunun Kalecik'te bir araziye depolama bölgesi olarak ilan etme kararını aldığını ifade ederek, bunu eleştirdi ve hükümeti, tüm toplumun karşı çıkışı karşısında durdurulan Petrol Dolum Tesisi, Rafineri ve benzeri tesislere zaman hazırlamak ve "yarım bırakılmaları işi" tamamlamak için kılıf hazırlamakla suçladı. Turizm Gelişim Yasası'nda Kalecik'in de dahil olduğu Karpaz sahilinde bu tür yatırım yapılmasını söz konusu olmayacağını ifade eden Sarpten, bu kararın uygulama bulursa baste Lefke olmak üzere aynı şekilde ülkenin birçok bölgesinde "kırlı yatırımların" hayata geçeceğini iddia etti.

Sarpten, bu çerçevede toplumun tüm kesimlerini ve ülkelerini seven her bireyi hep birlikte yarımlara yaşanabilir bir ülke bırakabilmek için mücadele etmeye çağırıyor.

Geçen aylarda sıkça konuşulan ve en sonunda halkın direnişi sonrasında iptal edildiği duyurulan Petrol Dolum Tesisi'nin yapımı yeniden gündeme geldi. Aslında bu beklenmedik bir gelişme değil. İşbirlikçi UBP hükümetinin bu tesisten önemli çıkarları olduğunu ve kolay kolay bu işten vazgeçmeyeceğini zaten tahmin ediyorduk. Ve öyle de oldu. Konunun gündemdeki sıcaklığı biraz düşürüldükten sonra tekrardan gündeme getirildi. Kalecik'i "Kırlı Sanayi ve Enerji Depolama Bölgesi" ilan eden Bakanlar Kurulu, söz konusu tesisin buraya yapılacağını açıkladı. Petrol Dolum Tesisine Hayır İnişiyatifi tekrardan harekete geçti ve en doğrusunu yaparak "Sadece Yedikonuk'ta ya da Kalecik'te değil ülkenin hiçbir yerinde petrol dolum tesisi istemiyoruz" dedi. Bizler de geçmişte olduğu gibi yine bu tesise karşı elimizden gelen her şeyi yapacağız ve bu direniş destek vereceğiz. Ülkemizde petrol dolum tesisi is-te-mi-yo-ruz!

Küçük, akaryakıt tesisi Kalecik'te kurulacak

■ "PROJEDEN VAZGEÇİLDİĞİNE İLİŞKİN AÇIKLAMA YAPMADIM"

■ "LONDRA TEMSİLCİSİ OYA"

İstanbul'da eleştirileri yanlıştır.

TURİZMDE GELİŞME
Otelciler Birliği'nin dünki genel kurulunda seçilen yeni yönetimi kutlayan Köçük, turizmde yaşanan gelişmelere dikkat çekerek, doluluk oranının yüzde 70'lere ulaşmasını getiren düzeyi

gelişmişce sınırdışıları vurguladı.

TEMSİLCİ NADİRİ ZİYARET EDECEK
Başbakan Kılıçlık, Londra'da yapılacak İspanya Asil Nadi'nin süresi içinde 10 yıl gibi ağır bir cezaya alıştırma da anlaşma için, sınırdışı anlaşmasında dikkat

Asil Nadir'e Hapis

Kıbrıslı Türk iş insanı Asil Nadir hakkında İngiltere'de görülen dava Ağustos ayında karara bağlandı ve ünlü iş insanı 10 yıl hapse mahkum edildi. Peki Asil Nadir neyle suçlanıyordu? Asil Nadir İngiltere'de bulunduğu dönemlerde kendi şirketi Polly Peck'ten zimmetine para geçirmekle suçlanıyordu. 1980'li yıllarda hızlı bir yükselişe İngiltere'nin en zengin iş adamları arasına giren Asil Nadir, İngiltere'de Ağır Dolandırıcılık Ofisi'nin soruşturma başlatmasının ardından 1993'te özel bir uçakla kktc'ye kaçmıştı. Asil Nadir aradan geçen 18 yıldan sonra her ne hikmetse yargılanmaya karar verir ve koşu koşu kaçtığı İngiltere'ye geri döner. Geri dönerken gerçekten suçsuz olduğunu ve beraat edeceğini mi düşünüyordu acaba yoksa bu işin içinde başka

şeyler de mi vardı? Şimdi bir düşünelim. Kıbrıs'ın kuzeyinden bir adam İngilterelere gidiyor, orada da inanılmaz bir yükselişe imza atarak İngiltere'nin en zenginleri arasına girebiliyor ve bunu tamamen temiz bir şekilde, hiç bir dolandırıcılık veya hırsızlığa katılmadan başarıyor. Bu sizce olası mı? Sadece bunu düşünmek bile Asil Nadir hakkındaki suçlamaların gerçek olma ihtimalini oldukça artırıyor. Gelelim tekrardan Kıbrıs'ın kuzeyine. Kararın açıklanmasından sonra bir çok örgüt bir araya gelerek bir eylem düzenlediler ve Asil Nadir'e yapılan bu "çirkin saldırı"yı kınadılar. Neymiş Asil Nadir bu ülkeye pek çok yatırımlar yapmış, pek çok kişiye ekmeke kapısı açmış, Kıbrıslı Türkleri refaha kavuşturmuş da o yüzden kendileri için çok değerliymiş. Adam düpedüz bir

dolandırıcı ve hırsız. Tüm büyük iş insanları gibi yani o da. Kıbrıslı Türk olması neyi değiştirir ki? Çalsın da Asil Nadir çalsın mı diyoruz yani? Tamam kendisi pek çok fabrika açıp pek çok kişiye iş vermiş olabilir. Ama bu işçilerin emeklerini sömürerek para kazanan, emekçinin sırtına basıp yükselen de Asil Nadir değil midir? Aksini iddia eden varsa tertemiz bir şekilde sermayenin nasıl arttırılabileceğini de açıklamalıdır.

Yanlış anlaşılmasın. İngiliz adaletinin bekkilliğini yapmıyoruz. Ama çıkıp da Asil Nadir'i savunmak da düpedüz yalalık ve çıkarıcılık gibi geliyor.

Erken Seçim

Siyasetle ilgilenen pek çok insan aynı şeyi söylüyor; tarihin en kötü hükümetiyle karşı karşıyayız. Şüphesiz ki bu doğru. Gerçekten hiçbir hükümet şu ankinden daha kötü değildi.

İşbirlikçi ÜBP hükümeti 2009 seçimlerinden sonra sazi tek başına eline aldı ve alış o alış. Usulsüzlükler, din tüccarlıkları, yasa tanımazlıklar, rekor zamlar, artan hayat pahalılığına rağmen 1 kuruş artış görmeyen maaşlar vs... Peki muhalefet ne yapıyor? Meclisteki üç büyük muhalefet partisi CTP, TDP ve DP erken seçim için kolları sıvadılar. Daha bir sene önce ÜBP ile seçim birlikteliği yapan ve siyasi yelpazenin en sağındaki partilerden biri DP, geçmiş hükümet deneyimi ortada olan ve halen daha yaptığı hataları kabullenip özeleştiri vermeyen CTP ve henüz daha TDP olarak

hükümette yer almamış ama TKP geçmişi ortada olan sosyal demokrat TDP... Diyelim ki erken seçim oldu ve CTP, DP veya TDP hükümete girdi. Ne değişecek? Bu partilerden hangisi çıkıp da TC Elçiliği'ne ve Ankara'ya "artık kendi kararlarımızı kendimiz vermek istiyoruz, senden emir almak istemiyoruz" diyebilecek? Veya böyle bir dertleri var mı? Yine Ankara'dan emir alacak, yine başkaları tarafından yönetilecekse kimin hükümet olduğunun ne önemi var? Sorunların çözümü için değiştirmemiz gereken ÜBP değildir. Değiştirmemiz gereken Kıbrıs'ın kuzeyinde

kurulmuş olan bu çarpık ve çirkef siyasi düzendir. Bizler bu düzeni değiştirmeye niyeti olmayan hiçbir partiye ve bu düzeni değiştirmeyecek hiç bir yola asla ve asla destek vermeyeceğiz.

Fenerbahçe- AEL ...

Fenerbahçe UEFA Avrupa Kupası'nda Kıbrıs'ın güneyinden AEL Leymosun takımı ile aynı gruba düştü. Bu iki takımın biri İstanbul'da diğeri Leymosun'da olmak üzere iki maç yapacaklar. Daha önce de yine aynı şekilde Trabzonspor, Kıbrıs'ın güneyinden APOEL ile aynı gruba düşmüş ve iki maç yapmıştı. Ambargo ambargo diye kıyametleri koparan ve "tanımadığını" iddia ettiği Kıbrıs Cumhuriyeti'nin spor takımlarıyla maç yapmak zorunda kalan Türkiye'nin "Yavruvatan"ının takımlarıyla asla ve asla maç yapmamasını gözden kaçırmamak ve aslında kimin kime ambargo uyguladığını iyi görmek gerekir. Fenerbahçe ya da Galatasaray değil de Türkiye diyorum çünkü Türkiye milli takımının Kıbrıs Cumhuriyeti milli takımıyla maç yapmak zorunda kalması da oldukça yüksek bir olasılıktır. İşte o zaman cidden çok komik

olacak. Tanımadığın bir ülkeyle maç yapmak da başka bir duygu olsa gerek!

İki ülke takımları arasındaki bu karşılaşmalar basketbol gibi futbol dışında başka spor dallarında da daha önce yaşanmıştı, bundan sonra da mutlaka ki yaşanacak. Aslında buradaki en önemli noktayı gözden kaçırmamak gerekir. Hepimiz de biliyoruz ki milliyetçiliğin en çok yükseltildiği dönemler bu dönemlerdir. Solcular, barış yanlıları ve halkların kardeşliğine inananlar olarak bu dönemde bizlere düşen en büyük görev, yükseltilecek olan milliyetçiliğin önüne set çekmektir. Bu maçların düşmanlığı ve milliyetçiliği arttırmasını değil toplumlar arası yakınlaşmaya vesile olmasını sağlamak zorundayız.

DEVRİMCİLERE DAİR

Başak Önel
onel_basak@yahoo.com

Devrimci bir alternatif şart!

Yoksulun daha çok yoksullaştığı, zenginlerin kesesini gün geçtikçe daha çok doldurduğu günlerden geçiyoruz. Özelleştirmeler artarken güvencesizlik ve işsizlik de artıyor. Neoliberalizm almış başını giderken, sendikalarımızın kapatılması/susturulması için sinsi planlar hazırlanıyor kapalı kapılar ardında başka coğrafyalarda! Bugün polis hiç tereddüt etmeden halka şiddet uygulayabiliyor; sivil faşistlerse kabadayılar gibi sokaklarda kol gezmekte... Faşizm almış başını giderken, işgal bir o kadar daha hissedilir olmaya başlıyor bu topraklarda! İşgalci hükümetin başbakanı halkımıza hakaretler yağdırırken buradaki işbirlikçileri, çıldırtan bir sakinlik ve suskunlukla olayları izliyor; tüm yapılanlara göz yumuyorlar. Bugün egemenlerin tahakkümü ağırlığını artırıyor omuzlarda. Bugün köy isimlerimiz unutulmaya yüz tutmuş, bugün çocuklarımız hiç lingiri oynamıyor! Kıbrıs Türkçesi yok oluyor, nenelerimiz dedelerimiz konuşurken gülünen bir nostaljiye dönüşüyor... AKP'nin Sünni İslam dayatmalarıyla katmerlenen asimilasyon politikaları bugün Kıbrıslı Türk halkını tarih sayfalarından silmeye hazırlanıyor!

Tüm bunlarla birlikte orta çizginin soluna doğru bir göz attığımızda; bugün malesef adada en yüksek sese sahip sol liberal CTP'den çıkan "revizyonizmin keskin kokusu"(1), koca bir tabak yemeğin üzerine konmuş sinek gibi mide bulandırıyor! İsyancıların işgale olduğunu söyleyip "yola koyulanlar"; postmodernizmin bulanık sularında çıkışı olmayan bir yere doğru ilerliyorlar. Mekanikleşmiş gelenekselci sol, biçim takıntısıyla olayların özünü kaçırırken, alan mücadelelerini reddedip her şeyin devrimden sonra hallolacağını düşünerek "metafiziğin bataklığında kulaç atmak"tan(2) başka bir şey yapmıyor. Bu sebeplerden ötürüdür ki; Kıbrıs'ta bağımsızlık ve halkların kardeşliği yolunda devrimci bir alternatifin oluşturulması gerekliliği, hızlıca su yüzüne çıkıyor.

Devrimcilerin devrimleşmesi...

Aynı insan-toplum diyalektiğinde olduğu gibi bir örgütü devrimci yapan içindeki devrimciler, diğer yandan, bir devrimciyi devrimciye getiren de içinde bulunduğu örgüttür. Peki kişi devrimleşme ve dolayısıyla devrimci bir örgüt oluşturma gayesiyle hareket ederken ne yapmalı/nasıl davranmalı?

Kıbrıs'ın kuzey yarısının pek "mutlu" bir hareketle TC tarafından işgal edilmesinin ardından; özellikle 1986'da Özal hükümetiyle birlikte ekonomik yıkım başlamıştır. 1980'lerin sonu itibarıyla Kıbrıslı Türklerin ürettiklerinin Suriye, Irak ve Libya gibi ülkelere satılması durmuştur.

Narenciye, çilek, patates ve tahıl yetiştiriciliğine dayalı tarımla uğraşan önemli bir kesim yavaş yavaş el etek çektilmiş; alüminyum, plastik, boya ve tekstil fabrikalarının başını çektiği; ekonomiye önemli katkısı olan hafif sanayi yok edilmiştir. Zamanla, planlı bir şekilde üretimden koparılan Kıbrıslı Türkler, memurlaştırılmış ve nispi bir refah ortamı yaratılmıştır. Bu gibi girişimlerin sonunda, Kıbrıslı Türklerin büyük çoğunluğu küçük burjuva bir yapıya bürünmüştür. Kapitalizmin neoliberal döneminde üretimden koparılmış tüketici küçük burjuvalar... Bu koşullar altında yayılan kültür içerisinde bir devrimcinin devrimleşme süreci, hiç de kolay olmayacaktır:

1- Bir devrimcinin, bu sürecin nokta koyulamayacak, hep devam edecek bir süreç olacağını farkındalığıyla yola çıkması önemlidir.

2- Devrimcilik, kişinin örgüte girerken üzerine geçirdiği bir parka olmamalıdır. Kişi örgüt içerisinde nasıl davranıyorsa, dışarıda da aynı yaşam tarzını yaşamaya ve yaymaya devam etmelidir. Çünkü devrimcilik, sadece bir bilinç ve slogandan ibaret değildir; tam aksine her an ve her dakika gerçekleşen bir sınavdır. Biraz "tatile çıkmak", biraz "ara vermek" aslında devrimci duruşun yaşam felsefesi haline getirilmediğinin itirafından öte bir şey değildir. Kapitalizmin eğlence kültürüyle gözlerini kör edenler, kolektif üretim ve eğlencenin tadına varamayanlar; "çok devrimci takıldım, biraz da eğleneyim" tavrına girerlerse; değil devrimleşmek, devrimci olmanın hiç de eğlenceli bir şey olmadığı mesajını vererek mücadelenin gerilemesine yol açacaklardır.

3-Devrimci ve insan iki ayrı şey değildir. Devrimci; insan olduğunu unutmamalı, kaskatı bir ruhsuza dönüşmemelidir. İnsana dair her şey devrimci içindir. Devrimciler işte bu yüzden mükemmel de değildirler ve bazı zaafiyetleri olabilir. Ancak bu zaafiyetlerinin farkına varmalı, sebeplerini tespit etmeli, kendi özeleştirisini verebilmeli ve nihayetinde onlardan kurtulabilme iradesini gösterebilmelidirler. Kendi içinde olayları tartışmadan, devrimci gerçek bir

çözümüne ulaşamayacak, yaşadıklarının/yaptığı hataların sebeplerini dış koşullara bağlayacaktır. Kişi önce kendi hatalarının nedenleri konusunda kendine açık olmalıdır.

4- Devrimcilik; kurallar, yapılabılır/yapılamazlarla sıkıcı bir hal almış, şekilsel, ritüele dayalı bir şey değildir. Devrimcilik belirli sınırlar içinde hapsolmek değil; aksine özgürleştiricidir.

5-Bir devrimci ahlaklı olmalıdır. Burada bahsedilen ahlak özgürlüğün önünde engel, muhafazakar bir kurallar dizisi olarak algılanmamalıdır. Burada kişinin kısaca; hoşgörülü, onurlu, paylaşımcı, dayanışmacı, çalışkan, özverili ve dürüst olmasından bahsedilir. Yalan söylemek, düzenbazlık ve dedikoduculuk devrimci ahlakın sınırları dışındadır.

6- Devrimci, kolektif düşünmelidir. Örgüt içinde bir sorun yaşadığında görünmez olmayı seçip örgütsel sorumluluğu reddetmemeli; sorunu bireysel algılayıp, bireysel çözümler üretmemelidir. Aynı sorunları başkasının da yaptığı olabileceğini düşünüp sorunu yoldaşlarıyla paylaşmalı ve birlikte çözüm üretme yöntemini seçmelidir.

7-Devrimci, yoldaşlarıyla iyi ilişkiler kurmalı, yaptıkları bir hata varsa bunu onlara söyleyebilmeli, onları eleştirebilmelidir. Ancak yıkıcı bir eleştiriden kaçınmalı, yapıcı eleştirilerde bulunmalıdır. Kişinin yoldaşına yönelttiği eleştiri; saldırgan, yargılayıcı ve hesap sorucu bir üsluba sahip olmamalıdır. Aynı zamanda yoldaşlar arası güven bağının sağlanması da önemlidir ki; bu güven bağının sağlanmasında devrimcilerin tutarlı davranışları önemli rol oynar.

8- Bir devrimci teori içinde hapsolmemeli, dar pratik içerisinde de boğulmamalıdır. İkinin de aynı derecede önemli olduğunun farkına varmalı, praksise inanmalıdır. Okumak, tarihi bilmek açısından da önemlidir; çünkü bugün olan hiçbir şey tesadüfen olmuş değildir. Tarihten öğrenmek, ders almak ve geçmişin eleştirisini yapmak sağlıklı ilerleme için olmazsa olmazdır.

9-Devrimci kişi, halka inanmalı, umutlu, iradeli, inançlı, mücadelecı ve cesaretli olmalıdır. Lenin'in de dediği gibi; "ancak halka inanan, halkın yaratıcı dehasının canlı pınarına dalan galip gelebilir".

Sonuç olarak...

Sağlam bir devrimci alternatifin gerekliliği su götürmez bir gerçekken, bunun ilk ve en sağlam adımı devrimcilerin devrimleşme istek ve iradesini göstermeleriyle atılacaktır. Unutulmamalıdır ki "değişmeyen tek şey değişimdir" ve kendi iç değişimlerini gerçekleştiremeyenler, kendi iç devrimlerini gerçekleştiremeyenler; bizi eşit ve özgür bir dünyaya götürececek devrimlerin de sürükleyicileri olamazlar.☒

(1) Mahir Çayan, *Bütün Yazılar*, Boran Yayınevi

(2) Mahir Çayan, *Bütün Yazılar*, Boran Yayınevi

Dosya: Mücadele

"Şimdiye kadarki tüm toplumların tarihi sınıf mücadeleleri tarihidir."

Karl Marx-Frederich Engels, Komünist Parti Manifestosu

İnsanlığın mağaralardan ağaç kovuklarından çıkması, tarımı keşfetmesi ile eş zamanlıdır. Hayvanların evcilleştirilmesi de aynı döneme rastlar: Yaklaşık 10,000 yıl öncesine. Akarsuların kenarlarında oluşturulan ilk yerleşim yerleri, ilk medeniyetleri oluşturdu. Bu medeniyetler özellikle bereketli hilal denilen bölgede adamızın da ortasında bulunduğu, Anadolu, Mezopotamya ve Mısır medeniyetleridir.

Yazının icadı ile tarih dönemleri dediğimiz dönem yaklaşık 5000-6000 yıl öncesidir. Yani insanlığın yeryüzündeki son 6000 yıllık dönemini kendi tarihinden yani

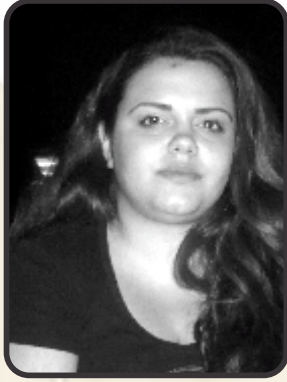
kendi yazdıklarından tespit edebiliriz. Köleci toplumdan feodalizme, feodalizmden kapitalizme; Spartaküs'ten Magna Carta'ya, Fransız Devrimi'nden Paris Komünü'ne Ekim Devrimi'ne kadar sınıf mücadeleleri insanlık tarihinin haritasını ortaya koyar.

Bu mücadelelerdir insanlığı mağaralardan bugüne taşıyan ilerlemeleri ortaya koyan. Mücadele insanlığın daha ileri adımlar atmasını sağlamıştır.

Mücadeleyi bu anlamıyla tanımlamak ve Kıbrıs özelinde sınıf mücadelesine katkı yapmak konumuzun esasını içermektedir.

Hayatımızın ilk yıllarından itibaren rekabet ve tüketim kültürünü dayatarak hayatımızı esir alan kapitalist anlayışla kendimizi toplumsal bir birey olarak

geliştirmeyi bıraktık. Sınıfsal dayanışmayı artırarak egemenlerle mücadele etmeyi bıraktık. Toplumsal kaygılardan uzaklaşarak kişisel statü ve para kazanmanın içine düştük. Kendimizle mücadele, sınıfsal mücadelenin de toplumsal ilerlemenin de vazgeçilmez bir alanı olarak karşımızda duruyor. Rekabet yerine dayanışma, tüketim yerine üretimi koyarak, Kıbrıslı Türklerin içinde bulunduğu siyasi ve ekonomik çıkmazlarla da mücadele etmek vazgeçilmez olarak kendini dayatmaya devam ediyor. Ayrıca ülkemizde barışın kurulması; bağımsız ve birleşik Kıbrıs mücadelesinin başarısı ile doğru orantılı olarak ortaya çıkacak. Küresel dayanışmayı da ancak ve ancak yereldeki, ülkemizdeki mücadeleyi büyüterek kazanacağız.

Müjgan Soykan: Yurtdışında yaşayan ve ülkesine dönmek için maddi gücünü toparlamaya çalışan babam gelir.

Şehmuz Kaya : Ezilenlerin ve çalışanların hakkını korumak gelir.

Cansu Kurnaz : Mücadele hayattır. Vazgeçmemektir.

Mücadele Yöntemleri Üzerine

Ali Şahin
aiossemeon@hotmail.com

İnsanlık tarihini ileriye götüren faktör, zamanın ilerleyişi değil ezen ve ezilen arasındaki mücadelenin yarattığı atılımdır. Bir dönemin kapanıp yeni bir dönemin açılmasındaki temel etken ezilenlerin mücadelesidir. Köleci toplumdan feodal topluma, feodal düzenden kapitalizme geçişte yaşanan değişimlerin başlıca öznesi her dönemin ezilenleridir. Marx insanlık tarihini işte bu yüzden sınıf savaşımını tarihi olarak nitelemiştir. Ezilenlerin mücadelesi insanlığın itici gücü olmuştur. Dolayısıyla şunu açıkça söyleyebiliriz ki toplumların dönüşümünün olmazsa olmazı mücadeledir. Bu olmazsa olmazı güncelleştirmek istediğimiz anda kilit bir soru devreye girmektedir: "Nasıl bir mücadele var olan sistemi yıkıp toplumu dönüştürebilir?"

Bu konu, yani toplumun dönüşümünde nasıl bir mücadele yöntemi izleneceği sorusu bu iddiaya sahip olan solun en çok tartıştığı konudur. I. Enternasyonal'den günümüze değin varlığını sürdüren bu konu, solun yer yer kendi içinde çatışmasına kadar vahim sonuçlara sebep olmuş bir tartışmadır.

Mücadelenin öznelerinden biçimlerine, nasıl bir ilerleyiş rotası izleyeceğine kadar çok çeşitli tartışmayı içinde barındıran solun mücadele geçmişi hayli zengindir. Kitlesele ayaklanmalardan gerilla mücadelelerine, pasif direnişten parlamento mücadelesine kadar birçok tecrübe solun deneyimleri arasındadır. Sol bu deneyimlerle çeşitli başarı elde ettiği kadar çok ağır yenilgiler de almıştır. Örneğin; Çin'de Mao, Vietnam'da Ho Şi Minh, Küba'da Castro ve Che Guevara önderliğinde gerilla mücadelesi muazzam başarılar kaydederken aynı Che, Kongo ve Bolivya'da gerilla mücadelesiyle ikinci bir zafer elde edememiştir. Ya da Rusya'da yaşanan ve büyük Ekim Devrimi'yle sonuçlanan kitlesele ayaklanma, aynı başarıyı Spartakistlerin önderliğinde

Almanya'da sağlayamamıştır. Öte yandan pasif direniş ile Hindistan'ın bağımsızlığında büyük bir öneme sahip olan Gandhi'ye rağmen aynı mücadele yöntemini deneyen Martin Luther King, istediğini elde edememiştir. Bir başka örnekte parlamentarizm ile ilgili verilebilir. Silahlı mücadeleyi reddederek seçim yoluyla Şili'de iktidara gelmiş olan Allende, son derece radikal ilerlemeler kaydetmişken askeri bir darbeyle alaşağı edilmiştir. Her ne kadar Allende'nin yaşadığı sıkıntıların benzerlerini yaşasa da Chavez, Venezuela'da iktidarı sürdürmektedir.(1)

Tüm bu başarı ve başarısızlıklar, kazanım ve yenilgiler buldukları tarihsel kesit içerisinde değerlendirilmelidir. Aksi takdirde bugünden geçmişe bakıp tarihi değerlendirmek bizi ayakları yere basmayan "yüce bilgiler" yapar. Bu "yüce bilgiler" tarihi tek bir düzlemde okurken, bugüne ve dolayısıyla yarına katabilecekleri yegane şey halkların tarihinin yanlış bulunarak karalanmasıdır. Ancak devrimciler somut durumun somut tahliliyle ilgilenirler. Bundan dolayı geçmiş mücadele deneyimlerini bugünün değerleriyle doğru-yanlış diye elemek yerine bugünün mücadelesinde yararlanabileceğimiz zengin bir zemin olarak algırlar. Mahir Çayan'ın dediği gibi, Marksizm; hareketin hareket halindeki doktrindir. Dolayısıyla Marksistler için tek bir doğru mücadele yöntemi yoktur. Mücadeleler, içinde bulunan tarihsel kesit, coğrafya, sosyo-ekonomik faktörler gibi birçok farklı etkenler tarafından belirlenir. Devrimci Yol'un bize miras bıraktığı "Devrimci siyaset, sınıf mücadelesinin en keskin çatışması hangi alanda ve hangi biçimde seyrediyorsa, o alana, o koşulların getirdiği biçimlerde müdahale etmektir" düşüncesi bizim en önemli mücadele algımızdır. Bundan dolayı peşinen bir

mücadele anlayışını doğrulayıp diğerlerini reddetmek ya da birini dışlamak devrimci siyasetin işi değildir. Marksistler mücadele yöntemlerini araç olarak görürler ve dolayısıyla da hiçbir mücadele yöntemini kutsallaştırıp fetişleştirmezler. Onları buldukları duruma göre kullanırlar. Bu yüzden son dönemlerin tartışma konusu olan şiddet kavramı ne olmazsa olmazdır ne de bazı anti-militaristlerin iddia ettiği gibi şiddet şiddettir ve kötüdür.

Radikal solun radikalliğinin temeli kullandığı araçta değil, toplumsal değişime ilişkin iddialarındadır.(2) Sol bu iddialarının ihtiyaçlarını karşıladığı oranda radikalleşecek ve bu radikalleşme, radikalliği şekilcilığe indirgeyen bir anlayışın aksine toplumun içinde karşılık bulacaktır. Yaşamı diyalektik bir mantık içerisinde yorumlayıp dönüştürmeye çalışanlar mücadele yöntemini de içinde bulunduğu koşullara göre belirleyecektir.☒

(1) Egemenler, eline geçirdikleri her araçla ezilenlerin mücadelesini bastırmanın peşindedir. Kendi sisteminin içindeki araçlar yetersiz kaldığı zaman kendi kurallarının dışına çıkmak pahasına başka araçlara başvurmaktan da çekinmezler. Askeri darbeler bunun basit birer örneğidir. Dolayısıyla parlamenter mücadeleyi benimseyen bir anlayışın farkında olması gereken bu mücadele yönteminin sınırlarıdır. Devrimciler için seçimler sınırları olan ve bir araç olarak kullanılabilecek bir mücadeledir. Bundan dolayı seçimlere girerken bu sınırların farkında olup mücadeleyi bu anlayışa göre kurgularlar. Sanırım Chavez ve Allende arasındaki farklardan biri de budur.

(2) Şiddet ve Kolaycılık; Foti Benlisoy, fotibenlisoy.tumbir.com

Sol Liberalizm ve Mücadele

Münür Rahvancıoğlu
munur.rahvancioglu@gmail.com

Bu coğrafyada bağımsız ve halkları kardeş bir Kıbrıs yaratma mücadelesi Baraka ile başlamadı. "Bağımsız Kıbrıs Bütün Halklar Kardeşliği" sloganı çerçevesinde bir siyasal mücadele hattı ören yüzlerce devrimci ve birçok örgüt vardır Kıbrıs'ın tarihinde. 1970'li yıllarda Devrimci Grup ve Halk-Der; 1980'li yıllarda Özgürlük, Kıbrıs Devrimci Yüksek Öğrenim Gençliği, Kıbrıs Halk-Der ve 1990'lı yıllarda Demokratik Gençlik Hareketi, Bağımsız Gençlik Platformu gibi yapılar Kıbrıs'ın bağımsızlık bayrağını hep yükseklerde tuttular. Ancak geçmiş dönemin siyasal sorunları, ideolojik atmosferi ve kültürel imkanları ile bugünküler bir ve aynı değildir. Aynı siyasal hattı devam ettiriyor olmamız, geçmişin ezberleri ile yola devam edebileceğimiz ve bugünün koşullarını tahlil etmeyeceğimiz anlamına gelmez.

"Değişim" diyalektiğin temel kuralıdır. Her şey değişir, dönüşür, farklılaşır... Ancak bizler, toplumsal yaşamı sadece "diyalektik" yöntem aracılığı ile değil "materyalist" bir felsefe temelinden de yorumlamalıyız. Bu yüzden ortaya çıkan değişimin maddi temelini tahlil edilmesi bizim yöntemimizin esasını oluşturmalıdır. Buna bizden çok önceleri "somut koşulların somut tahlili" ismi verildi. Ve değişimin somut bir temelden tahlil edilmesi gerektiği vurgulandı.

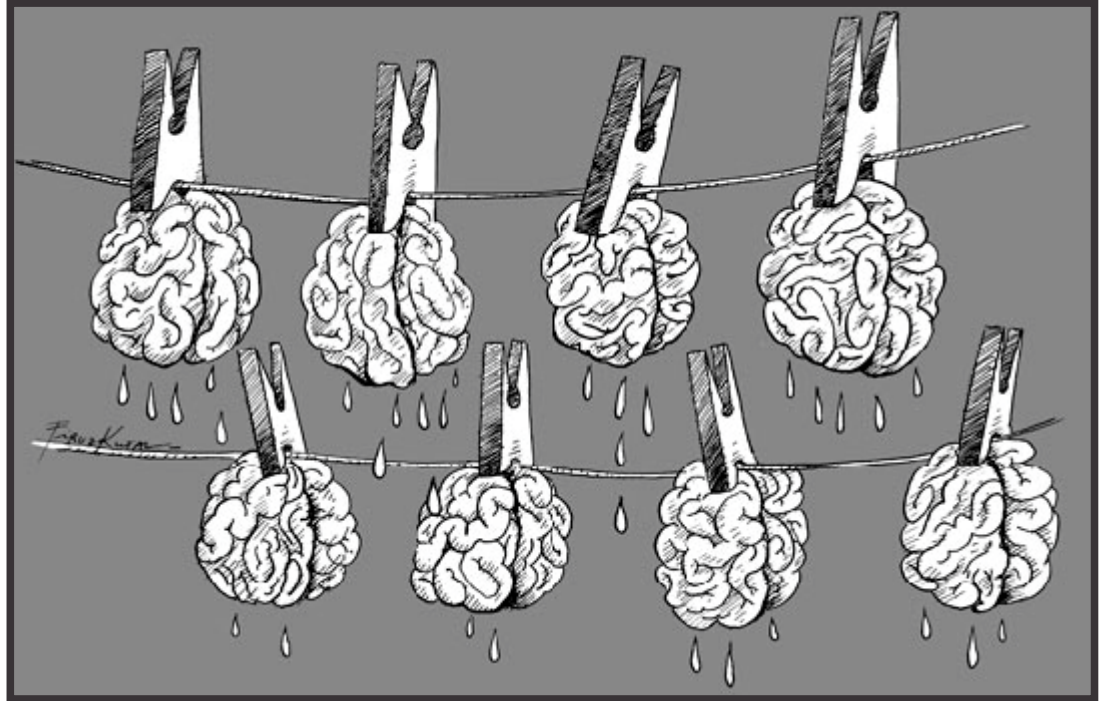
"Değişim" yaşamın her alanına dair bir olgudur. Sınıflı toplumların ortaya çıktığı günden bugüne içinde yaşadığımız bir sömürü çağıdır. Ancak biz, gene de sınıflı toplumların kendi içinde geçirmekte olduğu değişimi tahlil etmekteyiz. Köleci sistemi, feodal sistemi veya kapitalizmi; "nasıl olsa hepsi de sınıflı toplum" diyerek aynı kefeye koymuyoruz. Her bir sistemin kendi içinde barındırdığı ilerici ve gerici unsurları, sistemin devamlılığını nasıl sağladığını, siyasal, kültürel, ekonomik, sosyal dinamiklerini tahlil ediyoruz ve her birine farklı isimler verme gereği duyuyoruz. Tıpkı bunun gibi kapitalist üretim ilişkilerini de değerlendirmeye tabi tutuyor, merkantil dönem, serbest rekabet dönemi, emperyalist dönem gibi olguları birbirinden ayırıyoruz. Bunu yapmaktaki amacımız; sınıfsız, ordusuz, devletsiz, parasız bir toplumsal yaşamın nasıl kurulabileceğini anlayabilmek, dönüşümün maddi temellerini çözümlenebilmek ve tarihin uygun anında olayların gidişine müdahale edebilmektir. İşte 1900'lü yılların başından beridir dünyamızın içerisinde bulunduğu emperyalist dönemin de niteliksel anlamda hiç değişmeden kaldığını söylemememizin nedeni budur. Kapitalizmin emperyalist bunalım dönemlerinin tahlil edilebilmesi bizim yöntemimizin esasını oluşturuyor.

Emperyalizmin Neo-liberal IV. Bunalım Dönemi, diğer hiçbir döneminde olmadığı gibi sadece ekonomik anlamda yansımaları olan bir dönem değildir. Son on yılda adını herkesin diline doladığı ve "öğrendiği" neo-liberalizmin küresel ekonominin farklı bir örgütlenme biçiminden ibaret olmadığını anlamak

gerekiyor. Nasıl ki emperyalist aşamaya geçiş kapitalistlerin bireysel tercihlerine kalmış bir şey değilse ve nasıl ki emperyalist aşamaya geçişle felsefe, siyaset, kültür, ekonomi vb. yaşamın her alanına yansımalar gerçekleşirse; neo-liberal dördüncü bunalım dönemi de bu şekilde kavranmalıdır. Bugün neo-liberalizm solun büyük bir bölümü tarafından sadece ekonomiye olan yansımaları ile tartışılmaktadır. Oysa ekonomik alanda yaşanan değişimler kadar toplumsal yaşamı etkileyen kültürel, felsefi ve siyasal yansımaları ihmal edilmemelidir. Neo-liberalizmin kültürel, felsefi alanda yansımaları ise sol liberalizm'dir.

Sol liberalizm, temelde bir yenilgi ideolojisi olarak ortaya çıkmış ve geçmiş dönemin revizyonist siyasetlerinden, yıpranmış devrimci örgütlerine kadar çok geniş bir kesimi etkilemiştir. Bunun yanında sendikal, gençlik, kadın, ekoloji vb. alanlara yuvalanarak alan yabancılaşmasına dayalı, kimlik siyaseti eksenli bir kitleselleşme dinamiğine sahiptir. Bugün bizim ülkemiz

kullanırlar ve "büyük anlatı" adını vererek bütünsel her türlü yaklaşımı reddederler. Kimlik temelli politikalar üretmelerine rağmen kimlik siyaseti eleştirisi yaparlar; modernizm eleştirisi adı altında insanlık tarihinin biriktirdiği akla, mantığa, felsefeye dair tüm çıkarımları totaliter bulup reddederler, bazı açılardan felsefi anarşizme benzeseler de esasında Stirnerci (bireysel) anarşizme yakındırlar. Ezme ezilme ilişkisinde ezilenlerden yana tavır aldıklarını ilan ederler ancak eleştirilerini daha çok ezilenlere ve onlarla birlikte mücadele edenlere yöneltirler. Faşizm ile sosyalizmi, dinsel gericilik ile Marksizmi bir tutarlar. Bireyi toplumun karşısına koyarlar. Her fikri, her örgütlenmeyi, her duruşu atomize edecek kadar bireylere bölerler ve siyasal hiçbir tavır alınmayacak derecede parçalarlar. Felsefi örnekleri Marx'stan çok Foucault'tan, siyasal örnekleri Marksistlerden çok anarşistlerden seçerler; aşırı akademik, hayattan kopuk ve kavram fetişizmi yaratacak kadar ağıdalı bir dil kullanırlar. Bu aslında sol liberallerin devrimci sol için hazırlanmış en ciddi tuzağıdır. Çünkü sol liberallerin kendi dillerini oluştururken, halk kitleleri ile diyalog kurmak gibi bir derterli olmadığından, sol liberallerin terminolojisini kullanan sol da halktan kopar...

Kıbrıs'ta sol siyasal yaşamın kutuplaştığı üç ana eksenden en hacimli, en kitlesel sol liberalizmdir. Sol siyasal yelpazede kabaca sınıflandırıldığında sol liberal, devrimci ve gelenekselci sol yapıların olduğu söylenebilir. Gelenekselci sol yapılar sürekli olarak geçmiş ezberleri tekrarlayan, sloganı, biçimci ve sekte karakterleri ile herhangi bir varlık gösterememektedirler. Ama bunun tam tersine, sol liberalizm neredeyse Kıbrıslı Türk solunun tamamına hakimdir.

Sol liberal yapıların en sağında bulunan CTP'den, en solunda bulunan YKP'ye kadar her birinin farklı öncelikleri, güdülenmeleri ve dinamikleri vardır. Bu yapıların kendi aralarındaki farklılıkları görmek, bilmek, tahlil etmek önemlidir. Ancak bunların hepsine sol liberal denebilmesinin nedenleri de önemlidir.

Sol liberal siyasetler; (neo-liberal görünmez el yaklaşımına benzer bir şekilde) siyasette özne fikrine karşı alerjiktirler, irade fikrine antipatik yaklaşırlar, Avrupa merkezcidirler, ideoloji yerine söylem terminolojisini

Bağımsız bir Kıbrıs, sınırsız bir dünya ve halkları kardeş bir insanlık için yani sosyalizm için yürüttüğümüz mücadelede, sol liberalizmin veya post modernizmin bize sağlayacağı hiçbir aracı, elimizi kolaylaştıracak hiçbir yöntemi, algımızı açacak hiçbir fikri yoktur. Tam aksine varlık nedeni, kendisine kapıldığımız oranda araçlarımızı elimizden almak, fikirlerimizi bulanıklaştırmaktır. Üstelik bu öylesine sofistike bir biçimde yapılmaktadır ki, postmodern, sol liberal yaklaşımlar herkesten önce postmodernizm, sol liberalizm eleştirisi yapmak amacıyla sıraya girmektedir.

Marksistlerin yapması gereken ise çok da karmaşık değildir. Ezbere düşmeden temellere bağlı kalmak, pratikten kopmamak, halk ile sürekli diyalog içinde olmak, derdini anlamak ve derdimizi anlatmak istediğimiz insanların emekçiler, ezilenler, kısacası bizim gibi sıradan insanlar olduğunu unutmamak ve akademik terminolojilerin aslında bir şey anlatmak, anlamak üzere değil tam aksine bir şeyleri gizlemek ve kavranamaz hale getirmek için kurgulandığını bilerek hareket etmektir... ☒

İşgal Ve Mücadele

Su Düşbüyüten

Sınıf mücadelesi bir yandan evrensel ideolojilerden ve mücadele biçimlerinden etkilenirken diğer yandan da kendisini içinde bulunduğu kültürel, ekonomik ve sosyal koşullar bağlamında kurar. Dolayısıyla toplumsal hareketleri ve mücadeleleri yorumlarken onların hem özneliği hem de evrenselliği barındırdığını, bundan dolayı da özgün hareketler, mücadeleler olduklarını akıldan çıkartmamak gerek. Farklı coğrafyalardaki mücadeleler, kuşkusuz kendi yaratıcılığını da içlerinde taşımaktadır. Etkileşmek ve sürekli bir ilişki içinde bulunmak veya dayanışmak başka bir şeydir. Ülkemizde de örneklerine rastlandığı gibi farklı coğrafyalardaki farklı mücadeleler birbirlerini taklit etmeye kalksaydı; herkes kendi ülkesi için aynı ve değişmez bir kural gibi aynı ve değişmez bir mücadele algısı ve stratejisi benimseseydi, yaratıcılık bir yana, böyle bir algı toplumsal gerçeklikten kopuk olduğu için de idealist bir kaygıdan öteye geçemeyecekti.

İşgal'in eşkali

Ülkemizdeki sınıf mücadelesinin temel amacı kısaca ve basitçe ada halklarının işgalden ve kapitalist hegemonyadan özgürleşmesidir. Dolayısıyla mücadelenin niteliği de anti-kapitalist ve işgal karşıtı bir mücadeledir. Mevzunun kapitalizm boyutu bir başka yazıya bırakalım ve bu yazının ana temasına, işgal karşıtı mücadele boyutuna eğilelim.

Kuşkusuz herhangi bir şeye karşı mücadele ilan edildiğinde mücadele edilen şeyin ne ve nasıl bir şey olduğu da ortaya konmalı. Kaldı ki zaten mücadelenin tarzı ve stratejisi de karşı durulan yapının nasıl bir nitelikte

Fakat sadece anti-ışgal söylemi ve kapsamıyla bir mücadele stratejisi oluşturmak doğru olmaz. Yıllardır ülkemizde uygulanan neo-liberal politikaların tahribatını görmemek, bunu sadece Kıbrıslı Türkler üzerindeki değil aynı zamanda göçmenler üzerindeki yıkıcı etkisinin farkında olmamak işgal karşıtı-bağımsızlık mücadelesinin kapsamını dar bir küçük burjuva milliyetçiliği çerçevesi içerine sıkıştırır.

olduğuyla da ilgilidir.

Memlekette işgal eşkalsiz görünmektedir. Temsili demokrasi "tıkırında" işlemektedir, demokratik kitle örgütlerinden tutun da çeşitli renklerdeki –ve tabii renksizleri ve her renge bürünenleri de atlamak lazım- onlarca siyasi parti faaliyetlerini yürütmektedir, yazılı ve görsel basınımız "hiçbir baskıya maruz kalmadan" yayın yapmaktadır. Demokratik ve bağımsız bir ülke olduğumuzu gösteren tüm bu yapılar aslında Kıbrıs'ın kuzeyinde yaratılan suni düzenin kale duvarları ve işgalin üzerine giydirilen kıyafetlerdir.

Peki üzerine kıyafet giydirilen nedir? Ülkemizin bir stratejik sömürge durumunda olmasıdır. Bu durum bir yandan ülkede çarpık da olsa işleme(meye)n burjuva demokratik bir sistem yaratırken diğer yandan da Kıbrıslı Türk halkının siyasi iradesini gasp etmektedir. Kıbrıslı Türk halkının değil; ABD, İngiltere ve AB kolektif emperyalizminin çıkarlarının konuştuğu ülkemizde Türkiye ise sadece taşeron işgalci, kolektif emperyalizmin Kıbrıs'ın kuzeyindeki prensi durumundadır. Gerek siyasi projeler gerekse de ekonomik reçeteler Türkiye aracılığıyla Türkiye ile birlikte uygulanmaktadır. Kısacası işgali eşkalsiz kılan; işgalin eşkalinin olmaması değil, işgalin eşkalsizleştirilmesi, biçimsiz, tanımlanamaz kılınması çabasıdır. Fakat bu onun olmadığı anlamına gelmez.

Nasıl bir mücadele?

Yukarıda da belirttiğimiz gibi ülkemizdeki sınıf mücadelesinin temel

amacı ada halklarının emperyalist-kapitalist hegemonyadan kurtulması ve bağımsız bir Kıbrıs yaratılmasıdır. Fakat sadece anti-ışgal söylemi ve kapsamıyla bir mücadele stratejisi oluşturmak doğru olmaz. Yıllardır ülkemizde uygulanan neo-liberal politikaların tahribatını görmemek, bunu sadece Kıbrıslı Türkler üzerindeki değil aynı zamanda göçmenler üzerindeki yıkıcı etkisinin farkında olmamak işgal karşıtı-bağımsızlık mücadelesinin kapsamını dar bir küçük burjuva milliyetçiliği çerçevesi içerine sıkıştırır. Dolayısıyla işgal konusuna sınıfsal temelden yaklaşmak gerekmektedir. İşgal karşıtı mücadele ile IMF ve Dünya Bankası reçetelerine karşı mücadeleleri aynı zemine çekebilmek; göçmenleri sırf taşeron işgalcinin insanı olduğu için ötekileştirmek değil; kendi geleceklerini de bu ülkede gördükleri, neo-liberal politikaların mağduru oldukları ve Kıbrıs'ın bağımsızlık mücadelesinin bir parçası olduklarını anlamak ve onları da bu mücadeleye katabilmek gerekmektedir.

İşgal karşıtı mücadele aynı zamanda bölge coğrafyalardaki mücadelelerle de dayanışma ve yardımlaşma içinde olmalıdır. Özellikle Türkiye ve Yunanistan'daki mücadelelerin, Kıbrıs'taki mücadeleler açısından önemi es geçilmemelidir.

Yönteme dair

Kuşkusuz bir stratejiyi oluşturmak ve uygulamak örgütlülüğü sağlam temeller üzerine oturmuş, samimi ve kitlelerle ilişki içinde devrimci bir parti ile gerçekleşebilir. İşgal karşıtı mücadele, mücadelenin öznel koşullarına göre farklı örgütlenme niteliklerine ulaşabilir. Kimi zaman dayanışmalar ve dönemsel birliktelikler, kimi zaman da cephe veya farklı partilerin ve yapıların oluşturacağı karma veya çatı partileri sınıf mücadelesinin ulaştığı boyuta bağlı olarak tercih edilebilir veya bizzat, doğrudan kaçınılmaz olarak bir zorunluluk halini alabilir. Burada önemli olan, hareketin çeşitli biçim ve birlikteliklerinin; kitlelerin güvenini ve bağlılığını kazanan, ada halklarının kurtuluşunun ada halklarının eseri olacağına inanan, bağımsızlıkçı, enternasyonalist ve sosyalist devrimci odakların, işçi sınıfı ideolojisinin liderliğinde gerçekleşmesidir. Ancak böyle bir ideolojik ve pratik mücadele zemini, ada halklarının kurtuluşunun önünü açabilecektir. ☒

Göçmenler ve Mücadele

Serdar Durukan
serdar_durukan@yahoo.com

Kıbrıs'ın kuzeyinde nasıl bir mücadele sorusunun bir köşesi kesinlikle adamızda yaşayan göçmen nüfusa dokunur. Bu konuyu yok saymak, "zaten sorunlu bir şey biz hiç o konuya girmeyelim" tarzı bir siyasetin bu adanın kuzeyinde varolması çok olası değildir. O yüzden, özellikle adanın kuzeyine dair mücadele ile ilgili bir şeyler söylüyorsanız, göçmen nüfusla ilgili birşeyler söyleyip söylememek arasında bir seçim yapılamaz. Böyle bir tercih söz konusu değildir. Bunun yerine en başından göçmen nüfusla ilgili ne söylediğiniz önemlidir. Öyle can alıcı bir konudur ki bu, gerçekten tam olarak nerede durduğunuzun, hayata ve mücadeleye nereden baktığınızın en temel belirleyenlerinden biridir. İnce çizgileri olan bir konudur. Sokakta anti-militarist ve savaş karşıtı olabilirsiniz mesela ama öte yandan göçmenlerin geldikleri yere gönderilmesini savunursunuz yeni kurulacak bir düzende. Dünyanın her yerinde olduğu gibi, Kıbrıs'ın kuzeyinde de zordur göçmenlerle ilgili bir şeyler söylemek. Ne olduğunuzu, ne kadar devrimci veya ne kadar insan olduğunuz bir anda tüm çıplaklığıyla su yüzüne çıkar.

Kimdir Göçmen?

Hepimizin bildiği gibi 74 sonrası adaya demografik yapıyı değiştirmek amacıyla Türkiye'den önemli bir göç akımı başlatıldı. İnsanlar daha iyi yaşam ve iş garantisiyle Türkiye'de varolan düzenlerini bırakıp Kıbrıs'ın kuzeyine yerleştiler. Dünyadaki diğer örneklerle baktığınızda, bu tarz bir göçün çok da kabul edilebilir bir yanı yoktur. Bu tam anlamıyla bir yeri, askeri gücünü kullanarak işgal etmiş bir devletin, orada kendi gücünü daha iyi tahsis etmesi amacıyla kurgulamış olduğu bir çeşit siyasi-askeri stratejidir. Kültürel ve asimilasyona dayalı diğer politikaları desteklemek amacıyla da nüfus aktarımı ciddi önem taşımaktadır. Ancak salt bu gerçekliğe bakıp, göçmenlerle ilgili mücadele anlayışımızı buna göre şekillendirmemiz, sol siyaset yaptığını iddia edenlerin yapacağı iş değildir. Sol siyasetin temelde yapması gereken tam da bu noktada, varolan sisteme karşıdan cephe alacak, farklı bir dilin hakim olduğu

bir siyasi söylemi ve pratiği önüne koymak olacaktır.

Kimin göçmen olduğu sorusu da, insanların hangi tarihte nasıl geldiklerinden ziyade toplumumuz içerisinde kendilerini nasıl hissettikleri, nereye koydukları ve bizim onları nasıl gördüğümüzle ilişkilidir. Bazı tarihsel veriler ve gerçeklikler bize belli noktalarda çeşitli ayrımları koymamıza yardımcı olabilir. Ancak göçmenlerle ilgili bir siyasetin salt bunlar üzerinden kurulması sol açısından kesinlikle doğru olmayacaktır. Kimin göçmen kimin yerli olduğu tek bir tarafın belirleyeceği ve insanları bu ayrıma göre kategorilere ayırabileceği bir konu olmamalıdır.

Peki Nasıl Bir Mücadele?

Öncelikle, göçmen nüfusla olan ilişkilerde karşılıklı ilişki ve anlayışın sağlanabileceği bir durum yaratmak her şeyden daha önemli gibi görünüyor. Ne salt "hepimizin sorunları aynı" deyip varolan realiteyi yok saymak, ne de "göçmen sorunu çözülmeden hiçbir sorun çözülmez" şeklindeki yaklaşımlar bu noktada pek bir fayda getirmeyecektir. Önemli olan varolan gerçekliği kabullenip, göçmen nüfusla belirli ortak veya ortak olmayan sorunlar üzerinden ilişkiler kurmak, ve kurulan bu karşılıklı ilişki yoluyla da bazı ortak kazanımlar elde etmeye çalışmak en gerçekçi çözüm olarak karşımızda duruyor. Hali hazırda sol içinde bir çok yapıda bulunan dışlayıcı (hatta ırkçı) bazı söylemlerin önüne ancak pratiğin yıkıcı gücüyle birlikte geçebiliriz. Bunun dışında söylediğimiz

her söz boş bir odada yankılanan sözcükler gibi duvara çarpıp tekrar bize dönecektir. Farklı kesim ve düşüncelerin aynı eylemlilikte ortaklaştığı birçok örnek var tarihte. Kıbrıs'ın kuzeyinde de göçmen nüfus ile Kıbrıslı Türkler arasında varolan ve yaratılmaya çalışılan boşluğu tam da hayatın içinde bazı sorunlara ortak ses çıkararak doldurabiliriz. Ancak, bir noktayı tekrar vurgulamakta fayda var. Ortak bir mücadele hattını örmek varolanı reddetmek anlamına kesinlikle gelmemeli. Adanın kuzeyinde göçmen bir nüfus var. Bu gerçekliği bilerek, sıkıntılarına ve zorluklarına rağmen karşılıklı ilişki geliştirerek ve ortak yaşamaya dair niyeti ortaya koyarak varolan sorunlara karşı mücadeleyi örmeliyiz.

Sonuç Yerine

Yazının başında da dediğimiz gibi, adadaki göçmen nüfusla ilgili söylenecek her söz gerçekten çok hassas bir noktaya temas eder. Bir yandan dünyada göçmenlere karşı gelişen ırkçı hareketlere karşı dururken, kendi ülkedeki göçmen nüfusa sırf TC'nin adadaki varlığından ve politikalarından dolayı sırt çeviremezsin. Göçmen insanlarla ilgili hep şöyle düşünmüşümdür: Göçmen insan bırakıp geldiği yerde de göçmendi aslında. O yüzden başka yere yeniden göçmüştür. İçinde yaşadığımız sistem eğer bir Türk'ü Almanya'ya, bir Pakistanlıyı veya Kıbrıslı Türk'ü İngiltere'ye göç ettirebiliyorsa farklı sebeplerle de olsa, kimin ne zaman nerede göçmen olacağı da belli değil demektir. Bize düşen, Kıbrıs'ın kuzeyinde dilecek mücadelede, göçmen nüfusla kurulacak ilişkinin ve temasın mücadelenin bütünü açısından ne kadar önemli ve gerekli olduğunu unutmamaktır.☒

Sendikalar Mücadele

Aziz Güven
azizgven@yahoo.com

En genel hatları ile işçi sınıfının ve emekçilerin öz örgütlülüğü olan sendikalar, üyelerinin hak ve menfaatlerini korumak ve bu haklar üzerine yenilerini eklemek için mücadele eden yapılardır. Ekonomik-demokratik mücadelenin aracı olan sendikaların, sadece üyelerinin ekonomik menfaatleri ile uğraşan değil aynı zamanda ekonomik mücadele ile demokratik mücadele anlayışını birleştiren, üyelerini bu anlayışla mücadeleye sevk eden ve mücadele içerisinde de üyelerini politikleştirmeye çalışan yapılar olmaları gerekmektedir. Ancak ne yazık ki günümüzde sendikal hareketin içinde bulunduğu nokta çok ciddi sıkıntılar barındırmaktadır. Sendikal hareket krizdedir ve dünyada yaşanmakta olan bu krizi yaratan nesnel koşulların neler olduğunu doğru kavrayabilmek, krizi aşma noktasında verilmesi gereken mücadelenin de nasıl olması gerektiği açısından önem arz etmektedir.

Krizin Sebeplerine Genel Bir Bakış

Kapitalizmin içinde bulunduğu krizden çıkış reçetesi olarak 1980'lerden itibaren dünyada uygulamaya koyduğu neo-liberal politikalar bugün sendikaların krizinin en önemli sebebidir. Bu dönemin özellikleri olan özelleştirme, piyasalaştırma, kuralsızlaştırma, taşeronlaştırma, güvencesizleştirme, sendikasılaştırma vs. politikalarının uygulanabilirliği bu politikalara karşı yükseltilecek toplumsal muhalefetin de etkisinin kırılmasını/ortadan kaldırılmasını gerektirmektedir. İşte tam da bu noktada sermayenin yeni saldırı stratejilerini hayata geçirebilmesinin toplumsal muhalefet alanına yansıyan en önemli etkisi *sendikasılaştırma* olarak karşımıza çıkmaktadır. Sendikaların ise, bu saldırı stratejilerine bağlı olarak ortaya çıkan yeni duruma karşı geleneksel sendikal mücadele yöntemlerini kullanarak cevap vermeye çalışması da sonuçsuz kalmakta ve bugünün sendikal krizine yol açmaktadır. Bunun yanı sıra bürokratikleşerek yozlaşan sendikaların yaşanan bu süreçte ideolojik hegemonyalarını giderek kaybetmeleri de sendikal hareketin krizini daha da derinleştirmiştir.

Yukarıdakiler bağlamında özellikle Türkiye'ye baktığımız zaman 12 Eylül faşizmi ile birlikte sendikal hareket kan kaybetmeye başlamış, 90'ların başında Doğu Bloku'nun çökmesi sonucu sendikal hareketin sosyalist hareket ile bağları kopma seviyesine gelmiştir. Bu durumun sonucu olarak da sendika bürokrasisinin sendikalar üzerindeki hakimiyet alanının önü açılmış ve böylece işçi sınıfının mücadele aracı olan sendikalar, burjuvazinin işçi hareketini kontrolü altında tutmasına yarayan araçlara dönüşmüştür. 80'li yıllardan beridir emek alanında esen neo-liberal rüzgarlar ve buna paralel yürütülen sermaye saldırıları karşısında güçsüz kalan sendikalar artık işçiler tarafından, haklarının korunduğu ve geliştirildiği birer mücadele aracı olarak

görülmemeye başlanmış ve bu durum da işçilerin sendikal olmaları ve sendikal mücadele vermeleri konusunda isteksizleşmesine sebep olmuştur.

Ülkemizdeki Durum

Türkiye'de ve dünyanın diğer ülkelerinde sendikaların krizine yol açan koşullar ve bunların sendikal harekete olan etkileri ülkemizde de benzerlikler göstermektedir. Bugün neo-liberal ekonomi politikaları Kıbrıs'ın kuzeyinde de uygulanmaktadır. Özelleştirme ve piyasalaştırma dalgaları ile sürmekte olan bu süreçte karşı direnme noktasında sendikalar ciddi zaafiyetler yaşamaktadır. Ülkede toplumsal muhalefetin başını çeken örgütler memur ve öğretmen sendikalarıdır. Ancak, çalışan kesimin büyük bir bölümünün örgütlü bulunduğu bu sendikalar, bugün gelinen noktada emek hareketine yönelik saldırılara karşı koyamamakta ve diğer ülkelerdeki örneklere benzer bir şekilde halkın güvenini neredeyse yitirme noktasındadırlar. Bunun yanında özel sektör alanında sendikalaşmanın neredeyse olmayışı, kamu alanında örgütlü sendikaların bürokratik ve hantal yapısı ile bugün toplumsal muhalefet liderlikten yoksun durumdadır. Bugün ülkemizde klasik anlamda bahsedebileceğimiz bir işçi sınıfı bulunmamaktadır. Toplumun yapısı küçük burjuva karakterdedir ve çalışan kesimlerin çok büyük bir bölümünü kamu emekçileri oluşturmaktadır. Ancak gelinen noktada kamu emekçileri olan memurlar yapısal olarak işçileşme süreci içerisinde. Neo-liberal politikaların gereği olarak devletin ekonomideki ve sosyal yaşamdaki rolünün değişmesi ve buna bağlı olarak ekonomik ve sosyal görevlerini özelleştirmeler ve kamu hizmetlerinin piyasalaştırılması yolları ile gerçekleştirilmesi günümüzde devletin kamu emekçileri ile arasındaki ilişkide radikal bir değişime sebep olmuştur. Böylelikle devlet ile kamu çalışanları arasındaki ilişkinin biçimi emek sermaye ilişkisi biçimini almıştır. Bu açıdan bakıldığında, sendikaların içinde bulunduğu krizi aşma noktasında vereceği

mücadelenin, atacağı adımların bugünün koşullarında tepeden tırnağa bir yenilenmeye ihtiyacı vardır.

Sonuca Dair...

Sendikal hareket bugün, geleneksel sendikal anlayışını devam ettirerek, oluşan yeni işçi kitesini örgütleyemeyecek durumdadır. Çünkü geleneksel sendikal hareketin önderlik anlayışı, yapısı ve mücadele yöntemleri ile yeni işçi kitesini arasında ciddi bir uçurum bulunmaktadır. Bu durumu aşmak için yeni işçi sınıfının yapısına uygun bir sendikal anlayışın yeniden örgütlenmesi gerekmektedir. Bugün sendikal hareketin yeniden örgütlenmesi noktasındaki en önemli adım "*Toplumsal Hareket Sendikacılığı*" anlayışıdır.

Toplumsal Hareket Sendikacılığı anlayışının geleneksel sendikal anlayış karşısındaki ayırt edici yönleri mücadeleye yeni bir ışık tutması bakımından çok önemlidir. Bu yeni anlayış; sendikal örgütlenmeleri işyerleri ile sınırlı tutmayan, işçilerin çalıştıkları yerlerden kaynaklanmayan fakat gündelik hayat pratiklerinde karşılaştıkları sorunları da gündemine alan ve bu sorunlara dair vereceği mücadeleyi işçilerin yaşam alanlarında, mahallelerinde örgütleyen yeni bir sendikal mücadele yaklaşımı ortaya koymaktadır. Bu yönü ile toplumsal hareket sendikacılığı, üyelerinin dar ekonomik taleplerinden öte demokratik, sosyal ve siyasal talepler ile iç içe geçmiş bir sendikal tarz içermektedir.

Sonuç olarak bugün yapılması gereken, oluşmakta olan yeni işçi sınıfının yapısını doğru tahlil etmek, geleneksel sendikal anlayışın olumlu deneyimlerini miras alarak bunu yeni sendikal hareketin yaratılmasına aktarmak ve sendikal bürokrasiyi ortadan kaldırarak örgütlenmeyi tabana yaymak olmalıdır. Bu tarzdaki yeni sendikal mücadele yöntemlerinin kullanılması ile birlikte sermayenin saldırı stratejilerine bağlı olarak ortaya çıkan değişimlere karşı daha etkili bir direnç gösterilebilecektir. ☒

Ekoloji Mücadelesi: Doğaya Karşı Değil Onunla Birlikte!

Özel Olgaçer
ozel_olga88@hotmail.com

Dağların etekleri oyulmuş, çam ağaçları beyaz tozların içinde kalmış ve nefes alamıyor...

Güzelim Karpaz denizine, göz dikmiş birileri petrolüyle kirletmek istiyor...

Lefke'ye 50 küsur yıl önce pisliğini bırakıp gitmiş CMC...

Karpaz'a elektrik götürülmüş doğayı daha fazla sömürebilmek için...

Bir zamanlar ovalarında tavşan kulağı topladığım köyümün artık ovaları yok çünkü oralarda "lüks" villalar var...

Peki nedir bazı insanlara doğayı talan etme hakkını veren, onları üstün kılan nedir? Böyle bir üstünlük olmalı mıdır? İnsan doğaya karşı mı yoksa doğayla birlikte mi yaşam mücadelesi vermelidir?

Yaşamını sürdürmek için barınma ve beslenme gibi temel ihtiyaçlarını karşılamak zorunda olan insan, bu ihtiyaçlarını karşılamak için de dış doğayla ilişki kurmak, onu değiştirmek durumundadır. Böylelikle insan doğası da değişime uğrar. Ancak doğa ile ilişkisinde kendini merkezde ve üstün gören anlayış, dış doğa ile karşılıklı yatay ilişkiler kurgulayamaz. Çevre mücadelesi de, insan merkezci ve mevcut sömürü sisteminin özünü eleştirmeyen bir anlayışa vurgu yaptığından yetersiz kalmaktadır. Bunun yerine hayvanlar, bitkiler ve inorganik çevreleri arasındaki karşılıklı ilişkileri anlatan ekoloji terimi ve sistemi de sorgulayan bir mücadele alanına işaret eden ekoloji mücadelesi ön plana çıkmalıdır.

Hiç kuşku yok ki dünyamız içinde bulunduğumuz sistemden dolayı tahrip edilmekte, belli bir zümrenin çıkarları için düşüncesizce kullanılmaktadır. Kıbrıs'ta da son zamanlarda çeşitli yerlerde petrol dolum tesisi kurulmaya çalışılmış fakat verilen mücadelelerle doğayı kirletecek bu tesisin kurulması şimdilik engellenmiştir. Ülkemizde genelde çevre ve ekolojiye bir duyarlılık ve sahiplenme olduğunu söyleyebiliriz. Ancak bunun çevreci boyutunun ağır basması yani insanın kendini merkeze koyması ve bunun sonucunda doğayı sevdiğini iddia edenlerin ava gitmesi, havuzlu villalar yaptırması kapsamlı bir mücadelenin yolunu tıkamaktadır. Devrimcilerin bir görevi de çevre mücadelesine katkı koymanın yanı sıra bu mücadeleyi ekososyalizme giden yola döndürmek olmalıdır. Doğanın tahribatına karşı mücadele etmek gerekir ama mücadelenin nasıl olması gerektiğini bulmak için önce ekolojik sorunların kaynağına bakalım.

Ekoloji – Kapitalizm İlişkisi

İnsanın varolabilmek için doğayı değiştirdiğinden ve diyalektik ilişki içinde kendi doğasını da değiştirdiğinden bahsetmiştik. İnsan ve doğa arasındaki diyalektik ilişki her sistemde varolmakla birlikte farklılaşarak devam eder.

Ekolojik sorunlar, kapitalizm öncesi üretim biçimlerinde var olmakla beraber

insanın ve diğer türlerin varlığını tehdit edecek boyuta kapitalizmle ulaşmıştır. Kapitalizm, sürekli büyüme ve kar elde etme güdüsüyle insanı ve doğayı hiçe sayan bir sistemdir. Bu sistem; egemen sosyal ve ekonomik düzen olmaya devam ettiği takdirde, aslında hiçbir kullanım değeri olmayan mallar ve insan emeği sömürülerek üretilmeye ve çalınca tüketilmeye devam edilecek, emperyalist güçler dünyanın azalan kaynaklarını sömürebilmek için kendi aralarında ve yoksul ülkelerle savaşıyor, iklim değişikliği, başta geri kalmış ülkeler olmak üzere tüm yerküredeki yaşamı olumsuz etkileyecektir. (1)

Kapitalist sistem bilim ve teknolojiyi de kendi çıkarları doğrultusunda maksimum kar elde etme amacıyla kullanmaktadır. Küresel ısınma ve iklim değişikliği, hava kirliliği, su kaynaklarının tükenmesi ve kirlenmesi, ormanların yok olması ve nükleer santraller gibi endüstriyel kaynakların yarattığı kirlenme teknolojinin kötüye kullanılmasının acı sonuçlarıdır.

Diğer yandan gerek doğanın kirlenmesi ve gerekse kaynakların ölçsüz-kontrolsüz kullanımı sonucu, kuraklık-açlık-doğal kaynakların kirliliği ile beraber dünya yaşanılır olmaktan çıkmaktadır. Savaşlar ve silahlanma yarışının getirdiği yer altı ve yer üstü denemeleri ve sonuçları yine kapitalizmin dünyaya ve insanlığa armağanıdır. (2)

Bu noktada yaşanan reel sosyalizm deneyiminin de, tarihsel koşulları gereği rekabetçi ve merkeziyetçi olması nedeniyle ekolojik bir toplum yolunda ilerlemek yerine, Çernobil gibi yüzbinlerce insanın yaşamını olumsuz yönde etkilemiş ve hala etkileyen felaketlere yol açtığını hatırlatmak gerekir.

Dünyanın kaynaklarını hiç doymayan aç bir canavar gibi tüketen kapitalist sistem, bu kaynakların bir gün tükeneceğini göz ardı ediyor. İnsanları bir yandan açlığa sürükleyen bir yandan da çalınca tüketmeleri için suni ihtiyaçlar üretiyor. Ama unutulmaması gereken nokta doğa ile insanın karşılıklı ilişki içinde olduğudur. Doğa ile "savaş" içinde olan bu sisteme doğa da cevabını verecektir.

Kapitalist sistemin yarattığı ekolojik talana dur denmezse doğa ve ekolojik dengeler

tümüyle yıkıma uğrayacak ve bununla bağlantılı olarak yaşam da felaketlere doğru sürüklenecektir. Bizim isteğimiz başka bir dünya yaratmaktır. Peki ya yeniden yaratacağımız başka bir dünya kalmazsa? İşte bu yüzden kapitalizmi hedef alan bir ekoloji mücadelesi vermelidiriz.

Nasıl bir toplum? Nasıl bir dünya?

Mücadelemiz ekososyalist bir toplum yaratmak için olmalıdır. Hayalimizdeki dünya herkesin temel ihtiyaçlarının karşılanmasından sonra aşırı üretim ve tüketimin durdurulduğu, insanlara aslında gereksinim duymadığı yapay ihtiyaçların sunulmadığı bir dünyadır. Doğa kaynaklarının sınırlı olduğunun unutulmadığı, doğa ile insan arasında yatay ve eşitlik ilkesine dayalı ilişkiler olan bir toplum ve dünyadır hayalimiz.

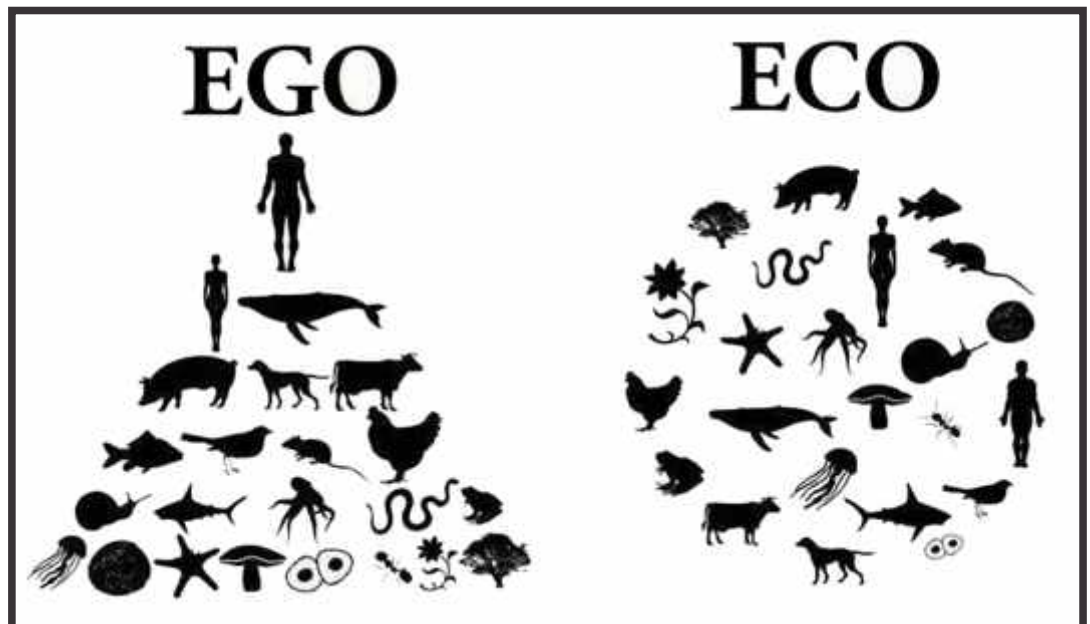
Ekososyalist bir toplumda aşağıdaki alanlarda değişimler önerilebilir:

- 1 - Enerji sisteminde karbona dayalı yakıtlar ve biyoyakıtların toplumun kontrolündeki temiz enerji kaynakları ile yer değiştirmesi: Rüzgar, jeotermal, dalga ve özellikle güneş enerjisi.
- 2 - Taşımacılık sisteminde; özel araçların kullanımının sert bir biçimde düşürülüp yerine parasız ve etkin toplu taşımanın geçirilmesi.
- 3 - Atığa, eskimeye/demode olmaya, rekabete ve kirletmeye dayalı şu anki mevcut üretim, tüketim ve kurulum alışkanlıklarının yalnızca sürdürülebilir ve geri dönüşümlü malların üretilmesi ve yeşil mimarinin geliştirilmesi ile değiştirilmesi.
- 4 - Gıda üretimi ve dağıtımının yerel gıda egemenliğini mümkün olduğunca koruyarak kirliliğe yol açan endüstriyel tarımın ortadan kaldırılarak sürdürülebilir tarımsal ekosistemler ve toprağın verimliliğinin canlandırılması için etkin çalışma. (3)

Bir Kızılderili atasözünde söylendiği gibi; "yeryüzü bize atalarımızdan miras kalmadı, onu çocuklarımızdan ödünç aldık." Gelecek nesillere yaşanabilir bir dünya bırakma sorumluluğumuz her zaman aklımızda olmalı. Ödünç aldığımız dünyayı, ödünç aldığımız şekilden daha güzel ve daha yaşanabilir bir dünya haline getirmek mümkün!☑

Kaynaklar:

- (1) Kolektif, Hemen Şimdi, Argasdi Kitaplığı, 2010, Sayfa 39.
- (2) www.devrimyolundakurtulus.net
- (3) www.ekolojistler.org

Öğrenci Mücadelesi: Okuldaki Zil, Sınıfa Girmek İçin Değil, 'Sınıf'ları Yok Etmek İçin Çalışıyor!

Celal Özkızan
celalozkizan@yahoo.com

"Bırakın burada ilerlemeye yönelik bir siyasi irade olup olmadığına halk karar versin. Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez!" Camila Vallejo (2011 yılında Şili'de başlayan öğrenci hareketinin önderlerinden)

Giriş

Yeni bir toplumu düşleyen bir insan için, 2010'lu yıllarda öğrenci olmak biçilmiş kaftan! 2010 yılında başta İngiltere ve İtalya gibi kapitalizmin merkezi olan ülkelerde görülen öğrenci hareketleri, aynı yılın sonunda ve ertesi yılın başlarında Türkiye'de başkaldıran öğrenci hareketinde renklenip, 2011 yılında Şili öğrenci hareketi ile büyük bir ivme kazandı. Aynı sene, Kıbrıs'ta yapılan büyük mitinglerde liseli gençlerin kendi - radikal- pankartları ile alanda olması ve uzatmamak adına sayamayacağımız gerek Kıbrıs'tan gerek dünyanın geri kalanından pek çok örnek, o "en güzel yüz metre"ye yerleştiriyordu öğrenci hareketlerini. Öğrenci hareketlerinin yakaladığı bu dinamizm ve yaygınlık elbette sebepsiz yere oluşmuş değil. Neoliberalizmin, toplumlarda piyasalaşmamış ve satılığa çıkmamış tek bir şey bırakmamak adına 70'lerde başladığı serüvenine, 1999'da Bologna Süreci ile eğitime de el atarak devam etmesi ve bu sürecin yıkıcı etkilerinin günümüzde kendini tam anlamıyla göstermesi, yukarıda bahsi geçen öğrenci hareketlerinin nesnel temelini oluşturuyor. Neoliberal uygulamalar, eğitimde kendini iki farklı biçimde gösteriyor: Birincisi, kamusal bir hak olan eğitimin piyasalaştırılması, özelleştirilmesi, ücrete tabi tutulması iken; ikincisi, halen hukuki olarak kamusal alanda olan eğitim kurumlarının dahi fiili olarak piyasa ilişkilerine, neoliberal uygulamalara tabi tutulması. Birincisinin en somut örneği özel üniversiteler/okullar/dershaneler iken, ikincisine örnek olarak, hukuken kamusal

olan eğitim alanlarına sızmış fiili neoliberal uygulamalar gösterilebilir: Devlet okulu olan ortaokullarda, öğrencilerden yüzlerce liralık "kayıt parası" istenmesi ya da liselerde "kağıt parası" adı altında öğrencilerden para talep edilmesi, bu fiili uygulamalara örnektir. Yani kamusal bir hak olan eğitime ayrılması gereken kamusal kaynaklar "başka yerlere" ayrıldığından, eğitim kurumları sadece ismen kamusal oluyorlar ve ihtiyaç duydukları kaynakları da "müşterilerinden", yani öğrencilerden ve ailelerden topluyorlar.

Öğrenci Mücadelesinin Teorik Sorunları

Ülkemizdeki gençlik/öğrenci örgütlerinin en önemli sorunu bağımsızlıktır. Somutlaştırmak gerekirse, ülkemizdeki siyasal partilerin gençlik örgütlerinin pek çoğu, bağlı oldukları partinin -merkez yönetim kurullarında/üst organlarında- belirlenen politikalarının "taşıyıcısı"dırlar sadece. Elbette bir partinin gençlik örgütü, partiden tamamen bağımsız olamaz, ancak sözü geçen gençlik örgütleri, parti içindeki politikaların oluşumunda söz sahibi değildirler ve daha da vahimi, sözü geçen gençlik örgütlerinin görevleri partinin afişlerini asmak ve çemberlerde bayrak sallamak gibi işler ile sınırlıdır. Partilerden bağımsız örgütlenmiş öğrenci/gençlik örgütlerinin pek çoğu ise, partiler tarafından uydu olarak görülmekte ve uydulaştırılmaya çalışılmaktadırlar. Bu yanlış uygulamalarda tek pay partilerin değil, gençlerindir de elbette. Siyasetin bir kariyer meselesi olarak algılandığı küçük burjuva toplumumuzda, gençlerin pek çoğu, partileri bir kariyer/saygınlık basamağı olarak gördüklerinden, özerklik/bağımsızlık uğruna partileri ile zıtlasmaya yanaşmamaktadırlar. Bu yanlış uygulamalara neden olan bir diğer etmen de feodal ilişkilerin (aile/akrabalık/arkadaşlık ilişkileri) toplumumuzdaki yaygınlığıdır ki yer darlığı nedeni ile bu konuyu daha fazla açmayacağım.

Peki neden öğrenci/gençlik örgütleri özerk/bağımsız bir şekilde (yani kendi alan örgütlerinde) örgütlenmelidirler? Daha

doğrusu, yukarıda yanlış olduğu söylenen uygulama neden yanlıştır? Bu yanlışlığın sebeplerinden biri, siyasetin tepeden aşağıya doğru yapılmasıdır. Bunun sebebi de, insanın özgürleşmesinin, ancak insanın kendi özgürlüğü önündeki engeller ile kendisinin mücadele edip o engelleri aşması ile mümkün olabileceğinin gözden kaçırılmasıdır. Öğrenci alanından somutlaştıracak isek, öğrenciler ve gençler, eğitim alanındaki baskıcı/neoliberal/dogmatik/anti-demokratik uygulamalara karşı, kendi öz örgütleri ve mücadeleleri ile karşı koymalıdır en başta (elbette bu süreçte sendikaların, siyasal partilerin ve diğer toplumsal kesimlerin dayanışmalarına önem vermelidirler). Çünkü öğrenciler, kendilerinin dahil olmadığı bir "kurtuluş" sürecinde "kurtulurlar" ise kendi sorunlarından, vardıkları yeni yerde, sorun çözülmüş olmayacak; sadece, sorunu dayatan özneler değişecektir. Sorunun biçimi/içeriği de değişebilir elbette bu süreçte ama sorunun varlığı ortadan kalkmayacaktır; çünkü sorun dediğimiz şeyin çözümü, o sorunun hangi özneler tarafından çözüldüğünden bağımsız olarak düşünülemez. Bu yüzden öğrenciler/gençler, kendi bağımsız alan örgütlenmelerinde örgütlenmeli, kendi alanlarındaki sorunları kendi öz örgütlenmeleri ve mücadeleleri ile çözmelidirler.

Peki, yukarıda dile getirilen bağımsız örgütlenmenin bağımsızlığı nasıl yorumlanmalıdır? Gençlik örgütlerinin partilere (veya kendilerinden başka herhangi bir toplumsal kesime) bağımlı olmasının çözümü, bağımsızlığı başına buyruk olarak yorumlayan ve toplumun geri kalan kesimlerinin konumunu/mücadelesini göz önünde bulundurmayan örgütlenmeler midir? "Asıl zorluğu hayata atılınca görürsün" sözü çok yaygındır kültürümüzde ve en çok da öğrencilere söylenir. Öte yandan neoliberal uygulamalar ile birlikte, hayat çoktan eğitim alanına ve öğrencilerin kucağına atılmıştır bile. Öğrencilerin eğitim alanında ve kendi yaşam alanlarında yaşadıkları sorunlar, toplumsal sorunlar ile pek çok yerde iç içe geçer veya birbirini koşullandırır. Yani öğrencilerin sadece kendi alanlarında özgürleşme lüksü yoktur. Hatta varsayalım ki öğrenciler, toplumun geri kalanında neoliberal uygulamalar devam ederken, harç mücadelesinde başarıya ulaşır harçların kaldırılmasını sağlamış olsunlar. Aynı öğrenciler hastalandıklarında, karşılarında fahiş fiyatlı tedavilerin "sunan" özel hastaneler ile piyasa ilişkilerinin yerleştiği sözde kamusal hastaneleri bulacaklardır. Bu da bize, herhangi bir alandaki öznelerin özgürleşmesinin, toplumsal özgürleşmeden ayrı gerçekleşemeyeceğini göstermektedir. Bu yüzden, bağımsız alan örgütlenmeleri özgürleşme yolunda ne kadar önemli ise, bu örgütlenmelerin, toplumun diğer alanlarındaki örgütlenmeler ile ideolojik bir birlik sağlayıp neoliberal uygulamalara karşı ortak mücadele vermesi de özgürleşme yolunda o kadar önemlidir.

Son söz, Kıbrıs'taki liseli dostların pankartına biralalım: "Sıralardan Sokağa, Mücadeleyi Devralmaya" ✘

Mücadale Öldüren Makine

Mustafa Keleşzade
mustafa-keleszade@hotmail.com

Geçtiğimiz aylarda Elektrik Kurumu çalışanlarının gerçekleştirdiği grev, hayatımızdaki önemli bir gerçeği gözler önüne serdi. Soğuk kış günlerinde işleri ve aşları ile oynanan oyuna sessiz kalmayan elektrik çalışanları, grev koyarak seslerini duyurmaya çalıştı. Bu direniş memleketimizde geniş çaplı bir yankı da uyandırdı. İnsanlar, hayatlarına yapılan bu müdahale karşısında tepki gösterdi. Kimisi daha önceden umursamadığı elektrik çalışanlarının sorunlarına ilgi göstererek, anlayarak onları destekledi. Kimileri ise yapılan grevi haksız buldu. Elektrik çalışanlarının sorunlarının aslında toplumsal bir sorun olduğunu henüz anlayamayan insanların, soğuk kış günlerinde memleketimizde ısınmak için vazgeçilmez olan elektrikliğin yokluğuna tepki vermesi oldukça doğaldı. Fakat aynı dönemde gelen, “bu grev yüzünden televizyon izleyemedim” serzenişini biraz durup konu üzerine düşünmemiz gerektiğini gözler önüne sermiştir. İnsanlar soğuk kış günlerinde ısınmamak gibi temel bir ihtiyaçla, televizyon izleyememeyi aynı kefiye koymaktadırlar... Bu durum televizyonun insanlar için artık bir ihtiyaç noktasına geldiğini gözler önüne sermektedir. Peki nasıl oluyor da televizyon gibi bir iletişim aracı bizleri bu denli gerçek hayattan yabancılaştırarak temel bir ihtiyaç gibi algılanabiliyor?

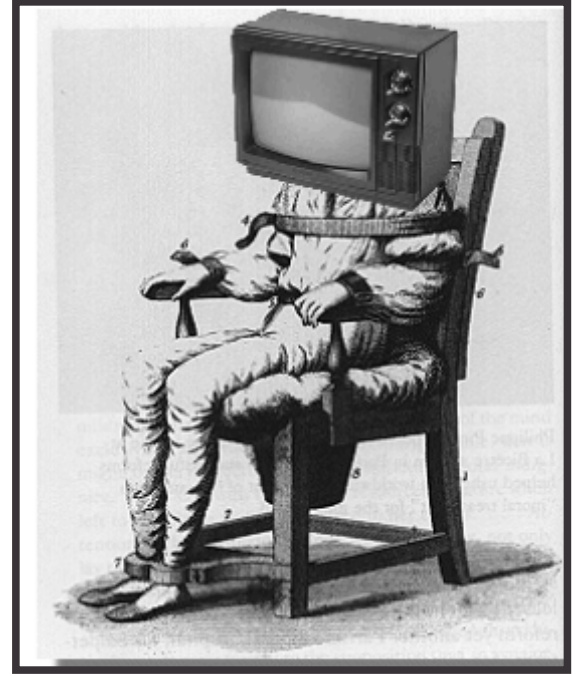
Tek Kanallıdan, Çok Kanallıya Değişmeyen Makine...

Televizyon yıllar önce biz Kıbrıslı Türkler için, siyah beyaz ekranda TRT ve sonradan BRT sembolü altında yayınlanan programları ifade etmekteydi. Dünya genelinde de durum pek farklı değildi, tek bir ulusal kanal altında devletin denetiminde yayın yapan ve devletin sunmak istediği gerçekleri halkla paylaşan bir iletişim aracı. O dönemler televizyon, gazetenin bir devamı olarak insanlara etraflarında ve dünyada olan biteni devletin gözünden anlatmakta, bunun dışında da evde boş vakit geçirmek için eğlence programları ile bir araç sunmaktaydı. Zaman ilerledi ve günümüzün çok kanallı yapısı kendini gösterdi. Artık insanlar tek bir kanala mahkum durumda değil. Seyredilebilecek çok sayıda kanal, bu kanalların sunduğu da çok farklı haberler ve boş vakit doldurucu programlar mevcut. Fakat, temeline indiğimizde televizyonun hala işlev olarak değişmediğini görebiliriz. Bizlerin

de yoğun olarak izlediği Türkiye televizyonları, yüzlerce kanala sahip olsa dahi üç dört farklı sermaye grubunun denetimi altında yayın hayatlarını sürdürmektedir. Her bir kanal farklı şekillerde kendisini tanıtsa da temel olarak egemen anlayışa bağlı yayın yapmaktadır. Bunun da esas sebebi yayınlarına devam etmek için bağımlı oldukları kaynak sistemi, yani reklamlardır. Bir sermaye grubunun herhangi bir markasından alınan reklam, o sermaye grubunun zararına olacak yayınları tamamen engellemektedir. Günümüzde sermayenin farklı alanlarının birleştiği ve her alanın da bir şekilde ötekine bağımlı haline geldiği, devletin ise tüm bu alanlara hizmet eden bekçi haline dönüştüğü yapıda herhangi bir televizyon kanalının farklı bir haber vermesi imkansız hale gelmektedir. Yani; tek kanallıdan çok kanallıya geçen televizyon temel işlevi olan egemen görüşü izleyici kitesine dayatmaktan bir adım geri atmamışken, aksine egemen görüşün tek kaynak yerine çok kaynaktan üretilmesine sebep olmuştur ve böylelikle bu görüşün halk kitleleri üzerinde daha rahat yaygınlaşmasını ve benimsemesini sağlamıştır. Farklı kanallardan edindiği bilgileri süzgeçten geçiren insan o görüşü kendi oluşturduğu görüş olarak daha rahat algılamakta ve benimsemektedir.

Duygu Üreten/Körelten Makine...

Televizyonun insanların hayatlarını esas etkileyen ve masum gibi görünen yönü, boş vakitleri eğlence yanılması ile dolduran yanısırdır. Aslına bakarsak, boş vakit olarak tanımladığımız vakit insanın kendisini yeni bir güne hazırladığı vakittir. Tüm gün iş yerinde veya evde yapılan işin ardından, akşam yapılan faaliyetler aslında zihnen ve bedenen bizleri yeni bir iş gününe hazırlayan faaliyetlerdir. Eskiden bu faaliyetler yemek yemek, uyumak, sohbet etmek, gezmek, kitap okumak, spor yapmak fikir üretmek olarak şekillenmekteydi. Günümüzde sosyal etkileşim içerikli faaliyetlerin yerini televizyonda dizi veya yarışma programlarını izleyerek rahatlamak almaktadır. Bu durum çok tehlikeli bir bağımlılığı beraberinde getirmektedir. Eskiden insanlar günlük iş hayatı içerisinde yaşadıkları sorunları ve memleketin durumu üzerine konuşarak duygulanımlar yaşamaktayken; bugün, televizyon bu konuda insanların duygulanımlarını zapturapt altına almaktadır. Aşk-ı Memnu dizisinin karakterlerinin yaşadığı “mutluluk” ile iş yerindeki sorunlardan uzaklaşan insanlar, Kurtlar Vadisi karakterlerinin “mücadelesini” benimseyerek memleket üzerindeki kaygılarını tatmin etmektedirler. Bu durum insanların gerçek hayatta karşılaştığı problemleri çözmek için uğraşması yerine, bu problemlerin

yarattığı duygulanımları dizilerin sunduğu duygulanımlarla değiştirmesine sebep olmaktadır. Yani televizyon insanların gerçek hayatla olan bağlantısını keserek insanları rahatlatmaktadır. Televizyon izlemeyi boş vakit değerlendirme aracı olarak kabul eden insanlar için bir süre sonra televizyon onlar için günlük hayatın stresinden ve memleketin sorunlarından uzaklaştıran bir uyuşturucuya dönüşmektedir. Böyle bir bağımlılık ilişkisinin olduğu noktada da insanlar elektriğin olmadığı ve televizyon izleyemediği durumu kendileri için ısınmamak gibi hayati ve haklı bir sorun olarak tanımlayabilmektedirler.

Tek Suçlu Televizyon Mu?

Yazı içerisinde televizyonun bir araç olarak egemenlerin hizmetinde olduğu fikri şekillenmektedir. Fakat televizyon sadece bir kitle iletişim aracıdır ve araçların işlevini şekillendiren onu kullananlardır. Kıbrıs'ın kuzeyinde medya genel olarak belli egemen siyasetler ile gelişmekte olan sermayenin elindedir ve bunların görüşlerine göre yayın yapmaktadır. Bir siyaset iktidardayken, muhalefetteki siyasetlerin medya kuruluşları hükümeti eleştirmekte, bir iktidar değişikliğinde ise roller değişmektedir. Medya kuruluşları bağılı oldukları siyasetlerden ötürü eleştirilerini bu yapıyı yaratan sisteme yöneltememektedir. Kktc'de siyaset yapan tüm ana akım hareketler sistem içinde kalarak birbirlerini “eleştirmekte” ve insanlara bir çıkış yolu göstermemektedirler. Alternatifsizlikle umutsuzluğa kapılan insanlarsa zihinlerini körelten ve onlara rahatlama sunan araçlara başvurmaktalardır; Türkiye televizyon dizilerine rağbet de burdandır! Fakat, bu durum değişmez değildir. İnsanlara sistem dışı bir alternatif sunan sol örgütlerin güçlenmesi, desteğini reklamlardan ve ana akım siyasetlerden değil halktan alan bağımsız medya kuruluşlarının oluşması, egemen medyaya bir alternatif oluşturacaktır. Bu durumda da gerçek sorunlara göre yayın yapan ve buna yönelik şekil alan gazete ve televizyonlar mücadeleyi öldüren değil örgütleyen araçlara dönüşecektir. ☒

Baraka'dan KISA KISA

Hazırlayan: Pınar Piro

Bu yıl beşincisi düzenlenecek olan Uluslar arası Kıbrıs İşçi Filmleri Festivali için hazırlıklara başlandı. Her geçen yıl katılan örgütlerin artmasıyla organizasyon da büyüyor, daha çok renk kazanıyor. 5-14 Kasım tarihleri arasında Gönyeli Belediyesi Konferans Salonu'nda ücretsiz olarak gerçekleşecek olan gösterimlerle ilgili detaylı bilgilere ilerleyen tarihlerde www.baraka.cc adresinden ulaşabilirsiniz.

Baraka Okuma-Tartışma Grubu Terry Eagleton'un Ayrıntı Yayınları'ndan çıkan "İDEOLOJİ" isimli kitabını okumaya başladı. Kitap, son derece açık seçik bir dille ve gündelik yaşamdan aldığı esprili örneklerle aydınlanma'dan postmodernizme, Marx'tan Laclau ve Mouffe'a ideoloji kavramı üzerine düşünmüş pek çok kişinin görüşlerini aktarıyor. Her çarşamba saat 18:00'da Baraka'da buluşarak gerçekleştirdiğimiz okumalara siz de davetlisiniz.

Sol Anahtarı; çalışmalarına bir yandan eylemlerde sahne alarak bir yandan da yeni üretimlere hazırlanarak devam ediyor. Grubun son üretimi olan Yolda isimli parçaya youtube hesabımızdan ulaşabilirsiniz.

Baraka Tiyatro Ekibi yaz döneminde commedia dell'arte, feminist tiyatro ve forum tiyatrosu hakkında makaleler okuyarak tartışmanın yanı sıra sokak ve eylem tiyatrolarına da devam etti. Eylül ayında Tiyatro Festivali'ndeki oyunların izlenip tartışılmasının yanı sıra yeni dönem kayıtlarına ve eğitim çalışmalarına da başlandı. Ekip, her Salı 18:00'da Kızılbaş'taki lokalimizde çalışmalarını devam ettirecek.

Baraka Film Atölyesi, yaz dönemi boyunca toplantılarına ara verdi ancak etkinliklerin görüntüleri kaydedildi ve montajlanarak internette yayınlanmaya devam edildi. Atölye yeni dönem çalışmalarına Eylül ayı içerisinde başladı. Katılmak isteyenleri her Çarşamba 19:30'da lokalimize bekleriz.

Cuma toplantıları her Cuma saat 19:00-21:30 arasında herkese açık olarak gerçekleşmeye devam ediyor.

Üyelik sistemi ile herkesin yararlanabileceği kütüphanemiz güncellenmeye devam ediyor. Kitapların listesine ve kütüphaneden yararlanma kurallarına www.baraka.cc adresinden ulaşabilirsiniz. Baraka dostlarının bağışları ile Baraka VCD/DVD arşivi, film severlerin kullanımında. VCD/DVD arşivinde 2000'e yakın belgesel, kurmaca, drama, komedi, aksiyon, kısa-metraj ve dünya çapındaki festivallerde ödül almış filmler bulunuyor. Üyelik sistemi ile arşivimiz tüm halkımıza açıktır.

Cumartesi günleri saat 8:00 ile 13:00 saatleri arasında açık olan lokalimizde günlük gazetelere göz atıp, kahve içeceğimiz, müzik dinleyip, kitap okuyabileceğimiz, keyifli bir gün sizi bekliyor. Baraka'da buluşalım.

Edon Gençlik Festivalinde Sol Anahtarı Konseri

Gerçek barışın ancak iki halkın ortak mücadelesi ile inşa edilebileceğini savunan Sol Anahtarı, Kıbrıslı Elenlerle aynı sahneyi paylaştı. Bu yıl 25'incisi düzenlenen geleneksel EDON Gençlik ve Öğrenci Festivali'nin ilk gecesi olan 4 Temmuz'da sahne alan grubumuz, devrimci marşlar ve anonim Kıbrıs müziklerinden oluşan bir repertuar sundu ve büyük ilgi gördü.

Yeniden "Beleşe Denize Girme" Eylemi

Üç yıldır sürdürülen "beleşe denize girme" eylemleri ile halkın denize girme hakkını vurgulayan Barakacılar, bu kez de Lara Beach'de eylem yaparak Vakıf mallarının özelleştirilmesine dikkat çekti. Baraka Kültür Merkezi aktivistleri, gelecek yıllarda da, sahillerin özel sermayeye verilmesine ve büyük betonarme oteller yapılarak doğanın talan edilmesine karşı kamuoyu yaratmak ve yetkilileri uyarmak amacıyla eylem yapmaya devam edeceklidir.

Has-Der Yuvarlak Masa Toplantısı

Halk Sanatları Vakfı (HASDER) Gençlik Kulübü tarafından düzenlenen 6.Lefkoşa Gençlik Günleri kapsamında gerçekleşen Yuvarlak Masa toplantısı etkinliğine Baraka Kültür Merkezi'nden aktivistler de katıldı. Dernek adına konuşma yapan Celal Özkızan'ın "Daha İyi Bir Dünya ve Gençlerle İşbirliği" konusunda sunduğu metne web sitemizden ulaşabilirsiniz.

Kıbrıs Gazetesini Kınıyor ve Boykot Ediyoruz!

Kıbrıs Gazetesi, 19 Temmuz tarihinde yayınladığı "Boğularak Can Verdi" başlıklı haberde, seks işçisi/kölesi bir kadının ölüm haberini iğrenç bir şekilde aktarmış ve kadın haklarını, insan haklarını, basın etiğini ayaklar altına almıştı. Ülkemizdeki en büyük insanlık suçlarından birini işleyen gece kulüplerinde kadın etinin satılmasını, "felekten bir gece çalmak", "eğlenceyi daha hareketli kılmak" gibi özendirici ifadelerle aktaran bu haber, insanı ve toplumu önemseyen habercilik anlayışından çok uzak, tamamen fantezi unsurlarıyla bezenmişti. Oysa ki topluma ve insana duyarlı bir habercilik anlayışı, böylesi bir haberi "cinayet" olarak nitelemeli ve bu cinayete sebep olan devleti, gece kulübü patronlarını ve erkekleri eleştirmelidir. Baraka Kültür Merkezi olarak yayınladığımız basın bildirisinde, Kıbrıs Gazetesi'ni şiddetle kınadık ve insan haklarına, kadın haklarına, basın etiğine inanan tüm kesimleri Kıbrıs Gazetesi'ni boykot etmeye çağırdık.

Baraka ve Sol Kanat'tan Ortak Bildiri

Bizler, tarihi çatışma ve savaşlar ile dolu olan bölünmüş bir ülkenin insanlarıyız diyen Baraka ile Kıbrıs'ın Güneyinde örgütlü Sol Kanat, 1 Eylül için ortak bir bildiri yayınladı. Bizler biliyoruz ki, birlikte yaşamak ve Kıbrıs'ta barışı oluşturmak için, mücadelemiz; Kıbrıs üzerinde emperyalist çıkarları olan güçlere ve onların yerli işbirlikçilerine karşı olmalıdır. Kıbrıs'ta barış ancak halklar tarafından ve halklarla birlikte oluşturulabilir. Ortak bildiriye web sitemizden ulaşabilirsiniz.

Baraka'ya Youtube Hesabı Açıldı

Baraka kurulduğu günden bu yana eylemlere katılmaya ve üretimler yapmaya devam ediyor. Gerek katıldığımız eylem görüntülerini gerekse de Sol Anahtarı konserleri ve klipleri, BTE oyunları ve film atölyesinin hazırladığı filmleri web sitemizden de yayınlıyorduk. Bir süre önce Baraka Kültür Merkezi adına açılan youtube hesabı ile de videolarımızı paylaşmaya başladık. Dileyenler www.youtube.com/user/barakakulturmerkezi adresinden görüntülere ulaşabilirler.

Haberlerin ayrıntılı bilgilerine, bildirilerine, fotoğraflar ve videolarına ulaşmak için www.baraka.cc adresinden faydalanabilirsiniz.

Bağımsız Kıbrıs

Baraka Kültür Merkezi içinde ilkleri barındıran bir eylemi daha geride bıraktı. 14 Ağustos akşamı Çağlayan Parkı'nda düzenlenen "Bağımsız Kıbrıs" eylem ve etkinliği coşkuyla gerçekleştirildi. Etkinlikte birbirinden değerli Kıbrıslı ve konuk sanatçılar sahne alarak şarkı, şiir, tiyatro ve konuşmalarıyla bağımsız ve özgür bir ülke taleplerini dile getirdiler. Üç yüze yakın kişinin katıldığı eylemde "Bağımsız Kıbrıs Bütün Halklar Kardeşdir", "Bağımsız Kıbrıs Tek Yol Devrim", "Bu Memleket Bizim Biz Yönetelim", "Halklar Kardeş Ankara Galleş" gibi sloganlar atıldı.

Eylemin tamamlanmasının ardından Baraka süreci ve etkinliği değerlendirdi ve eylemin bütçesi ile birlikte değerlendirme metnini kamuoyu ile paylaştı. İlgili metin ve mali rapor web sitemizde de bulunmaktadır. Raporda da görülebileceği gibi etkinliğe yapılan dayanışma katkıları, giderlerin üstündedir. Bu artan miktarın kullanım şeklini de eylemin bir parçası olarak düşünen Baraka, bu paranın Kıbrıs Pir Sultan Abdal Derneğine bağışlanmasında hemfikir oldu ve halkların kardeşliği mesajı ile bağış gerçekleştirildi.

Baraka'da Çocuk Şenliği

Baraka Kültür Merkezi'nin, çocuklara yönelik olarak düzenlediği yaz kurslarının tamamlanmasının ardından dernek lokalinde çocuk şenliği düzenlendi. 7 Temmuz akşamı yapılan etkinlikte, yaz kursları boyunca hazırlanan el işi ürünleri sergilendi, çocuklardan oluşan koronun müzik dinletisi yapıldı

ve kısa bir oyun sahnelendi. Ardından, Baraka bahçesindeki açık hava sinemasında, çocuklara yönelik bir film gösterildi. Çocukların, yaşlarına uygun olmayan, bilim dışı, gerici kurslara gönderilmesine karşı olan Baraka Kültür Merkezi aktivistleri, çocuklara kapılarını açarak özgürce üretebildikleri, sanatsal becerilerini geliştirebilecekleri bir ortam sunmaya devam edecek.

Yedinci Geleneksel Baraka Yaz Kampı

Baraka Kültür Merkezi, bu yıl yedincisi düzenlenen yaz kampını, 25-29 Temmuz tarihleri arasında Akatu'da (Tatlısu) gerçekleştirdi. Altmışın üzerinde Baraka dostu ve aktivistinin katıldığı kamp dört gece beş gün sürdü. Kamp programında panel, forum, tiyatro atölyesi, satranç ve andrez turnuvaları, Kıbrıs çocuk oyunları, konser, katılımlı müzik etkinlikleri, sahil temizliği ve plaj sporları gibi etkinlikler yer aldı.

19 Temmuz 2011'i Unutmadık

19 Temmuz 2011 günü TC Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ın adaya gelişinde demokratik hakkını en barışçı bir biçimde kullanarak protesto etmek isteyen insanların polis tarafından tekme, tokat ve yumruk kullanılarak darp edildiği. Bu şekilde şiddet uygulayarak halkın anayasal haklarını kullanmasını engelleyeceklerini düşünenlere karşı sesimizi yükseltmek ve o gün yaşananları unutmadığımızı ve unutmayacağımızı bir kez daha haykırmak üzere 19 Temmuz 2012'de KTHY binası önünde toplanarak bir protesto gerçekleştirdik. Erdoğan'ın adamızı "ziyareti" sırasında, polis şiddetine maruz kalan ve tutuklanan eylemcilere, bunlar yetmezmiş gibi, bir de dava açıldı. Baraka Kültür Merkezi de, 3 Ağustos da mahkeme önüne giderek tüm eylemcilerle dayanıştı. İlgili davanın devamı halinde mücadele arkadaşlarımızı yalnız bırakmayarak her türlü demokratik hakkımızı sonuna kadar kullanacağız.

Öğrenci İnisyatifi İle Ortak Eylem

Geçtiğimiz aylarda, önceleri Haspolat Meslek Lisesi bünyesinde kurulacak bir İlahiyat bölümünden bahsedilirken, daha sonra eğitim bakanı Kemal Dürüst, o ilahiyat bölümünün Haspolat Meslek Lisesi bünyesinden ayrıştırılıp ayrı bir kolej olarak kurulacağı açıklamasını yapmıştı. Öğrenci İnisyatifi ve Baraka Kültür Merkezi de, 23 Temmuz'da ortak bir eylem yaparak, dinsel gericilik ve asimilasyonla vicdanımızın, eğitimimizin, kültürümüzün sömürülmesine izin vermeyeceğini bir kez daha dile getirdi.

1 Eylül'de Yine Sokaktaydık

Baraka, her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Eylül etkinliğine Lefkoşa Terminali'nden başlattığı yürüyüşle katıldı. İstenilenin, önümüze sunulan barış planları değil, bu ülkenin halkları olarak bizlerin rol aldığı bir sürecin getireceği barış olduğunu vurgulamak için alanlardaydı. Eylem boyunca "Bağımsız Kıbrıs, Bütün Halklar Kardeşdir", "Barış Hemen Şimdi", "Out Out Out! British Bases Out!" sloganlarının yükseldiği etkinlikte Sol Anahtar da sahne aldı.

Sun - İzle - Tartış

"Sinemaya seyirci kalmayın" sloganıyla, her ayın ilk Cumartesi gecesi gerçekleştirilen film gösterimlerinde Temmuz ayında yaz kurslarının son gecesi kapsamında "Diego Hayvanları Kurtarıyor" isimli çocuk filmi, Ağustos ayında ise Baraka Film Atölyesi'nin hazırladığı "Sayın Komutan" isimli belgesel izlendi. Eylül filmi olarak da "Entelköy Efeköy'e Karşı" filmi hem güldürdü hem düşündürdü. Ekim filmi olarak önerilen filmler arasından "Özgür Ruh" seçildi. Birlikte izlemeye sizi de bekleriz.

%0.73 Hayat Pahalılığı

Devlet Planlama Örgütü 6 aylık hayat pahalılığını %0.73 olarak açıklamış ve UBP hükümeti bir buçuk yıl sonra kamu çalışanı maaşlarına brüt %0.73'lük bir artışı reva görmüştür. Baraka Kültür Merkezi de 2 Ağustos'da KTAMS'ın düzenlediği maaş bordrosu yakma eylemine katılarak bu kararı protesto etmiştir.

17 Kasım 1973: Yunanistan'da Politeknik Direnişi başladı.

Politeknik Direnişi

Zişan Cürcani
zishan_curcani@yahoo.com

4 Ekim: Dünya Hayvan Hakları Günü
5 Ekim: Dünya Öğretmenler Günü
10 Aralık: Dünya İnsan Hakları Günü
23 Kasım 1170 (MÖ): Tarihi kayıtlara geçen ilk grev. Mısır'da piramit işçileri işi bıraktı.
17 Aralık 1830: Güney Amerikalı direnişçi Simon Bolivar öldü.
24 Kasım 1859: Darwin'in "Türlerin Kökeni" çalışması yayınlandı.
15 Aralık 1890: Amerikan yerli kabilelerinden Titan Dakotaların şefi Oturan Boğa, ABD'liler tarafından öldürüldü.
Aralık 1914: Almanya parlamentosunda 1. Paylaşım Savaşı bütçesi için yapılan oylamada yalnız Karl Liebknecht "hayır" oyu verdi.
7 Kasım 1917: SSCB'nin kurulmasına neden olan Ekim Devrimi gerçekleşti.
18 Ekim 1920: Türkiye Komünist Fırkası kuruldu.
31 Ekim 1922: Faşist Mussolini İtalya başbakanı oldu.
5 Ekim 1934: İspanya İç Savaşı başladı.
15 Kasım 1934: Çin'de 6 bin mil sürecek olan Uzun Yürüyüş başladı.
8 Kasım 1938: Almanya'da Yahudilere karşı toplu saldırı başladı. (Kristal Gecesi)
7 Aralık 1941: Japonya ABD donanmasına saldırı düzenledi. ABD 2. Paylaşım Savaşı'na resmen girdi.
29 Kasım 1945: Yugoslavya'da monarşi kaldırılarak "Yugoslavya Federal Sosyalist Cumhuriyeti" ilan edildi.
27 Aralık 1945: Dünya Bankası kuruldu.
29 Kasım 1947: BM, Filistin toprakları üzerinde biri Arap öteki ise Yahudi iki devlet oluşturulması kararını aldı.
1 Ekim 1949: Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu.
14 Kasım 1950: Orhan Veli Kanık, Ankara'da Belediye'nin açtığı bir çukura düşmesi sonucu hayatını kaybetti.
1 Kasım 1952: ABD ilk hidrojen bombasını patlattı.
1 Kasım 1954: Cezayir Bağımsızlık Savaşı başladı.
24 Ekim 1956: Nasr, "Süveyş Kanalı Ortaklığı"ni millileştirme kararı aldı.
1 Kasım 1956: Macaristan'ın Varşova Pakti'nden çıkması üzerine SSCB Macaristan'ı işgal etti.
25 Kasım 1956: Aralarında Che ve Fidel'in de bulunduğu 82 devrimci Küba'ya gitmek üzere Granma isimli yatla Meksika'dan ayrıldılar.
2 Aralık 1956: Küba'da aralarında Fidel Castro ve Che'nin de bulunduğu gerilla birliklerinin Granma çıkarması.
22 Ekim 1964: Jean Paul Sartre, Nobel Ödülü'nü reddetti.
10 Kasım 1965: Çin'de "Kültür Devrimi" başladı.
17 Aralık 1965: Türkiye Fikir Kulüpleri Federasyonu kuruldu.
25 Ekim 1966: ABD'de Kara Panterler Partisi kuruldu.
9 Ekim 1967: Che, Bolivya'da öldürüldü.
10 Ekim 1967: Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF); DEV-GENÇ adını aldı.
9 Ekim 1971: Deniz Gezmiş ve 17 arkadaşı idama mahkum edildi.
29 Kasım 1971: THKP-C lideri Mahir Çayan ve arkadaşları askeri cezaevinden firar ettiler.
17 Kasım 1973: Yunanistan'da Politeknik Direnişi başladı.
24 Aralık 1979: (Kızıl) Rudi Dutschke öldü
27 Aralık 1979: SSCB Afganistan'ı işgal etti.
13 Aralık 1980: 17 yaşındaki Erdal Eren yaşı büyütülerek idam edildi.
9 Kasım 1989: Soğuk Savaş bitiren olay kabul edilen Berlin Duvarı yıkıldı.
6 Aralık 1998: Venezuela'da, Hugo Chavez devlet başkanı seçildi.
30 Kasım 1999: Seattle, ABD'de DTÖ zirvesi. Büyük çaplı protesto gösterileri.
16 Kasım 2000: Ahmet Kaya öldü.
18 Aralık 2005: Bolivya'da MAS lideri Evo Morales devlet başkanlığına seçildi.

Yunanistan'da İkinci Paylaşım Savaşı sırasında Alman işgaline karşı yürütülen mücadele için oluşturulan ELAS (Ulusal Kurtuluş Ordusu) ve EAM (Ulusal Kurtuluş Cephesi) direnişte etkin rol oynamış, halkın desteğini de alarak işgal ülkesine hiçbir işçinin gönderilmemesi ve SSCB'ye karşı savaşacak tek bir asker alınmamasını sağlamışlardır. Fakat savaş sonrasında SSCB, İngiltere ve ABD arasında paylaşımlar yapılmış, Yalta Anlaşması'na göre SSCB Yunanistan'ı emperyalist sistemin nüfuz alanına bırakmıştır. Emperyalist güçlerin nüfuz alanına kalan Yunanistan'da gizli işgal için gerekli ortamın hazırlanması yerli işbirlikçiler tarafından sağlanmıştır. İngiltere yerli işbirlikçiler eliyle partizanlar tarafından yürütülen mücadeleyi bastırılmıştır. 1949'a kadar partizanların gizli faşizm karşı sürdürdüğü direniş, bahsi geçen anlaşma gereği SSCB tarafından herhangi bir yardım görmemiş ve bu yenilgi ile ABD'nin yeni-sömürgecilik modelini Yunanistan'a uygulamasını engelleyecek herhangi bir devrimci tehdit kalmamıştır. Mücadele sırasında yerli işbirlikçilerin ABD'den destek istemesi ile uygulanan Truman Doktrini, ABD'nin Yunanistan üzerindeki etki alanını arttırmıştır. Bu gelişmelere rağmen halk içerisinde yükselerek devam eden huzursuzlukların bastırılmaması "resmi faşist ordunun" (askeri darbe) müdahale yapması için bahane olmuştur. Diğer bir yandan Kıbrıs'taki krizi aşmak; Makarios'u etkisiz hale getirmek ve olası bir SSCB tehdidini engellemek amacıyla ABD tarafından geliştirilen Acheson Planlarının Yunanistan tarafından kabul görmemesi de darbenin nedenleri arasındadır.

Bu koşullar altında 21 Nisan 1967'de gerçekleşen Albaylar Cuntası yedi yıl sürmüştür. "Prometheus Planı" adı verdikleri CIA destekli bir planla yapılan darbe, CIA'nin maaşlı elemanı olarak bilinen Papadoulos'un liderliğinde gerçekleşmiştir. Bu süre boyunca açık faşizm; özgürlüklerin kısıtlanması, komünistleri, muhalif öğrenci, işçi veya herhangi tehdit unsuru taşıyanları işkenceyle hapse atarak bastırmak, kontrol etmek şeklinde kendini göstermiştir. Faşizmle ilk karşılaştığı tarihten itibaren mücadele etmeyi seçmiş Yunan halkı cunta karşısında da sessiz kalmayacaktır.

Özellikle öğrenciler arasında gittikçe şiddetlenen tepki, ilk önce 1970 yılında Atina Üniversitesi'ndeki direnişte, sonrasında ise 15 Kasım 1973'te Atina'da Politeknik Üniversitesi'nin işgalinde vücut bulur. Üniversitede devrimci faaliyet yürüten Yunanistan Öğrenci Birliği önderliğinde sürdürülen mücadeleye destek vermek için Atina halkı yollara dökülür. Devrimci öğrenciler kurdukları "Özgür Savaşçı" isimli radyo ile halka seslenecek, üniversitede bastıkları bildirileri Atina sokaklarında elden ele dağıtacaklardır. 15 Kasım günü Politeknik'in 24 saat kesintisiz yayın

yapan öğrenci radyosu "Özgür Savaşçı"da Maria Damanaki tüm Atina halkına şu çağrıyla yapar; "Burası Politeknik...Size, Özgür Savaşçılar konuşmakta...Size, çocuklarınız konuşmakta...Kahrolsun cunta. ABD dışarı. Kahrolsun faşizm. Yunanistan halkı, sokağa çıkın ve bizim yanımızda olun. Bu mücadele diktatörlüğe ve cuntaya karşı evrensel bir mücadele! Sadece siz bu kavgayı verebilirsiniz!"(1)

Bu konuşmayı duyan on binler çocuklarına destek vermek için yollara dökülür. 16 Kasım günü 40 bin kişi genelkurmay binasının önünde faşist cuntaya karşı gösteri yapar. Bu gösteri sırasında tanklarla on binlerin üzerine yürüyen cunta, 20 kişinin barikatta ölmesine neden olur. 17 Kasım gece yarısından sonra, genelkurmay önündeki yıkıma rağmen yürüyüşe devam eden halk Politeknik'deki direnişi yüz binlere ulaştırır. Bu kez faşist cunta tankları saat 03:00'da Politeknik Üniversitesi'ne çevirir, üniversitenin duvarlarını yıkarak, 36 kişiyi öldürüp işgali sonlandırır.

Politeknik Üniversitesi'nde öğrenciler tarafından başlatılan, Yunan halkının desteği ile büyüyen direniş cuntanın mevcut hali ile sürdürülemeyeceğini göstermiş ve darbeye darbe yapılmıştır. Daha sonra 25 Kasım 1973'te cunta içi darbe Binbaşı Dimitris Yoannidis'i yönetime getirerek ikinci faşist yönetimi kurmuş olur. Cuntanın devrilmesi 15 Temmuz 1974'de Acheson Planı'nın önündeki tüm engelleri kaldırmak için Makarios'a karşı yapılan son darbe girişiminin de başarısızlıkla sonuçlanmasından sonra gerçekleşir. Bu başarısızlığın ardından ABD ikinci planını yürürlüğe koyar ve 20 Temmuz 1974'te Türk ordusu tarafından Kıbrıs işgal edilir."Yunan Cuntası 1974 TC işgalinden sonra iç kamuoyuna hesap veremeyerek devrilmiş, ABD Yunanistan'da açık faşizmden gizli faşizme geçmek zorunda kalmıştır." (2)

17 Kasım 1973 Politeknik Direnişi işgale karşı mücadelede tarihe kazınan, işgal güçlerinin acımasız yüzlerini ortaya koyan, cuntanın yıpratılmasında rol oynayan önemli bir mücadeledir.☒

Kaynaklar:

www.birgun.net

(1) www.kizilbayrak.org

(2) Münür Rahvancıoğlu, Kıbrıslı Türk Devrimci Hareketi(HALK-DER), Kalkedon Yayınları, 2009, sayfa71

28 Kasım 1948: Kıbrıslı Türk Yukarı Sınıfı "adil İngiliz idaresi"nin devamını talep eden bir miting gerçekleştirildi.

Muhtariyet esaret, Enosis ölüm, adil İngiliz idaresinin devamını isteriz!

AYASOFYA MİTINGİ

Besim Baysal
besimbaysal@lycos.com

Kıbrıslı Türk Liderliği'nin oluşması ile Taksim politikalarının inşası aynı süreçlerden geçerek olgunlaştı. 1955'de EOKA ile birlikte zirve yapacak olan Kıbrıslı Elen toplumu içindeki Enosis talebi de 2. Paylaşım Savaşı sonrası kendini daha çok göstermeye ve başta ABD ve Yunanistan olmak üzere çeşitli merkezlerden destek bulmaya başlamıştı.

Tarihsel olarak kısaca anlatmak gerekirse 2. Paylaşım Savaşı yıllarında Kıbrıslılardan da destek bulmaya çalışan İngiliz Sömürge İdaresi özellikle 1931 İsyanı sonrası aldığı "örf-i idare" kanunlarını kaldırarak demokrasi anlamında görece özgürlükler getirdi. Böylece İngiliz ordusuna da daha rahat asker alabildi. Kıbrıslı Türkler ile Kıbrıslı Elenler birlikte "Kral"ın ordusunda faşizme karşı çarpışmaya Avrupa'nın çeşitli cephelerine gittiler. 21 Mart 1943 yılında Yerel Seçimlerin de yapıldığı Kıbrıs'ta, dönemin Lefkoşa Belediye Meclisi'ne Necati Özkan, Sükrü Veysi, Fazıl Küçük, Necmi Avkıran seçildiler. Bu görece demokratik ortamda 18 Nisan 1943 tarihinde ise seçilmiş belediye meclis üyelerinin çağrısı ile de KATAK (Kıbrıs Adası Türk Azınlık Kurumu) kuruldu.

Bu siyasi atmosfer içinde kendi yolunu bulmaya çalışan Kıbrıslı Türk yukarı sınıfı içerisinde Dr. Fazıl Küçük 1944 yılında KATAK'tan ayrılarak Kıbrıs Milli Türk Halk Partisi adı altında ayrı bir siyasi yapılanma içerisine girer. Türkiye'nin ve İngiliz Sömürge İdaresi'nin desteğini arayan Dr. Fazıl Küçük, diğer etkili kişileri pasifleştireceği ve liderliğini kabul ettireceği bir sürece başlar. Bu arada Kıbrıslı Elen

liderliğinin Enosis talebini derinleştirilmesi ve mücadelesini yükseltmesi ile birlikte, Kıbrıslı Türk işçilerin de çiftçilerin de ayrı birlikleri oluşturulur. Bu yapılardan KATAK, Kıbrıs Milli Türk Halk Partisi, Kıbrıs Türk Çiftçiler Birliği, Kıbrıs Türk İşçi Birlikleri bir üst kurul olarak 1945 yılında Kıbrıs Türk Kurumları Birliği'ni kurarlar. Sadece 2 yıl çalışacak bu yapı 1947'de dağıtılır. Yolunu arayan ama bir türlü bulamayan Kıbrıslı Türk yukarı sınıfı Türkiye'den aldığı telkinle bu atmosfer içinde Enosis'e ve özerklik taleplerine karşı çıkmak adına Lefkoşa'da bir miting düzenlerler. Ayasofya Meydanı'nda "Muhtariyet esaret, Enosis ölüm, adil İngiliz idaresinin devamını isteriz!" sloganı ile düzenlenen miting dünyada halkların zincirlerinden kurtulmak için mücadele ve direniş gerçekleştirdikleri bir dönemde hakim siyasi atmosferden uzak bir havada gerçekleşir. Türkiye'den gelen "Kıbrıs Okullarından Yetişenler Cemiyeti" ve "Kıbrıs Türk Kültür Derneği" temsilcilerinin konuşmalarıyla mitingde yer aldıkları biliniyor. Ayrıca Rauf Raif Denktaş bu mitingde yaptığı ateşli konuşma ile ilk kez Kıbrıslı Türklerin karşısına çıkmıştır. Gerekirse dağa çıkarız diyen Denktaş, sonrasında İngiliz Sömürge İdaresi tarafından savcı yardımcısı görevine getirilecektir. Bu miting sonrasında İngiliz Sömürge İdaresi'nden çeşitli telkinler alan (adanın eski sahibine iadesini talep ediniz) Dr. Küçük ve ekibi, Ankara'nın yolunu tutar. Ancak Türkiye Cumhuriyeti devleti hiçbir şekilde İngiltere ile karşı karşıya gelmek istemediğinden Kıbrıs sorunu ile ilgili bir tavır alamaz. Ta ki İngiltere, Türkiye ile temas kurana kadar. Böylece TMT'nin oluşumunun temelleri atılacaktır. Kıbrıslı Türk Liderliği, bu süreçlerle oluşturulurken, Taksim tezi ortaya atılmadan önce, kısa bir süre "adanın eski sahibine iade edilmesi" tezi ile Enosis talebinin karşısında konumlanacaktır. ☒

* Ayasofya Camisi'nin adı 1956 yılında Selimiye Camisi olarak değiştirildi.

Kaynaklar:

Ahmet An, Kıbrıs Türk Liderliğinin Oluşması, Galeri Kültür Yayınları, 1997

Ahmet An, Kıbrıs'ta Fırtınalı Yıllar, Galeri Kültür Yayınları, 1996

Arif Hasan Tahsin, Geçmiş Unutmadan Geleceğe Bakmak, Işık Kitabevi Yayınları, Kasım 1995

5 Kasım 1914: İngiltere Kıbrıs'ı ilhak etti.

1 Ekim 1947: Kıbrıs Türk İşçi Birlikleri Kurumu'nun aylık dergisi İŞÇİNİN YOLU ŞAŞMAZ yayınlandı.

28 Kasım 1948: Kıbrıslı Türk Yukarı Sınıfı "adil İngiliz idaresi"nin devamını talep eden bir miting gerçekleştirdi.

20 Ekim 1950: Makarios, Kıbrıslı Elen Ortodoks Kilisesi'ne başpiskopos seçildi.

14 Aralık 1955: İngiliz Valisi AKEL'i ve İnkılapçı Gazetesi'ni kapattı.

14 Kasım 1956: KTAMS kuruldu.

19 Aralık 1956: İngiliz Sömürgeçler Bakanı Lennox Boyd'un, Avam Kamarası'nda "Taksim" seçeneğine işaret etmesinin ardından, TC

Başbakanı Adnan Menderes 28 Aralık 1956 tarihinde Taksim'in Türkiye tarafından benimsenebileceğini söyledi. Böylece, TC Hükümeti, İngiltere'nin teşvikiyle Taksim tezine sahip çıktı.

27 Ekim 1957: Denktaş İngiliz Sömürge Savcılığı'ndan Kıbrıs Türk Kurumları Federasyonu Başkanlığı'na getirildi. 50 yıllık hanedan başladı.

29 Kasım 1957: TMT'nin ilk bildirisini yayınladı. Bu bildiri ile Kıbrıslı Türklere emirlere itaat etmesi talimatı verildi.

30 Kasım 1963: Makarios KC Anayasası'na yönelik 13 maddelik değişiklik önergesini sundu.

21 Aralık 1963: Kıbrıs'ta iki halkın fiziki olarak ayrılmasına varacak çatışmalar başladı.

28 Aralık 1967: Geçici Kıbrıs Türk Yönetimi kuruldu.

27 Aralık 1970: CTP kuruldu

7 Ekim 1973: Makarios'a ikinci suikast girişimi de başarısız oldu.

20 Ekim 1973: Tıp-İş kuruldu

30 Aralık 1976: Dev-İş kuruldu.

7 Aralık 1977: Kıbrıslı Türk Muharrem Özdemir, Türkiye'de verdiği mücadele sırasında faşistler tarafından öldürüldü.

22 Kasım 1978: Kıbrıslı Türk Ercan Turgut Türkiye'de verdiği mücadele sırasında öldürüldü.

23 Kasım 1978: İstanbul'daki Kıbrıs yurtları kapatıldı ancak Ankara'daki devrimci öğrenciler bir hafta kadar süren bir direniş gerçekleştirdi.

15 Kasım 1983: kktc ilan edildi.

Aralık 1984: GÖSAB kuruldu.

Kasım 1985: Des-Der kuruldu.

16 Aralık 1986: Narenciye Kesim Ekipleri Birliği Lefkoşa'da bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Ekim 1988: Kıbrıs Devrimci Yüksek Öğrenim Gençliği yayın organı "Somut" yayınlanmaya başladı.

30 Ekim 1989: Yeni Kıbrıs Partisi kuruldu.

15 Ekim 1990: Kıbrıs Türk Halk Hareketi adlı örgüt CTP ve Özgürlük'e bombalı saldırıda bulundu.

Kasım 1990: KDYÖG yayın organı Somut'un son sayısı yayınlandı.

Ekim 1994: DAÜ ÖTK seçimleri

"Özerk-Demokratik-Parasız-Bilimsel Üniversite" talebiyle boykot edildi. Seçimlere katılım %20 civarında gerçekleşti.

Aralık 1997: Bağımsız Gençlik Platformu yayını ÇATI'nın 6. ve son sayısı yayınlandı.

Ekim 1998: "Seselim" dergisinin 6. ve son sayısı yayınlandı. 7. sayı hazır olduğu halde AVRUPA gazetesini ele geçiren oportunist anlayış tarafından yayımdan kaldırılınca, devrimci gençlik gazeteden ayrıldı.

22 Kasım 2005: Özker Özgür öldü

"28 Kasım 1948 tarihinde Lefkoşa'da onbeş bin Türk'ün yapmış olduğu Ayasofya Mitinginde bir kere daha Kıbrıs Rumlarının Yunanistan'a ilhak ve muhtariyet taleplerinin şiddetle ret edilmesi oybirliğiyle kararlaştırılmıştır.

Kıbrıs Türkleri ilhak ve muhtariyetin tamamıyla Türklüğün mahvına sebep olacağına ve adanın asayişini bozacağına inanıyorlar.

Milli Birlik Sekreteri

Dr. Fazıl Küçük."

kütüp-ha!-ne?

ben okudum, pek hazettim

Kamil İpçiler
kamil.ipciler@gmail.com

1903'te Hindistan'da doğan İngiliz yazar George Orwell, 1922 yılında öğrenimini tamamladıktan sonra Birmanya'ya giderek İmparatorluk Polis Teşkilatı'na girdi. 1928'de teşkilattan istifa etti ve anılarını "Burmese Days" (1933) adıyla yayınladı. Aynı yıl yazdığı "Down and Out in Paris and London" adlı kitabında Paris ve Londra'da geçen günlerini anlattı. İspanya İç Savaşı üzerine izlenimlerini, Katalonya'ya Selam (1938) adlı kitabında aktardı.

En ünlü iki romanı olan Hayvan Çiftliği (1945) ve 1984 romanları, Orwell'in geleceğe dair düşüncelerini ve öngörülerini yansıtır.

Orwell'in 1984 romanında dünya üç egemen devlet arasında bölünmüştür (Okyanusya, Avrasya ve Doğu Asya). Bu üç egemen devlet arasında, sebebi bilinmeyen hatta zaman zaman varlığını sorgulayacağımız bir savaş sürmektedir. Romanın başkarakteri Winston Smith Okyanusya'da yaşamaktadır. "Doğruluk Bakanlığı"ndaki "Arşiv Dairesi"nde çalışan Smith'in işi, özel bir borudan, ona gelen notları eski verilerin ve bilgilerin yerine yazmaktır yani tarihi değiştirmektir. Okyanusya'ya hükmeden parti, geçmiş ve tarihi sürekli değiştirerek, gerçekleri saptırmaktadır.

Kitaba göre geçmişte gerçekleşen olaylar, yalnızca yazılı kayıtlarda ve insanın belleğinde yaşayabilir. Geçmiş kayıtlar ve insan belleği nerede kesişiyorsa gerçek de odur. Parti tüm kayıtları ve üyelerin belleklerini denetim altında bulundurmaktadır ve bu sayede geçmişe istediği biçimi verebilmektedir. (Romanda, Okyanusya'da yaşayan herkes Parti'nin üyesi olmak zorundadır)

"Kimi zaman bir yalanı yakalayabiliyordunuz, örneğin partinin tarih kitaplarında, uçakların parti tarafından icat edildiği yazıyordu. Oysa o uçakların çocukluğundan beri var olduğunu biliyordu. Ama hiçbir şeyi kanıtlayamazdınız, çünkü elde tek bir kanıt bile yoktur."

Parti güçlü ve bilge bir lider olan "Büyük Birader" tarafından yönetilmektedir. Büyük Birader her şeyi bilir ve görür. Her yerde onun dev posterleri asılıdır ve delici bakışları insanın beynine hükmetmektedir.

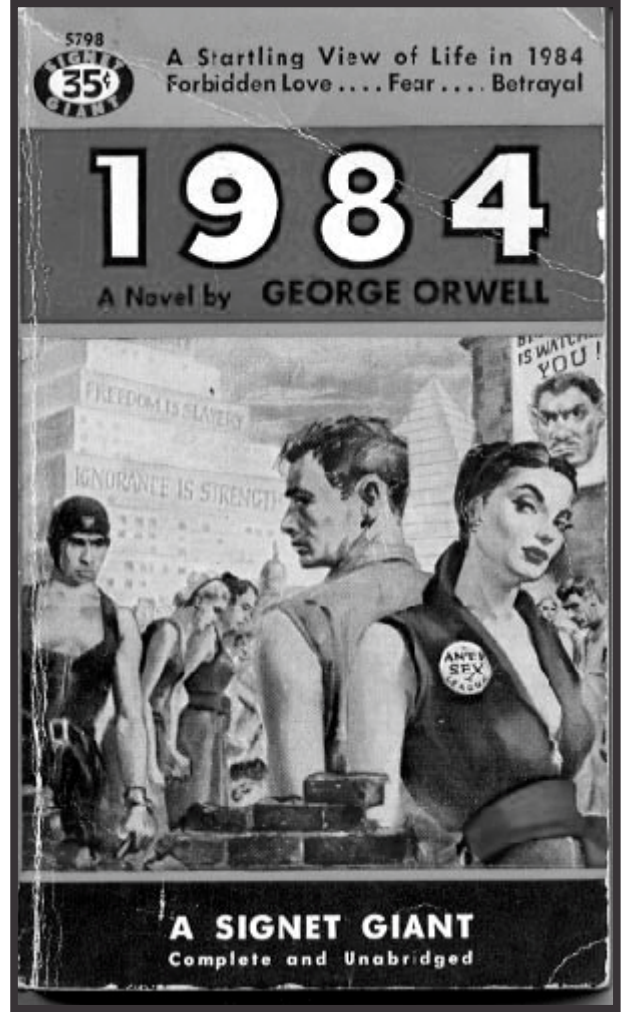
Okyanusya'da geçmişin sürekli değiştirilmesinin yanında, düşünmek en

önemli suçtur. Hemen her yerde bulunan ve hem alıcı hem de verici görevini gören "tele ekranlar" sayesinde hareketleriniz evinizde dahi sürekli izlenirken, tespit edilmesi en zor şey düşünce olduğundan, düşünce suçunun cezası ölümden daha beterdir. Bir dükkan sahibi, komşunuz, aynı iş yerinde çalıştığınız kişi, yani herhangi biri kimliği gizlenmiş bir düşünce polisi olabilir. Kimse kimseye güvenmemektedir. Öyle ki "tele ekranda" rejimle ilgili bir haber izlerken, yüz şeklinizin hoşnutsuz bir ifadeye bürünmesi bile, sisteme karşı işlediğiniz bir suçtur. Suçu tespit edilenler gecenin bir yarısı evlerinden çıkarılır ve "buharlaştırılmak" üzere kendisinden bir daha haber alınmaz, hatta ismi kayıtlardan silineceği için o kişi aslında hiç yaşamamış olacaktır.

Tele ekranlardan sürekli marşlar veya Büyük Birader'in konuşmaları yayınlanmaktadır. Yalnızca sesini azaltabileceğiniz ama kapatamadığınız tele ekranlar, sürekli düzenin propagandasını yapmaktadır. Tele ekranlar aracılığı ile Okyanusya halkına seslenen Büyük Birader, devamlı olarak Okyanusya'nın diğer iki devletle arasındaki savaştan ve Okyanusya olarak birlik içerisinde olunması gerektiğinden bahseder. Sürekli devam eden bu savaş ile ilgili ilginç olan bazı noktalar vardır. Müttefiklerin ve düşmanların sürekli değişmesi (ama kayıtlar da değiştirildiği için, aslında hiçbir şeyin değişmemesi) ve savaşta birbirlerine ufak tefek üstünlükler sağlamalarına rağmen savaşı bitirecek hamlenin kimse tarafından yapılmaması romanın dikkatimizi çektiği noktalarıdır. Romanın başkarakteri Winston dışarıda gerçekten de bir savaş olup olmadığını sorgulamakta, Parti'nin ilk yıllarda bu savaşı ve insanların "dışarıdaki düşmandan" korkularını kullanarak tüm hak ve özgürlükleri askıya aldığı halen hatırlayabilmektedir.

Romanda çok fazla ön plana çıkmayan fakat partinin hayata geçirdiği icraatlarından biri olarak bahsedilen bir başka önemli proje ise "Yenikonuş"tur. Bu projeye hükümet, dilden "gereksiz" kelimeleri atarak, daha az kelimeyle konuşulan bir dil yaratmaya çalışmaktadır. Bu sayede dil tahrip edilerek, hem toplumun geçmişle olan bağı yok edilecek, hem de uzun vadede "düşünce suçu" ihtimali ortadan

1984

kaldırılacaktır. "İnsanlar düşüncelerini ifade edecek kadar kelimeye sahip olmayınca, düşünce suçu da ortadan kalkmış olacaktır."

Bu amaçla sürekli yeni kelimeler üretilmekte, halk içeriği boşalmış kelime ve kavramlarla birbirini anlamadan konuşmaya zorlanmaktadır. Eski kavramlardan ve eski kelimelerden arındırılan yeni dilin adı "Yenikonuş"tur.

Romanın kahramanı Winston tüm bu baskı ve çarpıtılan gerçeklerin tam ortasında, sistemle ilgili yanlış olan her şeye karşı gitgide bir farkındalık büyütür. Kendisi gibi "Doğruluk Bakanlığı"nda çalışan ve "Anti-sex" örgütünün üyesi olan Julia ile devletin önemli adamlarından olan O'Brien'in kendisi gibi düşündüğünü anlar.

Aşkın düşünce suçu kapsamına girdiği Okyanusya'da Julia ile birbirlerine aşık olurlar. Winston, merak ettiği tüm soruların cevabını O'Brien'in kendisine verebileceğine dair güçlü bir hisse kapılır.

George Orwell'in 1984 romanını okuduğunuzda, kitabın salt bir hayal gücü ile yazılmadığını, aslında Orwell'in geleceğe dönük pek çok öngöründe bulunduğunu anlıyorsunuz. Bu öngörülerin somut karşılığını bugünkü hayatımızda buldukça kitabın en etkileyici yanı ile karşılaşılıyor. Mutlaka okunması gereken bir klasik.☒

Polit(müz)ika

İsmail Özuçar
smile_ozucar@hotmail.com

Ben politikayla uğraşmam!

"Bugünün dünyasında her kültür, sanat ve edebiyat belirli bir sınıfa aittir ve belirli bir siyaset hattı ile ilgilidir. Gerçekte ne sanat için sanat, ne sınıflar üstü bir sanat, ne de siyasete paralel veya siyasetle hiçbir ilgisi olmayan bağımsız sanat vardır".
– Mao

Bu yazı, sanatın ve sanatın bir dalı olan müziğin, politikadan bağımsız olabileceğini dillendirenlere cevaptır. Müziğin gelişimi toplumsal ilişkilere, politikaların değişim ve gelişimine bağlıdır. Müziğin kendi içindeki gelişimini anlamak için toplumsal sistemdeki değişimini ve gelişimini de anlamak gereklidir. Sınıfların ortaya çıkmasıyla günümüze kadar gelen tüm sanatlarda politik yansımalar hayat bulmuştur. Bu durum sanatın bir dalı olan müzikte de belirgin olarak görülür.

Müzik insanın doğadan ve toplumsal yaşamdan aldığı, toplumun ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde besleyip geliştirerek düzenlediği seslerdir. Müzik insanın duygularına seslenen, duygularını harekete geçirerek yönlendiren, kişiliğinin oluşmasında olumlu ya da olumsuz etkide bulunan bir sanattır. Müziği anlamak için onu yaratan tarihsel koşulları bilmek gerekir.

Tarih sahnesine bir göz atalım...

Hayatlarının her alanını ortak bir yaşam içerisinde geçiren ilkel komünal toplumlarda müzik, şöenlerde yapılırdı. İlkel toplumlar; dans, şiir ve müzikle insanın dünyadaki yerini anlamaya çalışırlardı.

Köleciler toplum, köle sahipleri ve köleler olmak üzere ikiye ayrılmıştı. Asiller üretimde bulunmazlar ve zamanlarını sadece "yüce insan" olmak için harcayarak kendilerine göre tanrının bir emrini yerine getirirlerdi. Çalışmak ve üretim aşağı sınıfların işiydi. Bu anlayış müzikte de kendini gösterdi. Asillere göre müzik erdemli kişilere yakışırdı ve erdemli olan kendileri olduğu için müzik de onların eğitimine hizmet etmeliydi. Köle sahipleri üretimde bulunan kölelerin dinlediği müziğin, kendi müziklerinden farklı olması gerektiğini düşünüyordu. Köleciler toplumda beliren eşitsizlik kendini Orta Çağ'da tamamen gösterdi.

Oluşturulan sosyal yapı müzikte de yansımaları buldu. Müzik; kent müziği, saray müziği, kilise müziği, köylü müziği olarak ayrılmıştı.

16. yy Rönesans Dönemi'nden sonra aydınlanma düşüncesinin en iyi duruma geldiği 18.yy'da klasik müzik yaratıldı. Klasik müzikte konular akla en uygun şekilde işlenmeye çalışıldı. Mozart, bu döneme damgasını vurmuş sanatçılardan. 18.yy'da gerçekleşen ve özgürlük, etiklik gibi kavramları beraberinde getiren Fransız Devrimi herkesi olduğu gibi bestecileri de etkiledi. Çoğu sanatçı bu etkiyi eserlerinde yansıttı. Devrimle birlikte müzik bir bütün olarak saraylardan, kiliseden, soylulardan, halka uzak büyük konser salonlarından çıkarak halka yönelik şarkılarla, konserlerle, devrim şarkılarıyla halkın yaşamında önemli yer edindi. Kısmen de olsa özgürlük ortamı yaratan Fransız

Devrimi, toplumu yöneten kurallardaki değişikliklerle müzik kurallarını da değiştirdi. Saray ve kilise müziğinden bağımsız eserler veren sanatçıların sayısı arttı. Halka yakın olmak için üretilen eserler ulusal müziğin oluşmasına katkı sağladı.

20.yy, içinde birbirinden farklı müzik akımlarını barındırdı. Müzik alanında, bir yandan önemli devrimci değişiklikler gerçekleşirken bir yandan kapitalist ülkelerin müziği de yaygınlaşarak egemen duruma geldi. Bu yüzyılda yaşanan tüm toplumsal olaylar müzikte de hayat buldu. 20.yy müziği; devrimin, faşizmin, kapitalizmin ve emperyalizmin müziği de oldu.

Kapitalist Notalar...

Kapitalizm ekonomik ve siyasi egemenliğin yanı sıra, beyinlerde de bir

egemenlik kurma çabası içindedir.

Kapitalizm de kendi kültür ve sanatını yarattı. Diğer sanatları olduğu gibi müziği de bir tüketim aracına dönüştürdü. Kapitalist sistemle sanatsal üretim tekelleşti. Buna paralel olarak tüketim kitleselleşti. Müzik bir mülkiyet biçimine, bir metaya, bir kar amacına dönüştü. Müzik üretimi birtakım sanatçılarla (sanatçı olarak gösterilen starlarla) sunuluyor günümüzde. Her biri bir "sanat abidesi" olarak gösterilen bu starlar gerçekte müzik üretim araçlarına sahip olan sermayenin egemenliğindedirler. Üretilen müziğin; biçim, renk, içerik, teknik yönden tamamen aynı olmasının yanında, müzik kalıplaştırılarak, tektipleştirilerek; toplumsallığını, yaratıcılığını yitirmiş bir duruma getiriliyor. Medyanın tam desteğiyle ayakta kalmaya çalışarak zihinlere yerleştiriliyor. Kendi gerçekliğinden uzaklaştırılarak egemenlerin değirmenine su taşıyan, meta haline getirilen ve tüketime sunulan müzik, kapitalizmin istediği, düşünmeden güldüren, yormadan eğlendiren bir sanat haline getiriliyor.

Dostlara Tavsiye...

Müziğin tüketim alanının çok geniş olması egemenler tarafından kullanılmasına hizmet etmiştir. Basın, televizyon, reklamlar... Tüm medya bugün toplumun ihtiyacı olan sanat pratiğinden uzaktır. Bunun yerine birkaç burjuvanın beğenisi "sanat eseri" olarak kitlelere sunulup çekici hale getirilmeye çalışılmaktadır. Çeşitli müzik grupları, niteliğine bakılmaksızın, en iyi gruplar olarak kitlelere enjekte edilmektedir. Ürünlerinde cinselliği, insan bedenini, bunalımı, meta olarak kullanıp pazarlamakta usta olan bu sistem, toplumu duyarsızlığa ve bireyciliğe yönlendirmektedir. Bireysel özgürlük, bireysel farklılık söylemleriyle kitleleri, özellikle de gençleri avutmaya çalışmaktadır. Günümüz emperyalizmi, artık kültür-sanat ihracına da önem vermektedir. Belki de Emperyalist ABD için bugün; müzik, film ve eğlence endüstrisi, silah ve otomotivden daha önemli bir pazardır. Hal böyle olunca emperyalist güçler tarafından işgale uğramış coğrafyalarda da buna karşı bir tepki oluşuyor. Bu tepki kendini sanatta; dolayısıyla müzikte de buluyor. Kimileri sistemin müziğini yaparken politikayla uğraşmadığını ve "özgürce istediği" müziği yaptığını söylüyor. Bunun farkında olanlarsa sistemin aksine, ona karşı kolektif bir ruhla üretiliyor.

Tarihsel olarak bakıldığında bir döneme hangi sınıf egemen oluyorsa kendi siyaset hattını sanatıyla (edebiyat, müzik, tiyatro, resim, sinema) yansıtarak yaşatmaya, devam ettirmeye çalışmıştır. Kısacası pek sevgili "Ben sadece müzik yaparım, politikayla da uğraşmam" diyen dostlar! Sizler politikayla uğraşmadığınızı iddia etmeniz de, o sizinle uğraşır!☠

Barış Mücadelesi Nasıl Olmamalı?

Burak Kurtcebe
burak_roque_91@hotmail.com

*"Masadan çıksa çıksa anlaşma çıkar. barış sokakta kurulur ve sokaklar bizimdir."
Neşe Yaşın*

Avrupa'nın bölünmüş son başkenti, Kıbrıs'taki halkların varolabilmesi için tek çare, kayıplarla birlikte toprağın altına gömülmüş halk tarihinin ortaya çıkması için yegane yol, dünyadaki savaşların bitmesi için ısrarla savunulması gereken bir kelime .

Kendi "barış" tanımımı düşünürken birçok cümle geçti aklımdan, hangi taraftan tutup bir cümle kursam, kurmaya çalışsam "barış güvercinini" kanadından tutuyormuş gibi hissettim. Sınıfları, halkları ekleyip çıkardım, yerelliği-evrenselliği kattım..

"Bir şey hakkında çok güzel tanımların yoksa bir şaire bak kesin bir şeyler söylemiştir" diye bir cümle okumuştum zamanın birinde. Yannis Ritsos'un şiiri geldi aklıma; gülümsedim. "Çocuğun gördüğü düştür barış" dizeleriyle başlayan şiiri...

Çok güzel ama farklı, okunduğunda hatta belki de aynılaşacak kadar güzel barış tanımları olabilir insanların, bu sorun değil. Kıbrıs'taki barışçıların bir bölümü ise barış zannetmekte birçok şeyi. Belki basit bulduğundan, belki de ne kadar zor olduğunu bildiği için bazı kavramları bize "barış" olarak sunmaya çalışmalarından bu olay.

kktc meclisindeki siyasi partilerin hepsi "barışçı mesela". Hatta hükümete gelirken "masadan kalkarız, vatani satıyorlar" diye

gelen Eroğlu'ndan başlayıp, hayatını Kıbrıs'ın bölünüp Türkiye'ye bağlanmasına adayan Denктаş'ın kurduğu DP'yle devam eden uzun bir "barışçılar" yumağı. Tam elli kişilik üstelik!

Bu listeyi toparlarsak, elimiz Türkiye'ye çarpabilir, oradaki muhafazakar arkadaşlara kadar uzayabilir bu durum.

Nasıl oluyordu bu peki? Bu gruplar arasında gerçek barıştan en çok korkanlar yok mu? Bunlar değil miydi "Bu düzen böyle devam etmeli, kktc yi sonsuza kadar yaşatacağız" diyenler? Bunlar "Türk çarşısı" oluşturanlar değil miydi ? Bunların arasında Kıbrıslı Elenlerle konuşup görüşenleri vatan haini ilan edip dövenler ve öldürenler de yok muydu?

Sorun basit gibi duruyor; yukarıda barış tanımı yaparken barış gibi bir sözcüğün kalıba sıkıştırılmaması gerektiğini düşünen biz, meclisteki CTP ve TDP tarafından Kıbrıs'taki barışın, masalarda yapılan müzakerelere, masalarda atılan/atılmayan imzalara, kapsamlılığına/kapsamazlığına indirgemişlerdir tarihlerinde gerçek barış için mücadele etmiş insanlar olmasına rağmen.

Annan Planı sürecinde barıştan korkan, bir çözümün dahi onlar açısından sıkıntılarını

bilen Kıbrıslı Türk sağı, o zaman bu olayın dışında kalmış, bugüne müzakere etmenin bir sıkıntı yaratmayacağına ikna olmuş durumdadır.

CTP'nin o dönemde kullandığı barış kelimesinin yine gerçek barış olmadığı, halkın oluşan isyanını kendi hükümet ve müzakereci olma pozisyonuna kanalize ettiği, organik bağları olduğu Kıbrıslı Türk sermayesi ile iyi ilişkileri, bugün bakıldığında daha net görülebilmektedir.

Peki bugün düşündüğümüzde çözüm

odaklı düşünmenin ne gibi bir "yanlışı" ya da sorunu var? Masadan çıkan bir "çözümün" ne gibi zararı olabilir?

Bugün Kıbrıs'taki sorunu sadece çözüm odaklı görmek, yani masada atılan imzalara, liderlerin görüşmelerine indirgemek, en başta Kıbrıs'taki emperyalist odakları ve onların çıkarlarını gözetir ve halkların sorununa çözüm olmaz. Sözü edilen yapılar bunu kasıtlı ve bilerek yapmaktadır. Bugün yaptıkları her işte egemenlerle mümkün olan en az sorunla karşılaşmak isteyen bu yapılar, böyle yaparak Kıbrıs sorunundaki emperyalist odakları ve onların Kıbrıs'taki işbirlikçileri Türkiye'yi, Yunanistan'ı, İngiltere'yi, NATO'yu, BM ve AB'nin günahlarını kapatmakta, olayı sadece liderlerin vizyonsuzluğuna indirgemektedirler.

Bu yapılar böyle yapınca aslında kendilerinin bu emperyalist odaklarla işbirliklerini meşrulaştırmakta, fonlanmalarına kılıf hazırlamakta, halkı da kendi parlamentarist çizgilerine getirmeye çalışmaktadırlar. Üstelik halkların kendi önermediği bir çözüm sonucunda ister kabul edelim ister etmeyelim halkların hazımı konusunda sıkıntı olabileceğini güney ve kuzeydeki milliyetçi/faşist odaklara da ortada cirit atacakları bir yapı doğabileceği görülmekte.

Aydın Adamoğlu'nun şiirindeki gibi "kapsamlı müzakereler değil, kapsamlı mücadeleler" ancak Kıbrıs'taki halkların en alt tabakalarından başlayan bir şekilde, gerçek barış sağlanabilir. Çünkü Sırrı Süreyya Önder'in dediği gibi: "Kıbrıs'taki sorunu emperyalizm çözers; halkların, halklar çözerse de emperyalizmin sorunu büyüyecektir.☒"

Feminist Mücadele

Nazen Şansal
nazen_sansal@yahoo.com

Hala bazı kesimlerce erkek düşmanlığı veya cadalozluk gibi algılanan feminizm, özünde eşitlik ve özgürlük talebidir. Hem de yalnızca kadınlar için değil, tüm toplum için... Feminizmin, Komünist Manifesto'daki meşhur sözlerle "bir kişinin özgür gelişiminin herkesin özgür gelişiminin koşulu olduğu bir birlik" arayışında olduğunu söylemek hiç de abartılı bir benzetme olmayacaktır. Peki ama bizim küçük toplumumuzda bile birbirinden farklı pek çok feminizm anlayışı varken nasıl bir mücadele ilmek ilmek örülecek ve bizleri eşit ve özgür günlerdeki o birliğe taşıyacaktır?

Kapitalizmi işaret etmeyen bir feminizm baskıyı sonlandıramaz

Çeşitli kültürlerde ve toplumlarda tarihsel süreçlere göre farklılıklar göstermekle birlikte en genel hatlarıyla; cinsler arasındaki eşitsiz işbölümü, baskı ve toplumsal cinsiyet rollerinin kadınların aleyhine ağırlaşması, özel mülkiyet rejiminin ortaya çıkması ile bağlantılıdır. Üretim araçlarını elinde tutan mülk sahipleri bu gücü, miras yoluyla kendi soyuna aktarmak ister. Ve soyun belli olması için de kadının tahakküm altında tutulması gerekir. Kültürel boyutuyla da topluma nüfuz eden, kuşaktan kuşağa aktararak yaşam biçimini belirleyen bu eşitsizlik, kapitalizmle birlikte iyice pekişip yerleşir. Kapitalizmin farklı evrelerinde piyasanın ihtiyaçlarına göre şekillenen kadının toplumsal yaşamdaki yer(sizliği), küreselleşme ve neo-liberalizmin kısıracında bugün yaşadığımız acımasız şekle bürünür. "Ürünleri için sürekli genişleyen pazar ihtiyacı, burjuvaziyi tüm dünyada takip eder, dünyayı kendi imgesine dönüştürür" diyen ileri görüşlü betimleme, bir başka deyişle sermayenin küreselleşmesi, emeği ile geçinen tüm kesimleri, en çok da kadınları olumsuz etkilemektedir. Yoksul üçüncü dünya ülkelerindeki kadınlar, çok uluslu şirketlerin taşeronlarına günde 12 saatten fazla çalışmakta, giderek yoksullaşmakta, göç etmeye, seks ticaretine zorlanmaktadır. Keza sermayenin krizinin faturası olarak karımıza çıkan neo-liberal politikalar (her şeyin özelleştirilmesi, piyasaya açılması) kadınların insanca yaşamasını olanaksız hale getirmektedir. Sözde sosyal güvenlik reformlarıyla kısıntılara gidilmekte, eğitim ve sağlık paralı hale getirilmekte, barınma ve enerji gibi temel haklar budanmaktadır. Kadınlar, dışarıda çalışsalar bile yeniden üretim alanındaki toplumsal rolleri gereği (evi çekip çevirme, çocuklara ve yaşlılara bakma, erkeklerin yeni iş gününe hazırlanmasından sorumlu olma gibi) neo-liberal politikalarından dolayı daha fazla emek yükünün altına girmektedir. Üstüne üstlük kapitalizmin patriyarka ve dinsel gericilikle kol kola ürettiği erkek egemen kültür sebebiyle, şiddete maruz bırakılmakta ve kendi üreme süreçlerini dahi kontrol etmelerine izin verilmemesi söz konusu olabilmektedir. Kadınların baskı altına alınmasından ve adaletsizlikten söz ederken özel mülkiyet rejimini ve kapitalizmi açıkça işaret etmeyen bir feminizm, bu baskıyı sonlandırmak konusunda yetersiz ve etkisiz kalacaktır. Oysa sermayenin, patronların ve üretim araçlarına sahip bir azınlığın olmadığı,

kollektif ve kamusal üretime, dayanışmaya ve paylaşımına dayanan bir toplumda kadınların özgürleşmesi mümkündür. Kollektif mutfakların, çocuk bakımı, yaşlı ve hasta bakımının kamusal olarak yapıldığı yerlerin olduğu bir toplumda, kadınlar özel alana hapsolmayacaktır. Feminist mücadele, bir yandan böylesi bir toplumsal değişimi hedeflerken öte yandan bugün somut projelerle, kapitalist kültürle iç içe geçmiş olan erkek egemen kültürü değişime zorlamalıdır. Örneğin emeği savunan sendikalarda baskı grupları oluşturularak ücretsiz, nitelikli kreş talebi yükseltilmelidir. Dördüncü kuvvet olan medyada kadına yönelik taciz, tecavüz, şiddet haberlerinin eleştirel bir bakış açısıyla sunulması için kampanyalar yapılmalıdır. Grev ve eylemlere çekinmeden ön saflarda katılan kadınların örgütlerin karar mekanizmalarında da yer alabilmesinin koşulları yaratılmalıdır. Ev kadınlarının emeğinin görünür kılınması ve her emekçi gibi ev kadınlarına da sosyal güvenlik hakkı tanınması için mahallelerden başlayarak çalışma yürütülmelidir. Feminist mücadele verenler, emek ve sınıf eksenli mücadelelerle yol arkadaşlığı yapmalıdır.

Ekoloji ve kültür yönelimli bir feminizm

Kapitalizmin cinsiyetçilikten beslenen karakteri aynı zamanda ekolojik yıkıma dayalıdır. Elbette bu, kapitalizm öncesinde ve reel sosyalizm deneyiminde kadınların, eşcinsellerin ve doğanın ezme-ezilme ilişkisinden azade olduğu anlamına gelmez. Ancak doğanın kar uğruna talan edilmesi, üretim tarzı ve tüketim ilişkileri bağlamında kapitalizme içerilidir. Bu nedenle, antikapitalist bir ufuk taşıyan feminist mücadelenin, patriyarka ile olduğu kadar doğanın sömürülmesi ile de bağlantısı olmalıdır. Ancak ekoloji yönelimli bir feminizm doğanın sömürülmesi ile kadının ezilmesi arasında bir bağ kurarken, bunu kadının doğayla özdeşleştirilmesi (çocuk doğurma ve besleme yetilerinin olması, barışçıl ve şefkatli karakteri vb.) üzerinden yapmamalıdır. Böylesi bir mistik yaklaşım, toplumsal cinsiyet rollerini yaratan tarihsel sosyo-ekonomik süreçleri görmezden gelmek anlamına geleceği gibi kadın=doğa, erkek=akıl yanılığını da pekiştirecektir. Feminizm, kadınların doğayla kurduğu maddi ve kültürel ilişkiden ve ekolojik talanın en çok kadınları etkilemesi gerçeğinden beslenir. Kadınların toprakla, tohumla, suyla, iklimle ilgili önceki kuşaklardan da devralmış oldukları bilgileri vardır. *Şimdilerde şehir yaşamında ihtiyaç kalmadığı zannedilen* ve modern bilim tarafından da marjinalleştirilen bu bilgi, aslında doğa ile insanın uyumlu birlikteliğinin göstergesidir. Nenelerimizin "minalayalar"ı, Hintli kadınların tohumlardan ilaç elde etmesi, ağaç bilimine dair Kenyalı kadınların yıllardır süregelen sözlü aktarımları gibi örnekler, kadın-doğa ekonomik ilişkisinin kültürel sonuçlarıdır. Bu kültüre sahip çıkılması, nostaljik bir kutsama ya da toplumsal cinsiyet rollerini ve bu rolleri oluşturan eşitsiz sistemi kalıcı kılmak anlamında değil, hayatın bilgisini egemenlere teslim etmemek içindir. Gelişmekte olan ülkelerde Dünya Bankası projelerinin, bizim coğrafyamızda ise TC'nin bilinçli olarak uyguladığı üretimden koparma gibi sosyo-ekonomik politikalar sonucu tüm toplum ve özellikle kadınlar emeklerinden yabancılaşmakta ve son tahlilde yoksullaşmaktadır. Ormansızlaşma, tarımın büyük şirketlerin tekeline geçmesi, çevre kirlenmesinden doğan hastalıklar, sel vb. felaketler hayatın ve başkalarının da yükünü

omzunda taşıyan kadınları en fazla etkilemektedir. Dolayısıyla feminist mücadelenin örgüsü, çevre ve ekoloji mücadelesinin ilmekleriyle de şekillenmek zorundadır.

Post-modernizmin yanılsamaları

Modern gelişmiş batı toplumunun ve rasyonalizmin bir eleştirisi olan ve Marksizm, Liberalizm gibi büyük anlatıların geçersizliğini savunup, farklılık-çeşitlilik ve belirsizlikleri ön plana çıkaran post-modernizm, feminist mücadeleyi de etkilemektedir. Kadınlar arasındaki ırk, etnisite, kültür gibi farklılıkları görünür kılmak, feminizmin yalnızca gelişmiş ülkelerdeki orta sınıf kadınlara özgü bir ayrıcalık olmadığını vurgulamak, sömürgecilik ve emperyalizm eleştirisini de feminizme dahil etmek gibi olumlu katkılarına rağmen post-modern düşünce, feminist mücadelede önemli sapmalara ve yanılsamalara sebep olmaktadır. Tarihsel meteryalizmi, cinsel baskıları ve ırk ayrımcılığını görmezden gelmekle itham eden post-modern feministler, bizzat kendileri kadınlar üzerindeki baskının asıl kaynağını açıklayamamaktadırlar. Yakından bakıldığında cinsel ayrımcılık ve ırk ayrımcılığı gibi olgular insanlara değil sisteme bağlıdır. Bu tür baskılar, üretim ilişkileri ve bu ilişkilerin belirlediği sınıf ilişkilerinden kopuk değerlendirildiğinde cinsiyet ve ırk ayrımcılığına da çözüm bulunması olanaksızdır. Sınıf analizi yönteminin fazlasıyla genelleştirilmiş olduğunu söyleyerek kadınların yaşadıkları pratiklerin farklılığına, karmaşıklığına ve değişkenliğine vurgu yapan post-modern feminizm, kadınları pek çok dağınık, çeşitli küçük gruplara ayırmaktadır. Yalnızca farklılıkları göz önünde bulundurarak bunlar arasındaki evrensel/genel bağlantıları, ortak bir öz ve içerik olabileceğini reddetmek, feminist mücadelenin ortak bir hedef bilincini yitirmesine sebep olabilmektedir. Oysa özgül baskı biçimlerini (göçmen, şiddet mağduru, siyah, lezbien olmak gibi) görünür kılmak bu baskıyı sonlandırmak için önemli olmakla birlikte, direniş sınıflı toplumun genel toplumsal gerçeğiyle birlikte kurgulanmalıdır.

Sonuç

Kadınların tahakküm altına alınmasını, kimlik, ırk, etnisite veya cinsel yönelim gibi diğer yönleriyle birlikte ama esas olarak sınıf ve cinsiyetle bütünleşik olarak açıklayan ve ekoloji yönelimli bir mücadele anlayışı yaratılmalıdır. Feminist mücadelenin; sınıfı, kadınların yaşamında merkezi bir yerde görmesi ancak aynı zamanda cinsiyete, ırka, kimliğe, cinsel yönelime dayalı baskı biçimlerini sadece iktisadi sömürüye indirgememesi, öte yandan çevre ve ekoloji mücadelesini de kapsamına alması gereklidir. Bu bağlamda sosyalist feminizm, feminist mücadelenin anahtarıdır. ☒

Kaynaklar:

Zeng Zhisheng, *Geleceğin Sosyalizmi*, Kalkedon Yayınları, 2011

Nazen Şansal, *Argasdi, Feminizm ve Ekoloji*, Sayı: 19

FEMİNİST İZ

BİZCE Post-modern Feminizm

Çeşitli ve karmaşık tanımları yapılmakla birlikte, modernizmin rahminde gelişen ve onun eleştirisi üzerine kurulan bir felsefi, sosyolojik ve politik düşünce olarak post-modernizm, feminist akımları da etkilemektedir. Post-modernizme göre; dünya çapındaki paylaşım savaşları ve ardından gelişen sosyo-ekonomik yıkımlar, Marksizm ve Liberalizm gibi büyük anlatıları yerle bir etmiştir. Ayrıca modernizmin büyük anlatıları, "biz" adına konuşur ve dolayısıyla diğerlerini ötekileştirerek ayrımcılığı ve diktatörlüğü benimser. Sınıf kavramının günümüzdeki ezme-ezilme ilişkilerini açıklamak için yeterli ve hatta gerekli olmadığı ilan edilerek yerine sürekli değişken olduğu iddia edilen kaotik üretim ilişkileri içerisindeki farklılıklar, çeşitlilikler ve belirsizlikler ön plana çıkarılır. Bu fikirler üzerine inşa edilen post-modern feminizm, modern dönemdeki feministlerin kısmen eksik bıraktığı, kadınların maruz kaldığı farklı baskı biçimlerine (ırk, etnik köken, kültür farklılıkları gibi) dikkat çekmek anlamında feminizme katkı sağlamıştır. Ayrıca mevcut erkek merkezci düşünüş tarzını ve cinsiyetçi toplumsal rolleri imha etmeyi amaçlayan post-modern feminizm, kültürel kodların sorgulanmasına vesile olmuştur. Ancak tüm bunlara rağmen post-modern feminizm, mücadele alanında mayınlı bir tarla gibidir. Neo-liberal dönemde sınıfın karakterinin değişmekte olduğu ve buna bağlı olarak yeni mücadele yöntemleri geliştirmesi gerekliliği doğrudur. Bununla birlikte demokrasi, hak, hukuk gibi kavramlarla makyajlansa dahi sınıflı toplum yapısı ve üretim araçlarının özel mülkiyeti hala yaşamın temel çelişmesini oluşturmaktadır. Dolayısıyla sınıf analizini kullanmadan, farklılıklar üzerinden politika üretmeye çalışmak, ayrımcılığı önlemek adına bir arpa boyundan fazla yol aldırılmayacaktır. Ayrıca hayatın her zeresindeki iktidar ilişkilerini deşifre etmek arayışına giren post-modern feminizm, en büyük baskı ve iktidar biçimine yönelmeyi gözden kaçırabilmektedir. Genellikle kadınların günlük yaşamından kopuk, söylem düzeyinde kalan post-modern feministler, teorik soyutlamaların girdabında kaybolarak sokaktan uzaklaşmaktadır. Şiddet, militarizm gibi kavramların ürkek ve ideolojik netlikten yoksun olarak yorumlanması, "modernizmden korkan onun gibi olsun" dercesine modernizmin sakatlıklarını tersinden üretmektedir. Dünyayı sorgulamakla yetinmeyip değiştirmeyi de amaçlayan teorileri "büyük anlatı" diyerek elinin tersiyle iten post-modern feminizm hedefsizdir ve koordinatları belirlenmemiş bir uzay aracı gibi boşlukta savrulup duracaktır.

BUNLARI SÖYLE(T)MEYİZ!

Sosyal devletin çökertilmesi, hem kadınların karşılıksız ev emeği yükünü artırıyor hem de kadınların istihdam olanaklarını azaltıyor. Yeni sosyal güven(siz)lik politikası bir yandan da kadınların aileye, kocaya bağımlılıklarını pekiştiriyor. Kısacası, kadınların büyük çoğunluğu için, kapitalizmin günümüzdeki neo-liberal politikaları daha çok şiddet, daha çok karşılıksız ev ve bakım emeği, aileye ve kocaya daha çok bağımlılık anlamına geliyor.
www.sosyalistfemnistkolektif.org

MEDYAYI

İZ LİYORUZ

Eylül ayında Mağusa'da bir kadın cinayet işlendi. Eski kocası Ümrane'yi silahla vurarak öldürdü. Bu cinayet haberi cinsiyetçi medyada manşetlerden "Aşk Cinayeti", "Mağusa'da Aşk Cinayeti mi?", "Aşk Cinayetinin Perde Arkası", "Ya Benimsin Ya Kara Toprağın Dedi" şeklinde verildi. Haberlerin içeriğinde, katilin "platonik aşka tutulduğu", "kadın tarafından defalarca reddedildiği", "tüm çabalarının boşa çıktığı", "kadının sevgisini kazanamadığı", "kadını kazanmak için her türlü fedakarlığı yaptığı", "karınca kararınca kazandıklarından kadına sürekli hediyeler aldığı", "kadının başkası ile flört ettiğini öğrendiği", "çılına döndüğü" süslü süslü magazinsel ve aşk romanı tadında anlatılırken cinayet adeta haklı çıkarılmaya çalışılmaktaydı. Haberin bu şekilde sunulması ataerkil sistemi normalleştirmekte ve yeniden üretmektedir. Ki bu cinayette bir kadının, sırf bir erkekle birlikte olmak istemiyor diye öldürülmesi, kadınların ataerkil sistemde bir meta olarak görüldüğünü yeniden ortaya koymaktadır. Erkeklerin reddedildiklerinde kadınları öldürmelerinin normal olduğunun medya tarafından sunulması kabul edilemez. Bir cinayet, gerekçesi ne olursa olsun cinayettir. Karşılıksız aşk, reddetme, kıskançlık, aldatma gibi bahaneler hiçbir cinayeti meşru kılmaz. Zaten bir cinayeti meşru kılma çabası özellikle de medya tarafından yapılmamalıdır. Bizler cinsiyetçi, ataerkil sistemi yeniden üreten ve taraf tutan medyaya karşı mücadelemizi sürdüreceğiz!

Feminist Mücadeleye Bakış

Sosyalist bir gelenekten gelip feminizmi bir ihtiyaç olarak gören, sendikasında ve eylemlerde aktif bir eğitim emekçisi olan İlnur Işıl Türkmen ve feminist bir aktivist olan Reşat Korel, feminist mücadele konusundaki sorularımızı yanıtladı.

Feminist olmak sizce ne demektir? Feministlerin derdi nedir?

İlnur Işıl Türkmen: Feminizm kadın-erkek ayrımcılığına karşı çıkarak, cinsiyetler arasında ekonomik, siyasal ve toplumsal eşitliği savunan görüştür. Temel amacı kadın özgürlüğü ve kadının toplumdaki yeri konusunda gerçek bir eşitlik durumunun sağlanmasıdır. Kendine feminist diyen bir insan acilen benzerlerini bulup örgütlenmelidir. Örgütlenme modelini acilen bulup uygulayınca, buna paralel de derdinin muhatabı olan iktidarla ilişki-çatışma kurmalıdır. Bu iktidarı oluşturan babası, eşi, sevgilisi, evladı gibi özneleri eğitmede kendini bizzat mutlaka gözden geçirmelidir.

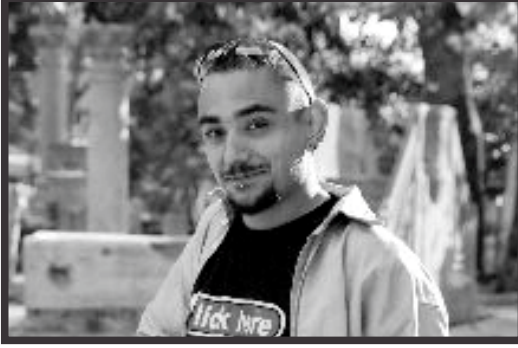
Reşat Korel: Feminist olmak, verili toplumsal cinsiyet kodlamalarını kabul etmeyip, kadın ve erkek eşitliğini hayatın her alanında savunmak ve şekillenmiş eşitsiz ilişki biçimlerine karşı çıkmaktır.

Sosyalist mücadele varken, feminist mücadeleye gerek var mı? Neden?

İlnur Işıl Türkmen: Bu soruyu 10-15 yıl önce sorsaydınız kesin bir dille "Hayır" derdim. Sosyalizmden dönmedim veya yumuşamadım merak etmeyin! Sadece yaşadım ve öğrendim. En eşitlikçi olduğunu savunan insanlar bile söz konusu kadın-erkek ilişkisi olduğunda iktidarın uzantısı hareketler sergiliyorlar. Onları da suçlamıyorum, öğrendikleri bu... Kuşaklararası kültür aktarımı bu yönde. Ve en ilginç de bu aktarımın belirgin ögesi kadinken, evlatlarını bu doğrultuda eğiten de yine kadın. Yani kendi kuyusunu kazın bir kadının yetiştirdiği erkeklerle arada milim mesafe kalmadan birlikte yakın ilişkide olunca hissettim kadın mücadelesinin ayrı verilmesi gereken bir ihtiyaç olduğunu. Bu söylediğimin ne olduğunu tüm kadınlar pratikten yaşayarak bilir.

Feminizm "burjuva" mıdır veya Kıbrıs'taki feminist mücadelenin "elit" kaldığı iddiası hakkında ne düşünüyorsunuz?

İlnur Işıl Türkmen: Feminizm sınıfların tümünü ilgilendiren bir gerçekliktir. Fakat Kıbrıs'ta evet küçük burjuva bir karakter özelliği gösteriyor. Örneğin, son zamanlarda olan bir olay üzerinden açıklayayım. Bir kadın bir erkek tarafından aşkına karşılık vermediği iddiası ile öldürüldü. Bunun üzerine açıklama yapan feminist örgüt sadece basın bildirisi ile vicdanını akladı diye düşünse de ben o şekilde bir farkındalık yaratma çabasında tepeden bakış seziyorum.

Feminist mücadelenin öncelikli özneleri kimlerdir?

Reşat Korel: Feminist mücadelenin öznesi hem kadın hem erkektir ve elbette erkekler de feminist mücadeleye dahil olabilir ve olmalıdır. Kadın ve erkeğin politik, ekonomik, sosyal, domestik, kültürel her alanda eşitliğini sağlayacak mücadele ancak ortak çalışma ile mümkün olabilir. Buna rağmen, cinsiyetçi yönelimlere izin vermeden, hassasiyet gerektirebilecek bir takım konularda, bağımsız veya özgün örgütlenmeleri salt kadın feministlerin üstlenmesi uygun olabilir.

İlnur Işıl Türkmen: Her farkında olan özne olabilir.

Toplumsal cinsiyet rollerinden erkeklerin de mağdur olduğunu düşünüyor musunuz?

Reşat Korel: Elbette. Toplumsal cinsiyet rollerinin yarattığı mağduriyet durumları tek boyutlu veya tek düzlemde değildir. Militer, homofobik ve yaş ayrımcılığı yaratan toplumsal cinsiyet rolleri ile pekişmiş mağduriyetler erkekleri de etkilemektedir.

Feminist mücadelede bağımsız kadın

Örgütlenmeleri gerekli mi? Sizce karma örgütlerle feminist mücadele verilebilir mi?

İlnur Işıl Türkmen: Verilmeye çalışılıyor ama engelleme de diz boyu. Boşuna enerji kaybı ve demoralizasyon yaşanıyor. İdealize ettiğimiz bir yaşanası dünya kurulana kadar anti-militarizm, eğitim, gençlik, emek, ekoloji konularında örgütlenmeler yaratıldığı gibi kadın olmaktan kaynaklanan sorunları da ayrı örgütlenmelerle savunuyoruz. O büyük gün geldiğinde de daha bilinçli, daha nitelikli, cinsiyet kaynaklı eşitliği yaratmış bireyler ve toplum yaratmış oluyoruz.

Reşat Korel: Elbette, feminist mücadelede bağımsız kadın örgütlenmeleri durum ve gereğine uygun olarak kurulabilir. Özellikle hassas konularda kurulabilecek çalışma alanlarında bağımsız kadın örgütlenmelerine gereksinim duyulabilir. Ve evet, karma örgütler de feminist mücadele verilebilir. ☒

KADINCİNAYETLERİNE KARŞI İSYANDAYIZ!

Kendisinden ayrılmak istedi, çıkma teklifini reddetti, sevişmek istemedi, kısa etek giydi diye, kadına güvenip dışarıya güvenmediği, hem sevdiği hem dövdüğü için ve daha birçok ucuz mazaret üretilerek onlarca kadının öldürüldüğü, taciz, tecavüz ve kadın cinayeti davalarında, "çok seviyordum öldürdüm" diye savunma yapan erkeklerle karşı yasaların layık gördüğü üç-beş günlük tutuklama veya birkaç aylık hapis mükafatına isyandayız. Şiddetin gerekçesinin sevgi olduğunu kabul etmiyoruz. Medyanın kadın cinayetlerini magazin haberi veya özendirici bir unsur olarak sunmasına artık yeter diyoruz. Kadın cinayetlerine karşı İSYANDAYIZ.

Hazırlayanlar: Başak Önel, Cemre Mor, Çağıl Ener, Ilgın Arı, Mine Balman, Nazen Şansal, Pınar Piro, Zekiye Şentürkler

Özgür Öğrenci İçin Mücadele

Okulların açılması ile senelerdir var olan sorunlar, dönemin başında da tekrar karşımıza çıkmaya başladı. Bir düzen haline gelmiş olan bu sorunlar, herkes tarafından kabul edilmiş olmalı ki; herkes halinden memnun. Okullardaki bu sorunlara konunun öznelere olarak, öğrencilerin ses çıkarması gerekir. Bu durumu içselleştiren öğrenciler ve öğretmenler düzene hizmet etmekten başka bir şey yapmıyor. Olanlar oluyor ve kimse ses çıkarmıyor. Sadece öğrenciler değil öğretmenler de düzene ayak uyduruyor. Dönemin başında kağıt parası, temizlik parası gibi daha birçok bahaneyle öğrencilerden zorunlu olarak bir miktar para talep ediliyor. Bu paraların tam olarak nelere hizmet ettiğini haksız ve Anayasa'ya aykırı bir uygulamadır. Bu hizmetlerin bakanlık tarafından yapılması gerekirken bunu öğrencilerin cebinden karşılamaya çalışıyorlar. Neymiş bakanlığın bütçesi her okula yetecek kadar değilmiş. Bakanlık okullara kısıtlı bütçe ayırabiliyormuş, bu yüzden ihtiyaçlar karşılanamıyormuş. Peki o zaman yeni model makam arabalarının parası nereden karşılanıyor? Devlet okulunda okuyan bir öğrenciden para alınıyor, bir de parayı vermeyince idare tarafından tehdit ediliyor. Bu tehditlerden bir mizah dergisi bile çıkabilir. Örneğin parayı vermediğimiz için dönem sonu karnesini alamamakla tehdit ediliyoruz. Aynı zamanda bulunduğumuz sınıfın kapı, pencere, klima gibi zaten yapılması gereken işlerin tamirinin yapılmaması ile tehdit ediliyoruz. Aslında trajikomik bir hal

alan bu duruma öğrenciler olarak ses çıkarmamız gerekir, yoksa senelerdir devam eden bu uygulamalar artarak devam edecektir.

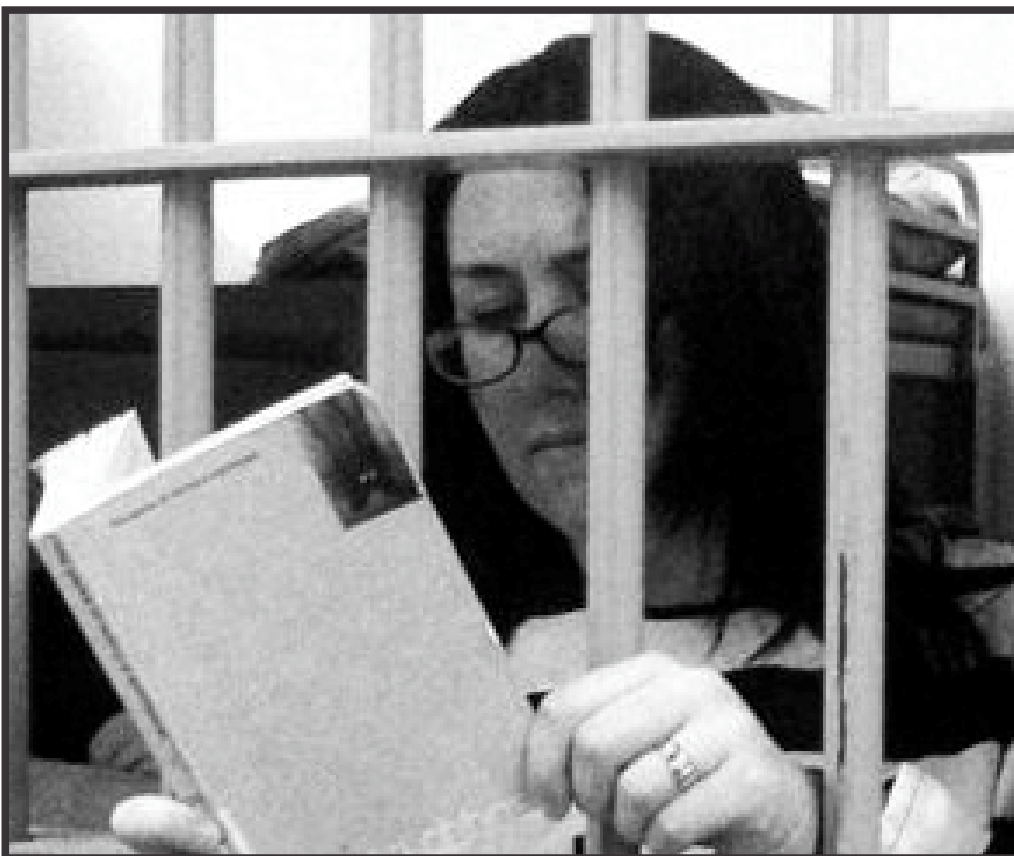
Okullarda başka bir tehdit unsuru olarak da güvenlik kameraları öğrencilerin üstünde baskı yaratıyor. 24 saat çalışan bu kameralar, öğrencilerde güvenilmedikleri hissiyatını yaratıyor. Güvenliğimiz için olduğu söylene de en ufak hatamızda görüntüler tehdit unsuruna dönüşüyor. Örneğin salonda yapılan bir etkinlikte koyun sürüsü gibi içeriye girmemiz isteniyor, çıktığımız taktirde ise idareden izlendiğimiz için ceza alabileceğimiz söyleniyor. Güvenlik kameraları dışında okullarda bulunan tel örgüler hapisane havası yaratırken, zihinlerde baskı altında olduğumuz bir kez daha teyit ediliyor. Kamera ve tel örgü gibi uygulamalar üniversitelerde okul içinde dolaşan güvenliklerle baskıyı daha da artırıyor. Okullarda öğrenciler ve öğretmenler düşündüklerini söyleyebilmelidir. Okullar sadece ders gördüğümüz yerler değil. Okullarda yaşanan bir hayat olduğunu da unutmamamız gerekir. Öğretmenlerimizle, idare ve müdür ile okul dışındaki hayat hakkında ya da okulun işleyişi hakkında konuşabilmeliyiz. Biz öğrenciler okul içinde yaşanan sorunları ilgililerle konuştuğumuz zaman bize düşüncelerimizin saçma ve gereksiz olduğu söyleniyor. Kısacası kaale bile alınmıyoruz. Genel bir yargı ile tüm dünyada bunun böyle olduğu savunulsa da biz yaygın olan her şeyin doğru olmadığını biliyoruz. Dünyadan verilen örneklerde genellikle Avrupa'daki okullar

bize örnek gösteriliyor. Fakat bu düşüncenin bence başka bir kaynağı var. Bunun altında, yıllardır bize dayatılan ve örnek gösterilen Avrupa düzeninin sorgulanmadan kabul edilmesi yatıyor. İnsanlar batıya özendirildiği için Avrupa en iyisi kabul ediliyor.

Değirmek istediğim bir başka konu, üniversiteye gitmek isteyen öğrencilerin son dönemlerdeki sınavların daha da zorlaşması ile büyük bir stres altına alınmasıdır. Öğrenciler için bu karar daha sonraki hayatını etkileyeceği için bir dönüm noktası niteliği taşır. Okulda verilen eğitimin yeterli olmadığını düşünen öğrenciler ve velilerin başvuracağı yer dershanelerdir. Gidilen dershanelere yüksek meblalar ödenerek okulda alamadıkları eğitimin eksikliği burada tamamlanıyor. Okul-dershane düzeni senelerdir yerleşmiş bir düzen olarak birbirini beslemektedir. Okulda çalışan öğretmenlerin dershane çalışması yasal olmamasına rağmen, öğretmenler bu işi yapıp ekstra para kazanıyor. Bazı okullarda bu, durum öğrencilerin zor durumda kalmasına neden oluyor; çünkü öğretmenler dershane çalıştıkları için okuldaki derslere çok fazla önem vermiyorlar ve öğrencilerin dershaneye ihtiyaç duymasında ufak da olsa rol oynuyorlar. Tüm bunların yanında özel dersler vererek akıl almaz rakamlarla kendi evlerinde ya da kendi yarattıkları küçük dershanelerde ders vermeye devam ediyorlar. Aslında devlet okullarında çalışan öğretmenler böyle yaparak tam anlamıyla öğrencilerin eğitimini baltalıyorlar. Bu durumu denetlemesi gereken mecrâ olan eğitim bakanlığı görevini yapmamakla birlikte bu duruma göz yumuyor.

Değindiğim problemlerin dışında okullarda daha birçok problem vardır; fakat bu problemlerin üstü düzenin parçası olan insanlar tarafından kapatılmaktadır. Biz öğrencilerin yapması gereken bizi baskı altına alan bu düzenin ve düzenin yandaşlarının karşısında durup sonuna kadar mücadele etmektir. Biz öğrenciler mücadele ettik sonra egemenleri rahatsız edeceğiz ve düzenden rahatsız olduğumuzu her fırsatta her ortamda dile getireceğiz. Bize dayatılanları kabul etmeyeceğiz, susmayacak ve direneceğiz. ☒

12 Eylül'ün Meyvesi Yök

YÖK yani Yüksek Öğretim Kurumu... Birçoğumuzun üniversiteye hazırlanmaya başladığında yakından tanıdığı bir kurum. Yükselen harçlar, yapı(amay)an atamalar, üniversitelerde alınan kararlar, cezalar, burslar, sınavlar vb. her şeyde adını duyduğumuz bu kurum; ne zaman, ne amaçla, nasıl kurulmuş biliyor muyuz?

YÖK, 2547 sayılı Yükseköğretim Kanunuyla, "Yükseköğretim kurumlarının öğretimini planlamak, düzenlemek, yönetmek, denetlemek, yükseköğretim kurumlarındaki eğitim-öğretim ve bilimsel araştırma faaliyetlerini yönlendirmek bu kurumların kanunda belirtilen amaç ve ilkeler doğrultusunda kurulmasını, geliştirmesini ve üniversitelere tahsis edilen kaynakların etkili bir biçimde kullanılmasını sağlamak ve öğretim elemanlarının yetiştirilmesi için planlama yapmak" (1) amacıyla 12 Eylül 1980'den 14 ay sonra kuruldu. 82 Anayasası'nın kabulünden de bir sene önce 6 Kasım 1981'de, Prof. Dr. İhsan Doğramacı'nın başkanlığında tüm yüksek öğrenim kurumları YÖK'e bağlandı. 1982 Anayasası'nı hazırlayan Kenan Evren ve arkadaşları aslında

1970'ler boyunca büyük mücadelelere sahne olmuş üniversitelerde muhalefeti ezmek, öğrencileri sindirmek, üniversite yönetimlerinin özerkliğini yok etmek ve devlete bağlamak için YÖK'ü oluşturdu. 12 Eylül faşist askeri darbesi tüm kitlesel muhalefeti ortadan kaldırmak emekçi halkı, işçileri, köylüleri, Kürtleri, Alevileri, azınlıkları olduğu kadar öğrencileri de baskı ablukasına alma amacındaydı. Yani, "Üniversitelere çekidüzen vermek" istiyorlardı. Bu durumda 12 Eylül Darbesiyle beraber postallar önce anayasaya daha sonra üniversitelere girmiş oldu. YÖK'ün amacı üniversiteleri sermaye sınıfının tercihleri doğrultusunda şekillendirmeye zorlamak ve denetlemektir. Antidemokratik zihniyeti ve uygulamalarıyla eğitimi niteliksizleştirmiş, öğrencileri tek tipleştirmiş, üniversiteleri kışlaya çevirmiştir. Eğitimi bilimsel olmaktan çıkarıp parayla gidilen okullara çevirmiş özgür, bilimsel eğitimden yana olan akademisyenleri atıp, darbe yaltakçısı rektörleri üniversitelere yerleştirmiştir. Üniversiteleri içi boşaltılmış kurumlar haline getirmiştir. 1402 sayılı yasa ile solcu akademisyenler görevden uzaklaştırılmıştır. Üniversiteleri niteliksiz akademisyenlerin eline bırakmış, bununla

birlikte 70 binden fazla öğrenci disiplin soruşturmasından geçirilip üniversitelerinden atılmıştır. Sözde demokrasi için çıkarılan 2547 sayılı Yüksek Öğretim Kanunu ile hayata geçirilen YÖK yüzünden de üniversitelerde birçok değişiklik yapılarak, rejimin istediği tipte bir düzen oturtulması sağlanmıştır. YÖK'ün üniversiteleri merkezci yetkilerle donanmış olarak kontrol altında tutma anlayışı bugün dünyanın hiçbir gelişmiş ülkesinde bulunmamaktadır.

NE YAPMALI?

Piyasacı ve gerici eğitime karşı parasız, bilimsel eğitimi savunmak, özerk-demokratik üniversiteyi kurmak için mücadele etmek, AKP karanlığına karşı üniversiteleri teslim etmemek; yani kısacası üniversitelere sahip çıkmak. Söz yetki karar haklarının üniversite öğrencilerine verildiği, bilimsel ve parasız eğitimin uygulandığı, emekçilerin çocuklarının rahatça kapısından girebildiği bir üniversiteyi kurmak. Yeni üniversite yasası toplum yaşamının her alanına bilimsel düşüncüyü yerleştirmeyi hedeflemelidir. ☒

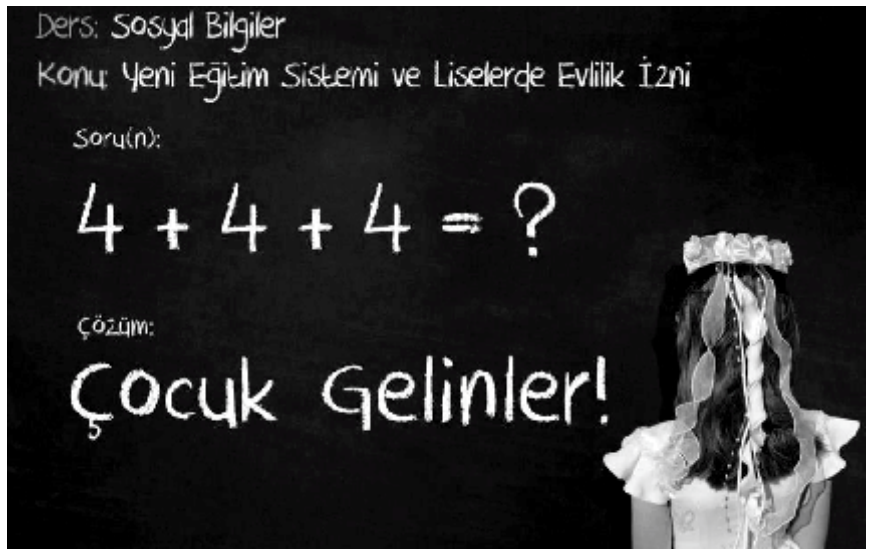
- (1) www.yok.gov.tr
- (2) İstanbul Üniversitesi, Halkın Gazetesi, Bir gün'de yayınlanmış bir yazıdan faydalanılmıştır.

Sorgulamayacaksın Kardeşim!

Son zamanlarda Türkiye'de dini sorgulanamaz hale getirmek adına uygulanan baskılardan birisi yeni başlayan 4+4+4 sistemidir. 4+4+4 sistemi yani; din "eğitimi" mümkün olduğunca en küçük yaşa indirmek, dini insanların gözünde sorgulanamaz bir olay yapmak! Din eğitimi, 4+4+4 eğitim sistemine göre 9 yaşından başlayacak ve öğrencilerin, din algısını sorgulamadan yaşayan yetişkin bireyler olmasıyla son bulacak. Henüz fiziksel ve zihinsel gelişimlerini tamamlamamış olan çocukları dinle küçük yaşta tanıştırmakla dinin doğruluğundan şüphe etmemeleri hedeflense de unutmayalım ki herkes ve her şey değişebilir. En değişmez olduğunu düşündüğümüz alışkanlıklar, bilgiler bile eğer içi boşsa gün gelir değişir. Din eğitiminin dokuz, on yaşlarında başlamasının nedenleri çocuklara namaz, dua, oruç gibi dinsel olguları öğretmek ve kız çocuklarının başını erkenden kapatabilmenin yanı sıra, gerçekte hayal dünyası arasındaki farkı daha tam oturtmamış çocukları o kör döngünün içerisine almaktır. Küçük çocuklar genellikle hayal dünyasında yaşarlar, oyuncak ayılarıyla konuşurlar ve hatta hayali arkadaşlarıyla oynarlar. Örneğin benim bir hayali köpeğim vardı, Ateş. Bir kurt köpeğiydi ve kuyruğunda da bir alev vardı. Siz eğer böyle hayali arkadaşları olan bir çocuğu ve üstelik bunun

gerçekten var olduğuna inanan bir çocuğu "Allah"la tanıştırsanız elbette inanır ve kendisinin bir yaşam desteği olarak kabul eder. Kendini bildi bileli tanrıyla yatıp tanrıyla kalkan o çocuk için tanrı çok farklı bir yerde olur ve hayal dünyası dönemindeyken tanıştığı bu fikir gün geçtikçe yetişkin bir insan olurken o çocuğun inandığı tek gerçek olup çıkar. Tüm hayatını onun üzerine kurar ve onsuz yaşayamayacağına inanır.

İşte bu kadar sinsice ve insanları kandırarak kurulan sahte dünyalar bu yeni sistemle birlikte yıkılmaz, vazgeçilemez bir hale getirilmeye çalışılıyor. Tonlarca yobaz insan varken, ileride bir gün sorgulama şansı olan kesimin körleşebilmesi için elden gelen her şey yapılıyor. İçerisinde bulunduğumuz bu durum sadece zihinlere müdahale ve baskı değil fiziksel olarak da kendini gösteriyor. 4+4+4 eğitim sistemini

protesto etmek için Türkiye'de çeşitli bölgelerde insanlar sokaklara çıktı, Milli Eğitim Müdürlüklerini işgal ettiler ve sonucundaysa coplarla dışarıya atıldılar. Polisin bu saldırısı, yapılan baskıları, şiddeti birçok insanın görmekten kaçındığı olaylardır ve 4+4+4 eğitim sistemiyle bu baskı ve zihinlere olan saldırı daha da görünmez hale getirilmek istenmektedir. Fakat ne kadar küçük yaşta başlanırsa başlansın her fikir, her düşünce, her inanç değişebilir. Fiziksel şiddete ve baskıya maruz kalan insanlar çoğaldıkça, düşünsel baskıya maruz kalan insanlar azalacak. ☒

Yok Olmaya Direnen Bir Tarih: Bandabuliya

Zekiye Şentürkler
zekiyesenturkler@hotmail.com

Lefkoşa'da Lüzinyan ve Venedik döneminde Ayasofya (Selimiye) özellikle dini ve ticari amaçlar için kullanılan ve merkez haline gelen bir bölge olmuştu. Bu, Osmanlı zamanında da kiliselerin cami olarak kullanılması ile devam etti. Böylelikle Ayasofya (Selimiye Meydanı) Kıbrıs halkının buluşma yeri haline geldi. Kıbrıs'ın dört bir yanından insanlar buraya gelip kurulan pazar yerinden alışveriş yapıyor ya da ürettiklerini satıyordu. Sebze, meyve, tekstil, ev yapımı reçeller, ceviz macunları, kümes hayvanları, kasap, balık ve daha birçok şey burada bulunabiliyordu. 1800'lü yıllarda artan nüfustan dolayı haftanın belirli zamanlarında kurulan bu pazar, hergün kurulmaya başladı. Ta ki 1930'da Bandabuliya'nın inşası başlayana kadar. 78 yıllık tarihi restore etmek için kapatan UNDP, buradaki esnafı geçici süreliğine başka bir yere taşıyana kadar da azalsa bile Bandabuliya'ya ilgi her zaman olmuştur. Ancak UNDP'nin bu restorasyonu hem Bandabuliya'yı görüntü olarak Orta Doğu Pazar'ı imajından, yani kültüründen çıkarmış hem de halkın ayağını buradan kesmiştir. Malesef artık Bandabuliya'nın görünümünü 1960'ların İngiltere'deki kapalı marketlerine bürünmüşlerdir. Bandabuliya'nın artık eski görünümünden eser kalmamıştır. Bandabuliya'nın tarihi, insanları

üretmeye teşvik etme, sosyal ilişkileri güçlendirme ve kültürümüzü yansıtmaya olan konumu git gide yok oluyor. Bu sebeple, bu sayımızda neden insanlar artık Bandabuliya'yı tercih etmiyor, yaşanan sıkıntılar nelerdir ve bunlarla nasıl mücadele edebiliriz üzerine orada bulunan esnaf ile söyleştik. Hediyelek eşya dükkan çalışanı Sinem Nur Gürler ve manavcılıkla uğraşan Osman Çelik ile yapılan bu samimi sohbet için onlara çok teşekkür ederiz.

1) Son zamanlarda "Bandabuliya'da yaşanan sıkıntılar" gündemiyle sıkça karşılaşmaktayız. Peki nedir Bandabuliya'da yaşanan sıkıntılar?

Sinem N. Gürler: Bandabuliya artık insanlar tarafından tercih edilmiyor. Hem buranın tek yol olması, hem park sorunu hem de fiyatların süpermarketlerden artık pek farklı olmaması insanları uzaklaştırıyor. Süpermarketlerin ücretsiz park yeri olması, klimalı ve konforlu olması insanlara daha cazip geliyor. Bölgedeki özel park yerleri çok pahalı. Böylece insanlar hem tek yolda sıkışıp park yeri arama durumuna düşmek istemiyor hem de 3 liraya alacağı sebze için 5 lira otopark ücreti ödemiyor çok haklı olarak. Ekonomik kriz etkeni de var tabii. Herkes eskisi gibi para harcayamıyor. Yerli halk da bizi desteklemiyor. Çoğu gencimiz Bandabuliya'nın ne yerinden ne de bir belediye pazarı olduğundan bihaber. Ben bununla çok karşılaşıyorum. Bandabuliya'da çalışıyorum deyince "orası neresi, hiç duymadık, hiç gitmedik diyorlar." Bence özellikle gençlerimize Bandabuliya'yı tanıtmalıyız.

Osman Çelik: En önemlisi park yeri. Ücretler çok fahiş. İnsanlara bu ücreti vermek normal olarak gereksiz geliyor

ve böylece buraya gelmekten vazgeçiyorlar. Bir diğer sorun ise ulaşım. İnsanların Gönyeli, Alayköy, Yenikent, Hamitköy ve bunun gibi yerlere yerleşmesiyle Bandabuliya artık ücra köşede kaldı. Buraya gelen herhangi bir toplu taşıma yok. Otobüsler bu taraflara uğramıyor bile. Restorasyon sürecindeki taşınma da müşterilerin dağılmasına sebep oldu. Çünkü ekonomik krizde insanlar yatırım yapıp dükkanlarını açamıyor, gördüğümüz gibi çoğu dükkan halen daha tadilatla. Ancak yerimiz güzel oldu, temiz ve tertipli olmasından memnunuz.

2) Bu sorunlarla nasıl mücadele edilmeli?

Sinem N. Gürler: TV, gazete ve reklam panolarında Bandabuliya'nın reklamını yapmalıyız. Burasının tanıtıma ihtiyacı var. Şenlikler de çok faydalı olabilir; Dereboyu veya Metropol Yolu'nda yapılan indirim günleri gibi. Yerli sanatçılarımız, folklor ekipleriyle dernekler ve halkımız bize destek olmalı. Ama bu destek bir/iki gün ile sınırlı kalmamalı. Bir de park sorunu çözülmeli ama nasıl bilmiyorum. Belki otopark sahipleriyle anlaşabiliriz ve ücretler konusunda uzlaşabiliriz. Burası artık tarihi mekan gezilerinin merkezi olmaktan çıkıp işlevsel hale gelsin.

Osman Çelik: Öncelikle park sorunu çözülmeli. Restorasyon aşamasında geçici olarak bizi taşıdıkları yer Bandabuliya'nın ücretsiz park yeri olarak müsait bir alan. Etkinlikler yapılabilir; Dereboyu'ndaki, Metropol Yolu'ndaki gibi. Çoğu kişi buranın açıldığını bilmiyor. Bireysel olarak biz çok bir şey yapamıyoruz ve Bandabuliya'yı canlandırmak için destek bekliyoruz.☑

lyricus

Hazırlayan:
Ali Şahin

Teorisyenlere ve Makinelere

duygusal davranıyorsun, dedi
tahliye davasında ev sahibini temsil eden çırağına
üstadı...

çok zengin olabilirsin!

sardı kalbini siyah bir cekete,

o gün bu gündür bankalar ve mülk sahiplerinin çekleriyle
doyar

duymaz yoksul ve mülksüzleri...

duygusal davranıyorsun

dedi partideki deneyimli yoldaş

daha genç olanına

bekledi söksün kalbini naralar içinde

feda etsin sol yumruğu havada

gömsün başını kitaplara, bilsin önceliklerini, ama o

duygusal davranıyorum!

dedi

çünkü dinledim devrimi ilk kez

bir şairden

bir aşk gibi anlattı özgürlüğü

mutluluk gibi anlattı eşitliği

ve gördüm köle gibi çalışanların yüzlerinde

aç ve dilenenlerin açık ellerinde

teorisini...

okumadım, verdiğin kitapların birçoğunu

duygusal davranıyorum

olamam belli ki sana göre devrimci,

sana bir makine lazım, üstad

bendeysen var öfkeli, heyecanlı, aşık, zayıf ve güçlü bir kalp...

Cemre Mor

Devrim

Temiz kalan tek yerdir devrim

bütün bir yıl

kirlenen duvarda

ama görebilmek için

asıldığı çividen indirilmelidir

yaprakları biten takvim

Zorbalara direnmektir devrim

bir çocuğun

annesinin çantasından aldığı paraları

altına gizlediğini

söylememiştir dövülen

hiçbir hali

İçinde yaşamaktır devrim

dikiş kutusunun

ve toplu iğneler gibi

bir arada olmayı gerektirir

karşı koyabilmek için zulmüne

makas denilen patronun

Gece ışıklar arasında koşmaktır devrim

ateş böceklerini

yakalamak isteyen çocukların

peşine takılır gün gelir

yanıp sönen mavi ışıkları

polis arabalarının

Kağıt bir gemidir devrim

bütün gemiler

hurdaya çıksa da sonunda

taşıdığı özgürlük şiiriyle

batmadan yüzer nicedir

dünya sularında

Kim bilir kaç yunus görmüş

kaç DENİZ GEZMİŞ...

Sunay Akın

Kültür ve Unutulan Değerlerimiz

Şifa Alçıcıoğlu
sifa_alcicioglu@yahoo.com

Kültüre Dair...

Tarihsel süreçler, kültürlerin; oluşmasına, çeşitli etkileşimler içerisinde girerek zenginleşmesine olanak sağlarken bazen de kültür denen olgunun yozlaşmasıyla ya da yok olmasıyla sonuçlanır. Halkların kendi yaşayış biçimlerine uygun olarak ürettiklerinin-uyguladıklarının günümüze kadar ulaşmamasında birçok faktör etkili olmaktadır. Kapitalist sistemin yarattıkları, dünyanın küreselleşmesiyle ortaya çıkan yeni alışkanlıklar eskiyi sadece bir nostalji unsuru olarak kurgulamakta ya da kültür çatısı altında yapılanlar kendini metalaştırarak gerçeklerden saptırılmaktadır. Ancak kültür toplumsal hafızanın güçlenmesinde, kültürel kimliğin korunmasında var olagelen; yaşayan, yaşattıkça çoğalan bir olgudur. Bu yüzden kültürün alanlara taşınması, toplumun dönüştürülmesi başka bir kültürün inşası önümüzde bir mücadele aracı olarak durmalıdır.

"Kıbrıslı Türk halkı bir yandan bireyci ve rekabetçi kapitalist kültürün ve ekonomik sömürünün bir aracı olan kültür emperyalizminin gizli saldırısı altında iken, öte yandan açıkça kültür asimilasyon tehdidi ile de boğuşmaktadır" (1) Özellikle 1974'ten sonra egemenler tarafından Kıbrıslı Türkler üzerinde yoğun bir değiştirme, dönüştürme baskısı hissedilmiştir. Köy ve yer isimlerinin değiştirilmesiyle başlayan süreç 2007 yılında "Çağlayan Çocuk Bahçesi"nin adının "Ankara Çağlayan Parkı" olmasına değin varmıştır. Din, dil üzerindeki yoğun baskılar ve de Türkleştirme politikaları asimile bir Kıbrıslı Türk toplumu oluşturma çabaları hala daha devam etmektedir. Ancak egemenler tarafından yaptırılmaya çalışılan bu baskılar farklı

yerde patlak vermekte göçmenler günah keçisi olarak hedef gösterilmektedir. Kültür fetişizmine doğru yol alan bu düşünce beraberinde milliyetçilik, ırkçılık gibi kötü kokan unsurları da taşımaktadır. Oysa kültür salt bir olgu değildir, iç içe geçen kültürler birbirini besler, zenginleştirir, kültürü bozan unsurlar ise halklara hükmetmeye kalkan egemenler, hükümetlerdir.

Yaşadığımız çağda popüler kültürün hegemonyasına maruz bırakıldığımız gerçeğini de kabullenerek geçmişten bize miras kalan şarkılara, çocuk oyunlarına, halk danslarına, yemeklere sahip çıkmanın önemini de daha yoğun biçimde hissediyoruz. Tıpkı minallayalar gibi unutulmaya yüz tutmuş değerleri paylaşmanın önemi gibi...

Kıbrıs'a Has Bir Meteoroloji Tahmini; Minallayalar

"Daha küçüktüm, Mesarya'da Kurumanastır'da otururken havluda, ağustos sıcaklığında baktım havaya, karardı bulutlar bir anda, sonra nenem geldi yanıma, "bak bugün yennar hava yağışlı olacak" dedi bana. "Yennar ne demek nene?" dedim. O zaman oturttu beni dizine dedi bana "yennar ocak ayıdır. Yağmurlu bereketli olsun diye sidikli yennar da derler adına. Bu havanın kararması da minallayalardır. Ağustosun on dördü kendidir yani ağustos ayında havanın nasıl olacağına işarettir, sonra gelir aylar sıra sıra; eylül, ekim taa ağustosa kadar. Bugün altıncı gündür yani yennardır. Yennarda lazım yağmur yağsın ekinler versin" dedi. Sordum "tutar bu hesap?" dedi "ya tutar ya tutmaz ama çiftçiler eker-biçer buna

göre". O gün bugündür bakarım her ağustos ayında havaya, minallayalara..."

Minallayalar, Kıbrıslılara ait bir hava tahmin yöntemidir. Eskiden çiftçiler ağustos ayının gelmesiyle havadaki değişikliklere göre özellikle kış mevsiminde havanın nasıl olacağına dair tahminlerde bulunur hatta ona göre tarlayı nadasa bırakır ya da ekinleri ekerlerdi. Üretimle doğrudan bağlantılı olan minallayalar ağustos ayının gelmesiyle başlar, ağustosun yarısında da havaya tekrar bakılırdı. Günümüzde özellikle köylerde, yaşlı insanlar bakar minallayalara, çiftçiler ise bu yöntemi denerler mi hala daha, orası muamma... Ancak bilenler söyledikçe bilmeyenlere, bulaşacak bu eski gelenek herkese.

Minallaya sözlük anlamı olarak mina ve allaya kelimelerinin birleşmesinden gelmekte diye bir bilgi var. Bu bilgiye göre kelimenin kökeni Kıbrıs Elencesiyle mina yani ay ve allaya yani değişim ya da değişiklikten gelmekte. Bu da birleşince "ay değişimi" anlamı taşımakta.

Yıllardır dilden dile dolaşan sözlü kültürün yazılı hale getirilmesi, gelecek kuşaklara bir ayna tutması ve kültürün renklerini sergilemenin en önemli yöntemi belki de. Minallayalar bir örnek sadece unutulmuş değerlerimize, kim bilir daha neler neler var geride... Başka bir kültürün yaratılması halkların kardeşliği çerçevesinde, geçmişin izleriyle geleceğin adımlarının birlikte atılmasıyla mümkün olacak sadece. ☒

(1) Kolektif, Hemen Şimdi, Argasdi Kitaplığı, 2010, Sayfa 48.

PARMAK İZİ

ÖMER TATLISU
otatlisu@gmail.com

Murphy Kanunu: Bir şeyi ilk seferde doğru yapmaya asla zaman yetmez. Ama baştan yapmak için hep yeterince zaman vardır.

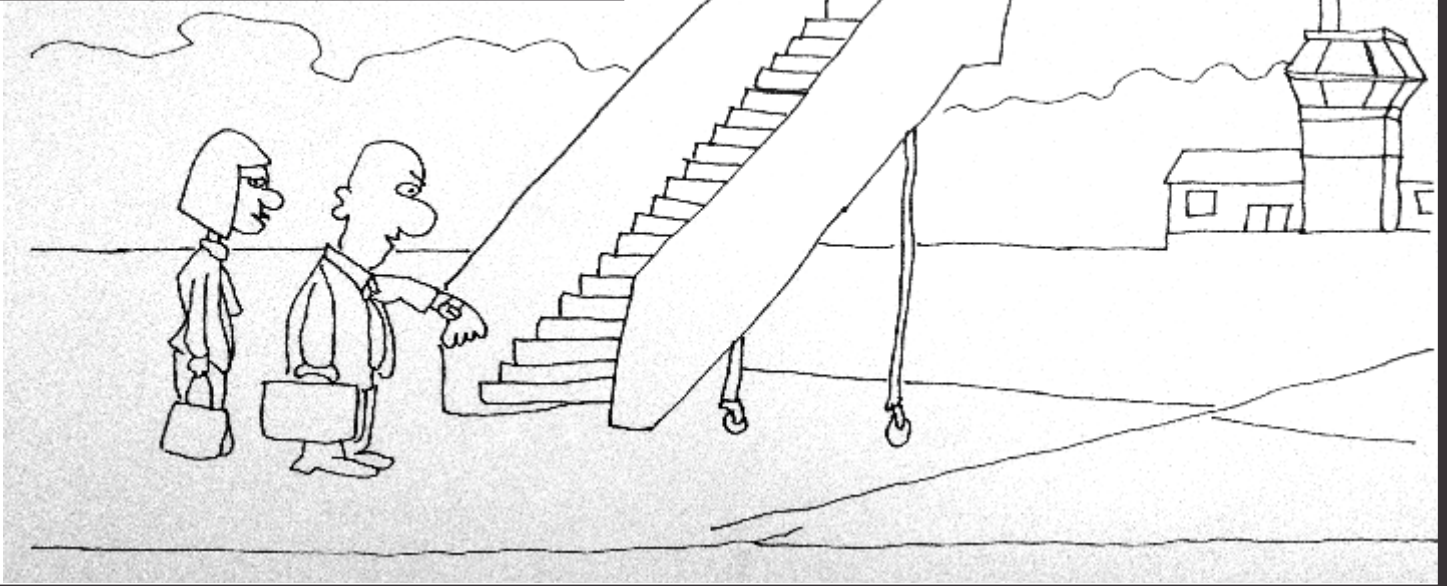

MİZAH CİDDİ BİR İŞTİR!

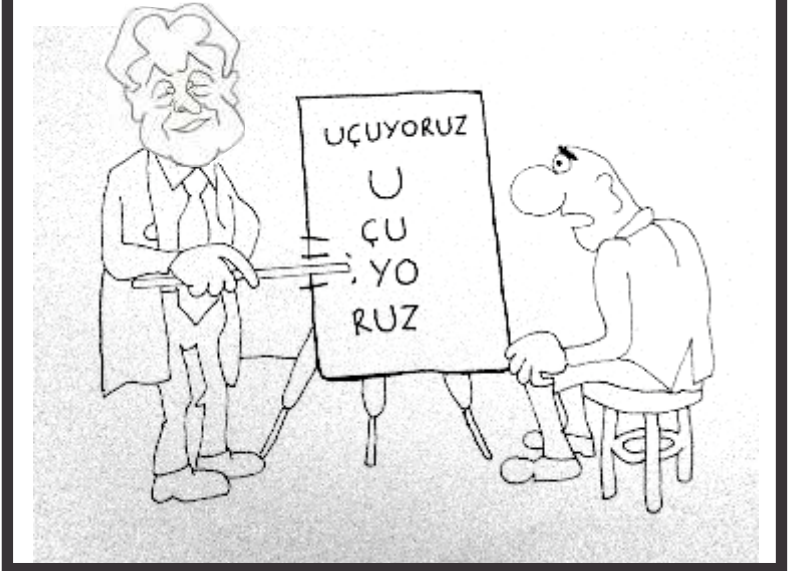
Baraka Kültür Merkezi 14 Ağustos'da Bağımsız Kıbrıs Eylemi gerçekleştirdi.

Her fırsatta kıtç için yeni bir hava yolu kurulacağını dile getiren UBP Hükümeti, KTHY'nin İstanbul'daki dava sonucunda resmen peşkes çekildiğini ispatladı.

Cumhurbaşkanı Derviş Eroğlu UBP hükümetine, ekonominin uçtuğunu söylemek uçamayacağını söyledi!

Başbakan İrsen Küçük petrol dolum tesisi projesinden vazgeçmediklerini açıklayarak, "ben petrol dolum tesisi kurulmayacak demedim" dedi.

